

Dato: 9. februar 2026
Kontor: Nordatlantkontoret
Sagsbeh: Christine Elbrønd Kuus
Sagsnr.: 2025-01159
Dok.: 3940262

Forslag
til
lov om udlevering til og fra Grønland

Kapitel 1

Anvendelsesområde

§ 1. Den, der er sigtet, tiltalt eller dømt for en kriminel handling i Grønland eller i udlandet, kan udleveres til eller fra Grønland efter denne lov.

Stk. 2. Lovens kapitel 4 omfatter ikke udlevering fra Grønland til Finland og Sverige.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse på overførsler mellem Grønland, Færøerne og Danmark.

Kapitel 2

Almindelige betingelser for udlevering fra Grønland til udlandet

§ 2. Udlevering kan ikke finde sted, hvis den pågældende på gerningstidspunktet var under den kriminelle lavalder, jf. kriminallovens § 16.

§ 3. Udlevering kan ikke finde sted, når den, der begæres udleveret, i Grønland, på Færøerne, i Danmark, i et nordisk land eller i en med-

lemsstat i Den Europæiske Union er dømt eller frifundet for den samme kriminelle handling.

Stk. 2. Tilsvarende gælder, hvis den, der begæres udleveret, i Grønland, på Færøerne eller i Danmark er benådet for handlingen.

Stk. 3. Udlevering kan endvidere afslås, hvis den, der begæres udleveret, er dømt eller frifundet for handlingen i et land uden for Norden og Den Europæiske Union.

Stk. 4. Afslag på udlevering efter stk. 1 og 3 er betinget af, at dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet.

§ 4. Er tiltale mod den pågældende frafaldet i Grønland, på Færøerne eller i Danmark kan udlevering kun finde sted, hvis retsplejens betingelser for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt. Udlevering kan endvidere afslås, hvis påtale er opgivet og betingelserne for at omgøre beslutningen om påtaleopgivelse ikke er opfyldt.

Stk. 2. Udlevering til retsforfølgning kan afslås, hvis der i Grønland, på Færøerne eller i Danmark er indledt retsforfølgning mod den pågældende for den handling, for hvilken der begæres udlevering, og retsforfølgning på grund af handlingens karakter, den pågældendes tilknytning til Grønland og omstændighederne i øvrigt findes at skulle gennemføres i Grønland, på Færøerne eller i Danmark.

§ 5. Udlevering kan ikke finde sted, hvis den pågældende handling helt eller delvis er foretaget i Grønland, og handlingen ikke er kriminaliseret efter grønlandsk ret.

§ 6. Udlevering kan ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen på grund af sin afstamning, sit tilhørsforhold til en bestemt befolkningsgruppe, sin religiøse eller politiske opfattelse eller i øvrigt på grund af politiske forhold vil blive udsat for forfølgelse, som retter sig mod dennes liv eller frihed eller i øvrigt er af alvorlig karakter.

Stk. 2. Udlevering kan endvidere ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen vil blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Stk. 3. Udlevering kan endvidere ikke finde sted, hvis det i øvrigt strider mod Grønlands internationale forpligtelser.

§ 7. Ved udlevering af en person, der er dansk statsborger eller har fast bopæl i Grønland, til retsforfølgning i udlandet kan der stilles vilkår om, at den pågældende overføres til Grønland med henblik på fuldbyrdelse af en eventuel fængselsdom eller anden frihedsberøvende foranstaltning.

Stk. 2. Udlevering af en person, der er dansk statsborger eller har fast bopæl i Grønland, til straffuldbyrdelse kan afslås, hvis foranstaltningen i stedet fuldbyrdes i Grønland.

§ 8. En person, der udstår en dom til anbringelse i fængsel i Grønland, kan, hvis betingelserne for udlevering i øvrigt er opfyldt, midlertidigt udleveres fra Grønland med henblik på retsforfølgning i det anmodende land, på vilkår af

- 1) at den pågældende tilbageføres til Grønland, når retsforfølgningen er afsluttet, og
- 2) at den pågældende er frihedsberøvet under udleveringen.

Stk. 2. Hvis den pågældende er dømt til udvisning af Grønland og vil kunne opfylde betingelserne for at blive løsladt under den midlertidige udlevering, betinges vilkåret om tilbageførsel, jf. stk. 1, nr. 1, af, at der ikke i Grønland forinden er truffet beslutning om løsladelse. Endvidere fastsættes vilkår om, at det anmodende land om nødvendigt medvirker til at forkynde et indrejseforbud for den pågældende.

Stk. 3. Frihedsberøvelsen i det anmodende land fratrækkes i den frihedsberøvende foranstaltning, som den pågældende er blevet idømt i Grønland.

Stk. 4. En person, der skal retsforfølges i Grønland, kan, hvis betingelserne for udlevering i øvrigt er opfyldt, undtagelsesvis midlertidigt udleveres fra Grønland med henblik på retsforfølgning i det anmodende land.

Kapitel 3

Betingelser for udlevering fra Grønland til de nordiske lande

§ 9. Udlevering til retsforfølgning i Finland, Island, Norge eller Sverige for en lovovertrædelse, der efter lovgivningen i det land, der har anmodet om udlevering, kan straffes med fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning, kan ske på grundlag af en nordisk arrestordre.

Stk. 2. Udlevering til straffuldbyrkelse i Finland, Island, Norge eller Sverige kan ske på grundlag af en nordisk arrestordre, hvis den pågældende ved dommen er idømt fængsel eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

Stk. 3. Udlevering til retsforfølgning eller straffuldbyrkelse for flere kriminelle forhold kan finde sted, selv om betingelserne i stk. 1 og 2 kun er opfyldt med hensyn til et af forholdene.

§ 10. Udlevering sker, på vilkår af at den udleverede ikke må drages til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, hvis

- 1) udlevering ikke kunne have fundet sted for den pågældende lovovertrædelse i henhold til § 2, § 3, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 3, stk. 2, eller
- 2) udlevering for den pågældende lovovertrædelse kunne have været afslået efter § 4, stk. 1, eller § 5 og retten ikke meddeler tilladelse til, at den pågældende kan drages til ansvar for lovovertrædelsen, jf. § 41, stk. 3.

Stk. 2. Den udleverede kan dog uanset stk. 1 drages til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, hvis

- 1) den pågældende i forbindelse med samtykke til udlevering til det nordiske land, hvortil udlevering er sket, har meddelt samtykke til at blive draget til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, jf. § 36, eller den pågældende har meddelt samtykke hertil i et retsmøde i det nordiske land, hvortil udlevering er sket, eller
- 2) den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade det land, hvortil vedkommende er udleveret, har undladt dette i 30 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til dette land efter at have forladt det.

§ 11. Udlevering sker, på vilkår af at den udleverede ikke må videreudleveres til Island for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, hvis udlevering hertil ville være blevet afslået efter reglerne i det nordiske land, hvortil udlevering er sket.

§ 12. Udlevering sker, på vilkår af at den udleverede ikke videreudleveres til en medlemsstat i Den Europæiske Union eller en stat uden for Norden og Den Europæiske Union for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, medmindre

- 1) den pågældende i forbindelse med samtykke til udlevering til det nordiske land, hvortil udlevering er sket, har meddelt samtykke til at blive videreudleveret til en medlemsstat i Den Europæiske Union eller en stat uden for Norden og Den Europæiske Union for sådanne handlinger, jf. § 36, eller den pågældende har meddelt samtykke hertil i et retsmøde i det nordiske land, hvortil udlevering er sket,
- 2) den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade det land, hvortil vedkommende er udleveret, har undladt dette i 30 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til dette land efter at have forladt det eller
- 3) retten tillader det efter § 41.

Kapitel 4

Betingelser for udlevering fra Grønland til medlemsstater i Den Europæiske Union bortset fra Finland og Sverige

§ 13. Udlevering til retsforfølgning eller straffuldbyrdelse i en medlemsstat i Den Europæiske Union for en lovovertrædelse, der efter lovgivningen i den medlemsstat, der har anmodet om udlevering, kan straffes med fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning på mindst 3 år, kan ske på grundlag af en udleveringsanmodning, herunder en nordisk og en europæisk arrestordre, selv om en tilsvarende

handling ikke er kriminaliseret i grønlandsk ret, for følgende handlinger:

- 1) Deltagelse i en kriminel organisation.
- 2) Terrorisme.
- 3) Menneskehandel.
- 4) Seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.
- 5) Ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer.
- 6) Ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer.
- 7) Bestikkelse.
- 8) Svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.
- 9) Hvidvaskning af udbyttet fra kriminelt forhold.
- 10) Falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen.
- 11) Internetkriminalitet.
- 12) Miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter.
- 13) Menneskesmugling.
- 14) Forsætligt manddrab og grov legemsbeskadigelse.
- 15) Ulovlig handel med menneskevæv og -organer.
- 16) Bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning.
- 17) Racisme og fremmedhad.
- 18) Organiseret eller væbnet tyveri.
- 19) Ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande.
- 20) Bedrageri.
- 21) Afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning.
- 22) Efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter.
- 23) Forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter.
- 24) Forfalskning af betalingsmidler.
- 25) Ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer.
- 26) Ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer.
- 27) Handel med stjålne motorkøretøjer.
- 28) Voldtægt.
- 29) Forsætlig brandstiftelse.

30) Kriminelle handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed.

31) Skibs- eller flykapring.

32) Sabotage.

Stk. 2. Udlevering til retsforfølgning i en medlemsstat i Den Europæiske Union for handlinger, der ikke er omfattet af stk. 1, kan ske på grundlag af en udleveringsanmodning, hvis den strafbare handling i den pågældende medlemsstat kan medføre fængsel i mindst 1 år og en tilsvarende handling er kriminaliseret i grønlandsk ret.

Stk. 3. Udlevering til straffuldbyardelse i en medlemsstat i Den Europæiske Union for handlinger, der ikke er omfattet af stk. 1, kan ske på grundlag af en udleveringsanmodning, hvis den pågældende ved dommen er idømt fængselsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af mindst 4 måneders varighed og en tilsvarende handling er kriminaliseret i grønlandsk ret.

Stk. 4. Udlevering til retsforfølgning eller straffuldbyardelse for flere kriminelle forhold kan finde sted, selv om betingelserne i stk. 1-3 kun er opfyldt med hensyn til ét af forholdene.

§ 14. Udlevering for en kriminel handling, der er omfattet af grønlandsk jurisdiktion, kan afslås, hvis påtale ikke kan finde sted efter grønlandsk ret.

§ 15. Udlevering kan afslås, hvis den pågældende handling er foretaget uden for territoriet for den medlemsstat, der har anmodet om udlevering, og en tilsvarende handling foretaget uden for grønlandsk territorium ikke ville være omfattet af grønlandsk jurisdiktion.

§ 16. Udlevering med henblik på fuldbyardelse af en dom afsagt, uden at den pågældende har været til stede under retssagen, hvorved den pågældende er idømt fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, kan ikke finde sted, medmindre det fremgår af udleveringsanmodningen, at den pågældende i overensstemmelse med reglerne i udstedelsesstaten og i rette tid

- 1) er blevet indkaldt personligt og dermed er blevet underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, som førte til afgørelsen, eller på anden vis er blevet officielt underrettet om det

fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, på en sådan måde, at det klart fremgår, at personen var bekendt med den berammede retssag og er blevet underrettet om, at der kunne træffes en afgørelse, selv om vedkommende ikke var til stede under retssagen,

- 2) var bekendt med den berammede retssag og havde givet en juridisk rådgiver, der var udpeget enten af den pågældende selv eller af udstedelsesstaten, fuldmagt til at forsvare sig under retssagen og faktisk var repræsenteret af denne rådgiver under retssagen,
- 3) har fået afgørelsen forkyndt og er blevet udtrykkeligt underrettet om retten til en fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter, herunder nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og den pågældende efterfølgende udtrykkeligt har erklæret, at vedkommende ikke anfægter afgørelsen, eller den pågældende ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende tidsfrist eller
- 4) vil få afgørelsen forkyndt personligt straks efter overgivelsen til udstedelsesstaten og udtrykkeligt vil blive underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke som nævnt i nr. 3 og vil blive underrettet om tidsfristen for anmodning om fornyet prøvelse eller anke.

Stk. 2. Den, der begæres udleveret med henblik på fuldbyrdelse af en dom som nævnt i stk. 1, kan, når den pågældende underrettes om indholdet af udleveringsanmodningen, anmode om at få udleveret en kopi af dommen, inden udleveringen gennemføres.

§ 17. Udlevering sker på følgende vilkår:

- 1) Den udleverede må ikke drages til ansvar eller videreudleveres til et tredje land for nogen anden kriminel handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for, medmindre
 - a. retten tillader det efter § 41,
 - b. den udleverede, uanset at den pågældende i 30 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil udleveringen er sket, har undladt dette, eller

c. den pågældende efter at have forladt landet frivilligt er vendt tilbage.

2) Den udleverede må ikke uden rettens tilladelse underkastes retsforfølgning ved en særdomstol.

Stk. 2. Den udleverede kan dog uden rettens tilladelse drages til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, hvis retsforfølgningen eller fuldbyrdelsen af foranstaltningen ikke indebærer, at den udleverede skal frihedsberøves. Den udleverede kan endvidere drages til ansvar uden rettens tilladelse, hvis den pågældende har meddelt samtykke hertil i et retsmøde i den medlemsstat, hvortil udlevering er sket.

Stk. 3. Den udleverede kan uden rettens tilladelse videreudleveres til en tredje medlemsstat, hvis den pågældende i forbindelse med samtykke til udlevering til den medlemsstat, hvortil udlevering er sket, har meddelt samtykke til at blive draget til ansvar og blive videreudleveret til en tredje medlemsstat for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, jf. § 36, 2. pkt. Videreudlevering kan også ske uden rettens tilladelse, hvis den udleverede har meddelt samtykke til videreudlevering i et retsmøde i den medlemsstat, hvortil udlevering er sket.

Kapitel 5

Betingelser for udlevering fra Grønland til stater uden for Norden og Den Europæiske Union

§ 18. Der kan på grundlag af en overenskomst med en stat uden for Norden og Den Europæiske Union ske udlevering af danske statsborgere til retsforfølgning i den pågældende stat, hvis

- 1) den pågældende i de sidste 2 år forud for den kriminelle handling har haft bopæl i den stat, hvortil udlevering ønskes, og en handling, der svarer til den lovovertrædelse, for hvilken der begæres udlevering, efter grønlandsk ret kan medføre idømmelse af foranstaltning med fængselsanbringelse i mindst 1 år, eller
- 2) handlingen efter grønlandsk ret kan medføre højere foranstaltning end fængselsanbringelse i 4 år.

Stk. 2. Gælder der i forhold til en stat uden for Norden og Den Europæiske Union ikke en af de i stk. 1 nævnte overenskomster, kan der ske udlevering af en dansk statsborger til retsforfølgning, hvis betingelserne i stk. 1 i øvrigt er opfyldt og særlige hensyn til retshåndhævelsen taler derfor.

§ 19. Udlevering af udlændinge til retsforfølgning i en stat uden for Norden og Den Europæiske Union kan ske, hvis handlingen efter grønlandsk ret kan idømmes foranstaltning med fængselsanbringelse i mindst 1 år. Kan handlingen efter grønlandsk ret medføre kortere foranstaltning med fængselsanbringelse, kan udlevering dog ske, hvis der er overenskomst herom med den pågældende stat.

§ 20. Udlevering til retsforfølgning kan kun ske, hvis der i den fremmede stat er truffet beslutning om, at den, som begæres udleveret, skal anholdes eller fængsles for den pågældende handling.

§ 21. Udlevering til straffuldbyrkelse kan, medmindre andet er fastsat ved overenskomst med den pågældende stat, kun ske, hvis den pågældende er idømt en fængselsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af mindst 4 måneders varighed, og en tilsvarende handling er kriminaliseret i grønlandsk ret.

§ 22. Udlevering til retsforfølgning eller straffuldbyrkelse for flere kriminelle forhold kan finde sted, selv om betingelserne i §§ 18-21 kun er opfyldt med hensyn til ét af forholdene.

§ 23. Må det på grund af særlige omstændigheder antages, at sigtelsen eller dommen vedrørende en handling, for hvilken der begæres udlevering, savner tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag, må udlevering for handlingen ikke finde sted.

§ 24. Udlevering for en militær lovovertrædelse kan ikke finde sted.

§ 25. Udlevering for en politisk lovovertrædelse kan ikke finde sted.

Stk. 2. Omfatter handlingen herudover en lovovertrædelse, som ikke er af politisk karakter, kan udlevering ske for denne lovovertrædelse, hvis handlingen overvejende er af ikkepolitisk karakter.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse, når handlingen er omfattet af

- 1) artikel 1 eller 2 i den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme som ændret ved ændringsprotokol af 15. maj 2003 til den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme,
- 2) artikel 6 og 7 og artikel 9, jf. artikel 6 og 7, i Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme,
- 3) artikel 2, jf. artikel 1, i FN-konventionen til bekæmpelse af terrorbombninger,
- 4) artikel 2, jf. artikel 1, i FN-konventionen til bekæmpelse af finansiering af terrorisme,
- 5) artikel 2, jf. artikel 1, i FN-konventionen til bekæmpelse af nuklear terrorisme,
- 6) artikel 7 i Det Internationale Atomenergiagenturs konvention om fysisk beskyttelse af nukleare materialer som ændret ved ændringskonvention af 8. juli 2005 til Det Internationale Atomenergiagenturs konvention om fysisk beskyttelse af nukleare materialer,
- 7) artikel 3, 3 bis, 3 ter eller 3 quater i konventionen af 10. marts 1988 til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod søfartssikkerheden som henholdsvis ændret og indsat ved protokollen af 14. oktober 2005 til konventionen af 10. marts 1988 til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod søfartssikkerheden eller artikel 2, 2 bis eller 2 ter i protokollen af 10. marts 1988 til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod sikkerheden for fastgjorte platforme, der befinder sig på kontinentalsokkelen, som henholdsvis ændret og indsat ved protokollen af 14. oktober 2005 til protokollen af 10. marts 1988 til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod sikkerheden for fastgjorte platforme, der befinder sig på kontinentalsokkelen,
- 8) artikel 13, jf. artikel 2, i FN-konventionen om beskyttelse af alle personer mod tvangsforsvinding eller

- 9) artikel 15, stk. 1, litra a-c, i 2. protokol af 26. marts 1999 til UNESCO-konventionen af 14. maj 1954 om beskyttelse af kulturværdier i tilfælde af væbnet konflikt.

Stk. 4. I særlige tilfælde kan udlevering for en handling omfattet af artikel 5 eller artikel 9, jf. artikel 5, i Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme afslås, hvis det vurderes, at der er tale om en politisk lovovertrædelse.

§ 26. Udlevering for en kriminel handling, der er omfattet af grønlandsk jurisdiktion, kan ikke ske, hvis påtale ikke kan finde sted efter grønlandsk ret.

§ 27. Udlevering kan afslås, hvis den pågældende handling er foretaget uden for territoriet for den stat, der har anmodet om udlevering, og en tilsvarende handling foretaget uden for grønlandsk territorium ikke ville være omfattet af grønlandsk jurisdiktion.

§ 28. Udlevering med henblik på fuldbyrdelse af en dom afsagt, uden at den pågældende har været til stede under retssagen, hvorved den pågældende er idømt fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, kan ikke finde sted, medmindre det fremgår af udleveringsanmodningen, at den pågældende i overensstemmelse med reglerne i udstedelsesstaten og i rette tid

- 1) er blevet indkaldt personligt og dermed er blevet underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, som førte til afgørelsen, eller på anden vis er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, på en sådan måde, at det klart fremgår, at personen var bekendt med den berammede retssag og er blevet underrettet om, at der kunne træffes en afgørelse, selv om vedkommende ikke var til stede under retssagen,
- 2) var bekendt med den berammede retssag og havde givet en juridisk rådgiver, der var udpeget enten af den pågældende selv eller af udstedelsesstaten, fuldmagt til at forsvare sig under retssagen og faktisk var repræsenteret af denne rådgiver under retssagen,

- 3) har fået afgørelsen forkyndt og er blevet udtrykkeligt underrettet om retten til en fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, som giver mulighed for, at sagens realiteter, herunder nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og den pågældende efterfølgende udtrykkeligt har erklæret, at vedkommende ikke anfægter afgørelsen, eller den pågældende ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende tidsfrist eller
- 4) vil få afgørelsen forkyndt personligt straks efter overgivelsen til udstedelsesstaten og udtrykkeligt vil blive underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke som nævnt i nr. 3 og vil blive underrettet om tidsfristen for anmodning om fornyet prøvelse eller anke.

§ 29. Udlevering sker på følgende vilkår:

- 1) Den udleverede må ikke drages til ansvar eller videreudleveres til et tredje land for nogen anden kriminell handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for, medmindre
 - a. retten tillader det efter § 41,
 - b. den udleverede, uanset at den pågældende i 30 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil udleveringen er sket, har undladt dette eller
 - c. den pågældende efter at have forladt landet frivilligt er vendt tilbage.
- 2) Den udleverede må ikke uden rettens tilladelse underkastes retsforfølgning ved en særdomstol.
- 3) Dødsstraf må ikke fuldbyrdes for den pågældende handling.

Kapitel 6

Behandling af sager om udlevering fra Grønland

§ 30. En udleveringsanmodning, herunder en nordisk og en europæisk arrestordre, skal for at kunne danne grundlag for anholdelse og udlevering indeholde oplysning om den eftersøgte identitet og nationalitet, tid og sted for den kriminelle handling, dennes beskaffenhed

og de anvendelige strafferetlige bestemmelser samt oplysning om, hvorvidt der er truffet beslutning om anholdelse eller fængsling, eller om der er afsagt dom.

Stk. 2. En udleveringsanmodning, herunder en nordisk og en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på udlevering til retsfølgning, skal endvidere indeholde oplysning om, hvilken straf den pågældende handling efter lovgivningen i den stat, hvortil udlevering ønskes, kan medføre.

Stk. 3. En udleveringsanmodning, herunder en nordisk og en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på udlevering til straf fuldbyrdelse, skal endvidere indeholde oplysning om den idømte straf eller anden retsfølge.

§ 31. Justitsministeren udpeger en central myndighed, som modtager udleveringsanmodninger fra henholdsvis medlemsstater af Den Europæiske Union og stater uden for Norden og Den Europæiske Union. Den centrale myndighed indhenter om fornødent supplerende oplysninger hos den udstedende myndighed i det anmodende land.

§ 32. En udleveringsanmodning, herunder en nordisk arrestordre, en europæisk arrestordre, sendes til anklagemyndigheden ved Grønlands Politi. Politiet iværksætter derefter uden ophold den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt, jf. dog stk. 4. For denne undersøgelse finder retsplejelovens kapitel 32 om sigtede og dennes forsvar, kapitel 34 om almindelige bestemmelser om efterforskning og afhøringer tilsvarende anvendelse, jf. dog § 34.

Stk. 2. Til fremme af undersøgelsen og for at sikre udleveringen kan de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 35 om anholdelse og tilbageholdelse, kapitel 36 om indgreb i meddelelseshemmeligheden, observation, legemsindgreb og ransagning samt kapitel 37 om andre tvangsindgreb under efterforskning, anvendes i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet, jf. dog stk. 3 og § 33.

Stk. 3. Ved udlevering til de nordiske lande eller medlemsstater i Den Europæiske Union kan de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 35 om anholdelse og tilbageholdelse, dog anvendes, i

det omfang udleveringsanmodningen er udstedt for en lovovertrædelse, der efter reglerne i kapitel 3 eller 4 kan medføre udlevering.

Stk. 4. Sagen indbringes for retten uden politiets nærmere undersøgelse, jf. § 35, hvis anklagemyndigheden allerede på grundlag af oplysningerne i udleveringsanmodningen, herunder den nordiske eller den europæiske arrestordre, finder, at udlevering bør afslås.

§ 33. Politiet kan fotografere og optage fingeraftryk af personer, der begæres udleveret, med henblik på senere identifikation.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om fotografering og optagelse af fingeraftryk efter stk. 1. Der kan endvidere fastsættes regler om opbevaring og destruktion af fotografier og fingeraftryk.

§ 34. Når der iværksættes undersøgelse efter § 32, stk. 1, skal der beskikkes en forsvarer for den, som begæres udleveret, medmindre den pågældende selv vælger en forsvarer.

Stk. 2. Udgifter til en beskikket forsvarer m.v. og andre sagsomkostninger afholdes af det offentlige. Foreligger der særlige omstændigheder, kan retten dog bestemme, at sagsomkostningerne helt eller delvis skal betales af den, som begæres udleveret.

§ 35. Afgørelse om udlevering og om eventuelle vilkår herfor træffes af retten efter anklagemyndighedens anmodning.

Stk. 2. Sagen behandles ved den kredsret, hvor den pågældende bor eller opholder sig. Kan intet af disse værneting anvendes, kan sagen behandles, hvor den pågældende er pågrebet. Retsplejelovens § 56 om henvisning af sager til Retten i Grønland finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Sagen behandles i den pågældendes fravær, hvis retten ikke finder dennes tilstedeværelse nødvendig, når den pågældende har været lovligt indkaldt og det af indkaldelsen fremgår, at udeblivelse uden oplyst lovligt forfald kan medføre, at retten træffer afgørelse.

Stk. 4. Retten kan uden afholdelse af retsmøde behandle sager, hvor anklagemyndigheden indstiller, at udlevering afslås, eller hvor den, der begæres udleveret, har meddelt samtykke til udlevering, jf. § 36. Tilsvarende gælder behandling af anmodninger om tilladelse til yderligere retsforfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning, jf. § 41.

Stk. 5. Hvis retten finder, at de foreliggende oplysninger ikke er tilstrækkelige til at kunne træffe afgørelse om udlevering, kan retten anmode om at modtage de nødvendige supplerende oplysninger inden for en frist, der fastsættes af retten.

Stk. 6. Rettens afgørelse, jf. stk. 1, træffes ved beslutning. Kære til Grønlands Landsret kan ske inden for en frist på 3 dage. Retsplejeloovens § 542 finder tilsvarende anvendelse, dog således at fristen i stk. 2, 2. pkt., er 3 dage.

§ 36. Den, der begæres udleveret, kan i et retsmøde meddele samtykke til udlevering. Den pågældende kan endvidere i et retsmøde meddele samtykke til at blive draget til ansvar og videreudleveret til et tredje nordisk land, en medlemsstat i Den Europæiske Union eller en stat uden for Norden og Den Europæiske Union for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der sker udlevering for. Retten vejleder den pågældende om følgerne af samtykke efter denne bestemmelse.

§ 37. Rettens afgørelse efter § 35 skal afsiges snarest muligt og så vidt muligt inden 3 dage efter at den, der begæres udleveret, har meddelt samtykke til udleveringen i sager om udlevering til et nordisk land, og inden 10 dage efter at den, der begæres udleveret, har meddelt samtykke til udleveringen i sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.

Stk. 2. I andre tilfælde skal rettens afgørelse så vidt muligt afsiges inden for følgende frister:

- 1) 30 dage efter anholdelsen af den pågældende i Grønland i sager om udlevering til et nordisk land.
- 2) 60 dage efter anholdelsen af den pågældende i Grønland i sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.

§ 38. Udlevering kan ikke ske, før rettens beslutning herom er endelig.

Stk. 2. Udlevering skal gennemføres, snarest muligt efter at rettens beslutning herom er endelig, og så vidt muligt inden for følgende frister:

- 1) 5 dage i sager om udlevering til et nordisk land.

- 2) 10 dage i sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.
- 3) 30 dage i sager om udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union.

Stk. 3. For at sikre gennemførelsen af en udlevering kan de i retsplejelovens kapitel 35 om anholdelse og tilbageholdelse omtalte retsmidler anvendes. Tilbageholdelse, som er sket efter denne bestemmelse, skal ophæves, hvis udlevering ikke har fundet sted inden udløbet af fristen i stk. 2. I særlige tilfælde kan retten dog forlænge denne frist.

§ 39. Retten kan undtagelsesvis beslutte, at udlevering udsættes midlertidigt af tungtvejende humanitære grunde, f.eks. hvis der er vægtige grunde til at antage, at den klart ville bringe den pågældendes liv eller helbred i fare. Udleveringen skal gennemføres, så snart disse grunde ikke længere foreligger.

Stk. 2. Retten kan beslutte, at udlevering udsættes midlertidigt, hvis den, der begæres udleveret, skal retsforfølges i Grønland, eller hvis den pågældende skal udstå dom til anbringelse i fængsel i Grønland.

§ 40. Retten beslutter, at genstande, som er beslaglagt under sagen, med forbehold for tredjemands eventuelle rettigheder skal overgives til den myndighed, som har anmodet om udlevering, hvis denne myndighed anmoder herom og genstanden skal tjene som bevis eller hidrører fra lovovertrædelsen.

§ 41. Retten kan efter anmodning tillade, at en person, der er udleveret efter reglerne i denne lov, underkastes retsforfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning eller videreudleveres til et tredje land for en anden kriminel handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for. Anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet for den ret, som har truffet beslutning om udlevering i 1. instans. § 34 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Tilladelsen kan kun meddeles, hvis udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted efter bestemmelserne i denne lov.

Stk. 3. Hvis den pågældende er udleveret til et nordisk land, kan tilladelse til, at vedkommende drages til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, jf. § 10, stk. 1, nr. 2, dog meddeles, selv om udlevering for den pågældende handling ikke kunne have fundet sted.

§ 42. Anmodning om tilladelse efter § 41 skal indeholde de oplysninger, der er nævnt i § 30, stk. 1-3.

§ 43. Ved udlevering til lande, som har tiltrådt den tredje tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering, gælder reglerne i tillægsprotokollen, jf. bilag 1 til denne lov, medmindre andre regler om udlevering mellem Grønland og det pågældende land tillader udlevering i videre omfang end reglerne i tillægsprotokollen.

Kapitel 7

Behandling af sager om udlevering til Grønland

§ 44. Ønskes en person efterlyst internationalt med henblik på frihedsberøvelse og udlevering til retsforfølgning i Grønland, anmoder anklagemyndigheden ved Grønlands Politi retten om, at sigtede tilbageholdes, jf. retsplejelovens kapitel 35.

§ 45. En person kan efterlyses internationalt med henblik på udlevering til fuldbyrdelse af foranstaltning om anbringelse i fængsel i Grønland på baggrund af en endelig og eksigibel dom.

§ 46. Ville øjemedet for anmodningen om tilbageholdelse, jf. § 44, forspildes, hvis rettens beslutning skulle afventes, kan rigsadvokaten træffe beslutning om, at den pågældende efterlyses internationalt. I så fald skal anmodning efter § 44 snarest muligt og senest inden 48 timer fra efterlysningens iværksættelse indgives til retten.

§ 47. En nordisk arrestordre udstedes af anklagemyndigheden ved Grønlands Politi.

Stk. 2. Udleveringsanmodninger udfærdiges af anklagemyndigheden ved Grønlands Politi på baggrund af rettens beslutning om tilbageholdelse og fremsendes af den centrale myndighed, jf. § 31.

§ 48. En udleveringsanmodning kan tilbagekaldes af anklagemyndigheden.

§ 49. En anmodning om samtykke fra det udleverende land til, at Grønland kan retsforfølge en person, der er blevet udleveret til Grønland, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, udstedes af rigsadvokaten, jf. dog stk. 2 og stk. 3.

Stk. 2. En anmodning som nævnt i stk. 1 til et andet nordisk land udstedes af anklagemyndigheden ved Grønlands Politi.

Stk. 3. En anmodning som nævnt i stk. 1 til stater uden for Norden og Den Europæiske Union udstedes af rigsadvokaten.

§ 50. En person, der er frihedsberøvet i udlandet, og som midlertidigt er udleveret til Grønland med henblik på retsforfølgning i Grønland, skal, når retsforfølgningen er afsluttet, tilbageføres til den fremmede stat, hvorfra den pågældende er udleveret. Den pågældende skal være frihedsberøvet under udleveringen, medmindre andet er aftalt med den stat, hvorfra udleveringen er sket.

Stk. 2. Afgørelse om frihedsberøvelse træffes af retten på anmodning af anklagemyndigheden ved Grønlands Politi. For frihedsberøvelsen fastsættes en frist, der kan forlænges. Rettens afgørelse træffes ved beslutning.

Stk. 3. Under frihedsberøvelsen er den pågældende alene undergivet de indskrænkninger, som er nødvendige til sikring af frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet. Anbringelse kan ske i en detention eller i et fængsel, jf. retsplejelovens § 370.

Kapitel 8

Efterlyste personer og transit

§ 51. Er en person efterlyst af myndighederne i en stat uden for Norden og Den Europæiske Union som sigtet, tiltalt eller dømt for en kriminel handling, der må antages at kunne begrunde udlevering efter denne lov, finder § 32, stk. 2, og § 33 tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Foranstaltninger, der er truffet efter stk. 1, skal ophæves, såfremt anmodning om udlevering ikke er modtaget senest 30 dage efter anholdelsen. I særlige tilfælde kan retten dog forlænge denne frist.

§ 52. Rigsadvokaten kan tillade, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden fremmed stat, føres gennem riget, såfremt bestemmelserne i §§ 6, 18, 19, 24 eller 25 ikke ville være til hinder for, at der skete udlevering fra Grønland for den pågældende handling.

Stk. 2. Sker udleveringen til en medlemsstat i Den Europæiske Union eller et andet nordisk land, kan tilladelse dog meddeles, hvis der er modtaget oplysning om den eftersøgte identitet og nationalitet, tid og sted for den kriminelle handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige kriminalretlige bestemmelser samt oplysning om, hvorvidt der er udstedt en europæisk arrestordre.

Stk. 3. Hvis udleveringen til en medlemsstat i Den Europæiske Union eller et andet nordisk land sker fra en stat uden for Norden og Den Europæiske Union, skal der ud over de i stk. 2 nævnte oplysninger endvidere gives oplysning om, hvorvidt der foreligger en anmodning om udlevering.

Stk. 4. Sker udleveringen fra et nordisk land til et andet nordisk land, kan den pågældende føres gennem riget uden tilladelse.

Stk. 5. § 32, stk. 2 og 3, og § 33 finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 9

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 53. Loven træder i kraft den [DATO], jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 25, stk. 3, nr. 1-4, 8 og 9, § 43 og § 47, stk. 1. Ministeren kan fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse på anmodninger om udlevering, der er modtaget før lovens ikrafttræden. For sådanne anmodninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 54. Lov nr. 249 af 9. juni 1967 om udlevering af lovovertrædere ophæves.

§ 55. Lov nr. 27 af 3. februar 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige ophæves.

Kapitel 10

Ændringer i anden lovgivning

§ 56. I lov nr. 117 af 11. februar 2020 om udlevering til og fra Danmark (udleveringsloven), som ændret ved lov nr. 1356 af 29. november 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 1 indsættes efter stk. 2, som nyt stykke:

»Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse på overførsler mellem Danmark, Grønland og Færøerne.«

2. I § 3, stk. 1, og stk. 2, ændres »her i landet« til »her i landet, på Færøerne eller i Grønland«.

3. I § 4, stk. 1, og stk. 2, ændres »her i landet« til »her i landet, på Færøerne eller i Grønland«.

4. I § 61 udgår », men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger«.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse	
1.	Indledning
2.	Baggrund
2.1.	Internationale aftaler om udlevering
2.1.1.	Den europæiske udleveringskonvention med tilhørende protokoller
2.1.2.	Rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre
2.1.2.1.	Baggrund
2.1.2.2.	Rammeafgårelsens indhold
2.1.3.	Konventionen om den nordiske arrestordre m.v.
2.1.3.1.	Baggrund
2.1.3.2.	Den nordiske udleveringskonventions indhold
2.2.	FN's konvention om beskyttelse af alle personer mod tvangs-forsvinding
3.	Lovforslagets hovedpunkter
3.1.	Lovens anvendelsesområde
3.1.1.	Gældende ret
3.1.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.2.	Almindelige betingelser for udlevering fra Grønland til udlandet

3.2.1.	Den kriminelle lavalder
3.2.1.1.	Gældende ret
3.2.1.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.2.2.	Forbud mod dobbelt strafforfølgning (ne bis in idem) m.v.
3.2.2.1.	Gældende ret
3.2.2.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.2.3.	Handlinger begået helt eller delvist i Grønland
3.2.3.1.	Gældende ret
3.2.3.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.2.4.	Fare for forfølgelse på grund af afstamning eller politisk opfattelse m.v. samt risiko for tortur
3.2.4.1.	Gældende ret
3.2.4.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.2.5.	Vilkår for udlevering af danske statsborgere og personer med fast bopæl her i landet m.v.
3.2.5.1	Gældende ret
3.2.5.1.1.	Udlevering til tredjelande
3.2.5.1.2.	Udlevering til de nordiske lande
3.2.5.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.2.6.	Midlertidig udlevering fra Grønland
3.2.6.1.	Gældende ret
3.2.6.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.3.	Udlevering fra Grønland til de nordiske lande
3.3.1.	Grundlaget for udlevering fra Grønland til de nordiske lande
3.3.1.1.	Gældende ret
3.3.1.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.3.2.	Retsforfølgning for andre lovovertrædelser
3.3.2.1.	Gældende ret
3.3.2.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.3.3.	Videreudlevering til Island
3.3.3.1.	Gældende ret
3.3.3.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.3.4.	Videreudlevering i øvrigt
3.3.4.1.	Gældende ret
3.3.4.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.4.	Udlevering fra Grønland til medlemsstater i Den Europæiske Union

3.4.1.	Grundlaget for udlevering fra Grønland til medlemsstater i Den Europæiske Union
3.4.1.1.	Gældende ret
3.4.1.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.4.2.	Forældelse
3.4.2.1.	Gældende ret
3.4.2.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.4.3.	Eksterritorial jurisdiktion
3.4.3.1.	Gældende ret
3.4.3.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.4.4.	Udeblivelsesdomme m.v.
3.4.4.1.	Gældende ret
3.4.4.3.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.4.5.	Retsforfølgning for andre lovovertrædelser og videreudlevering
3.4.5.1.	Gældende ret
3.4.5.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.5.	Udlevering fra Grønland til stater uden for Norden og Den Europæiske Union
3.5.1.	Udlevering af danske statsborgere til retsforfølgning

3.5.1.1.	Gældende ret
3.5.1.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.5.2.	Udlevering af udlændinge til retsforfølgning
3.5.2.1.	Gældende ret
3.5.2.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.5.3.	Vilkår om anholdelses- eller fængslingsbeslutning ved udlevering til retsforfølgning
3.5.3.1.	Gældende ret
3.5.3.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.5.4.	Udlevering til straffuldbyrdelse
3.5.4.1.	Gældende ret
3.5.4.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.5.5.	Udlevering for flere kriminelle forhold
3.5.5.1.	Gældende ret
3.5.5.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.5.6.	Bevismæssigt grundlag
3.5.6.1.	Gældende ret
3.5.6.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.5.7.	Militære lovovertrædelser

3.5.7.1.	Gældende ret
3.5.7.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.5.8.	Politiske forbrydelser
3.5.8.1.	Gældende ret
3.5.8.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.5.9.	Forældelse
3.5.9.1.	Gældende ret
3.5.9.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.5.10.	Eksterritorial jurisdiktion
3.5.10.1.	Gældende ret
3.5.10.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.5.11.	Udeblivelsesdomme
3.5.11.1.	Gældende ret
3.5.11.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.5.12.	Retsforfølgning for andre lovovertrædelser og videreudlevering
3.5.12.1.	Gældende ret
3.5.12.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.6.	Behandlingen af sager om udlevering fra Grønland

3.6.1.	Krav til indholdet af arrestordrer og udleveringsanmodninger
3.6.1.1.	Gældende ret
3.6.1.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.6.2.	Central myndighed
3.6.2.1.	Gældende ret
3.6.2.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.6.3.	Politiets undersøgelse
3.6.3.1.	Gældende ret
3.6.3.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.6.4.	Politiets mulighed for at fotografere personer og optage fingeraftryk
3.6.4.1.	Gældende ret
3.6.4.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.6.5.	Forsvarerbeskikkelse m.v.
3.6.5.1.	Gældende ret
3.6.5.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.6.6.	Kompetence til at træffe afgørelse
3.6.6.1.	Gældende ret
3.6.6.1.1.	Udlevering til tredjelande

3.6.6.1.2.	Udlevering til de nordiske lande
3.6.6.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.6.7.	Rettens behandling af sager om udlevering fra Grønland
3.6.7.1.	Gældende ret
3.6.7.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.6.8.	Samtykke til udlevering
3.6.8.1.	Gældende ret
3.6.8.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.6.9.	Frist for rettens afgørelse
3.6.9.1.	Gældende ret
3.6.9.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.6.10.	Frist for udleveringens gennemførelse
3.6.10.1.	Gældende ret
3.6.10.1.1.	Udlevering til tredjelande
3.6.10.1.2.	Udlevering til de nordiske lande
3.6.10.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.6.11.	Humanitære hensyn
3.6.11.1.	Gældende ret

3.6.11.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.6.12.	Overgivelse af genstande
3.6.12.1.	Gældende ret
3.6.12.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.6.13.	Specialitetsreglen
3.6.13.1.	Gældende ret
3.6.13.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.6.14.	Udlevering til lande, som har tiltrådt 3. tillægsprotokol til 1957-konventionen
3.6.14.1.	Gældende ret
3.6.14.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.7.	Udlevering til Grønland
3.7.1.	Gældende ret
3.7.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.7.3.	Udstedelse af udleveringsanmodning til retsforfølgning
3.7.3.1.	Gældende ret
3.7.3.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.7.4.	Udstedelse af udleveringsanmodning til fuldbyrdelse af foranstaltning
3.7.4.1.	Gældende ret
3.7.4.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.7.5.	Rettens beslutning
3.7.5.1.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.7.6.	Anmodningens øjemed
3.7.6.1.	Gældende ret
3.7.6.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.7.7.	Tilbagekaldelse af udleveringsanmodning
3.7.7.1.	Gældende ret
3.7.7.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.7.8.	Udfærdigelse af nordiske arrestordrer og udleveringsanmodninger
3.7.8.1.	Gældende ret
3.7.8.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.7.9.	Anmodning om samtykke til yderligere retsforfølgning
3.7.9.1.	Gældende ret

3.7.9.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.7.10.	Midlertidig udlevering til Grønland
3.7.10.1.	Gældende ret
3.7.10.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.8.	Efterlyste personer og transit
3.8.1.	Efterlyste personer
3.8.1.1.	Gældende ret
3.8.1.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.8.2.	Transit
3.8.2.1.	Gældende ret
3.8.2.2.	Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
4.	Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
5.	Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6.	Administrative konsekvenser for borgerne
7.	Klimamæssige konsekvenser
8.	Miljø- og naturmæssige konsekvenser
9.	Forholdet til EU-retten
10.	Hørte myndigheder og organisationer m.v.

1. Indledning

Reglerne om udlevering af lovovertrædere fra Grønland til tredjelande er reguleret i lov nr. 249 af 9. juni 1967 om udlevering af lovovertrædere.

Loven gjaldt oprindelig for hele riget, men er i dag kun gældende for Grønland og Færøerne, da loven for Danmarks vedkommende i 2020 blev erstattet af lov nr. 117 af 11. februar 2020 om udlevering til og fra Danmark (udleveringsloven).

Forud for indførelsen af den nye danske hovedlov blev den tidligere danske udleveringslov ændret flere gange med henblik på bl.a. at smidiggøre og effektivisere proceduren for udlevering til lande i Norden og EU samt overføre beslutningskompetencen i udleveringssager fra Justitsministeriet til Rigsadvokaten.

For eksempel blev der ved lov nr. 433 af 10. juni 2003 indført forenklede regler for udlevering mellem EU-medlemslande, hvilket muliggjorde, at Danmark kunne opfylde reglerne i Rådet for den Europæiske Unions rammeafgørelse om den europæiske arrestordre (herefter »den europæiske rammeafgørelse«) m.v. Derudover blev reglerne om udlevering til de nordiske lande forenklet ved lov nr. 394 af 30. april 2007, hvilket gjorde det muligt for Danmark at tiltræde den nordiske konvention af 15. december 2005 om overgivelse for strafbare forhold mellem de nordiske lande (nordisk arrestordre) (herefter »den nordiske udleveringskonvention«).

Ved lov nr. 377 af 27. april 2016 blev beslutningskompetencen i udleveringssager desuden flyttet fra Justitsministeriet til anklagemyndigheden. Med den nye hovedlov fra 2020 er denne kompetence blevet overført til domstolene. Derudover er der sket en udvidelse af lovens anvendelsesområde i form af et nyt kapitel om udlevering af lovovertrædere til Danmark, ligesom der er blevet gennemført de ændringer, som gør det muligt for Danmark at tiltræde af FN's konvention om

beskyttelse af alle personer mod tvangsforsvinding (herefter »tvangsforsvindingskonventionen«).

Den grønlandske udleveringslov er i den mellemliggende periode kun blevet ændret én gang, og loven er derfor ikke længere tidssvarende. Hertil kommer, at Grønland ikke er omfattet af den nordiske konvention om overgivelse for strafbare forhold mellem de nordiske lande (nordisk arrestordre), FN's konvention om beskyttelse af alle personer mod tvangsforsvinding (tvangsforsvindingskonventionen) samt Rådet for den Europæiske Unions rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre.

Regeringen ønsker i fællesskab med Naalakkersuisut at udvikle de danske ansvarsområder i Grønland. Regeringen vil sammen med Grønland arbejde for, at de danske ansvarsområder i Grønland følger standarden i Danmark med respekt for de forhold og forskelle, der er mellem Danmark og Grønland. Dertil vil regeringen løbende prioritere, at lovgivningen på de danske ansvarsområder opdateres.

På den baggrund – og efter ønske fra Naalakkersuisut – har Justitsministeriet udarbejdet dette lovforslag, som har til formål at revidere udleveringsloven, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Lovforslaget indeholder således følgende hovedelementer:

- Indsættelse af et nyt kapitel vedrørende sager om udlevering til Grønland.
- Indførelse af en forenklet procedure for udlevering fra Grønland til stater i Norden eller medlemsstater i Den Europæiske Union.
- Gennemførelse af de ændringer, der vurderes nødvendige for, at konventionen om overgivelse for strafbare forhold mellem de nordiske lande (nordisk arrestordre) vil kunne få gyldighed i Grønland, såfremt der måtte være et ønske herom.
- Overførelse af kompetencen til at træffe beslutning i udleveringssager fra justitsministeren til domstolene.
- Gennemførelse af de ændringer, der vurderes nødvendige for, at konventionen om beskyttelse af alle personer mod tvangsforsvinding vil kunne få gyldighed for Grønland.

2. Lovforslagets baggrund

2. Baggrund

2.1. Internationale aftaler om udlevering

For Grønlands vedkommende er der på nuværende tidspunkt kun et enkelt forpligtende multilateralt instrument, der omhandler udlevering. Det drejer sig om den europæiske udleveringskonvention med tilhørende to protokoller, jf. pkt. 2.1.1 nedenfor.

Der findes imidlertid to andre multilaterale instrumenter, der omhandler udlevering og danner grundlag for den gældende danske udleveringslov, som nærværende lovforslag tager udgangspunkt i. Det drejer sig om rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre, jf. pkt. 2.1.2 nedenfor, og konventionen om den nordiske arrestordre m.v., jf. pkt. 2.1.3 nedenfor.

Derudover foreslås det at gennemføre de ændringer, der vurderes nødvendige for, at konventionen om overgivelse for strafbare forhold mellem de nordiske lande (nordisk arrestordre) vil kunne få gyldighed i Grønland, jf. pkt. 2.2 og 3.5.8.

2.1.1. Den europæiske udleveringskonvention med tilhørende protokoller

De grundlæggende internationale regler om udlevering til lande uden for Norden og Den Europæiske Union findes i den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering af lovovertrædere (herafter »1957-konventionen«), jf. bekendtgørelse nr. 36 af 28. september 1963 med tilhørende første og anden tillægsprotokol af henholdsvis 15. oktober 1975 og 17. marts 1978, jf. bekendtgørelse nr. 106 og nr. 108 af 11. november 1986, samt tredje og fjerde tillægsprotokol af henholdsvis 10. november 2010 og 20. september 2012, jf. lov nr. 428 af 1. maj 2013. Konventionen med tilhørende to tillægsprotokoller har virkning for Grønland.

1957-konventionen er gennemført i grønlandsk ret ved udleveringsloven, mens første og anden tillægsprotokol er ratificeret uden lovændringer i Grønland.

Den første tillægsprotokol til 1957-konventionen blev kundgjort ved bekendtgørelse nr. 106 af 11. november 1986 af tillægsprotokol af 15. oktober 1975 til den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering.

Protokollen har til formål at supplere konventionen med henblik på at styrke beskyttelsen af menneskeheden og enkeltpersoner. Den øgede beskyttelse består i en supplerende af konventions artikel 3 og 9.

Konventionens artikel 3 omhandler politiske forbrydelser, mens artikel 9 omhandler en af de i konventionen nævnte obligatoriske afslagsgrunde.

Med tillægsprotokollen indskrænkes muligheden for at afslå udlevering under henvisning til, at der er tale om en politisk forbrydelse. Danmark har dog erklæret, at man ikke kan anerkende denne del af tillægsprotokollen og har således opretholdt kompetencen til at foretage en konkret vurdering i sager om udlevering på baggrund af politiske forbrydelser.

Efter konventionens artikel 9 må udlevering ikke være i strid med forbuddet mod dobbelt strafforfølgning (ne bis in idem). Med tillægsprotokollen suppleres bestemmelsen i konventionens artikel 9, idet protokollens artikel 2 dels udvider definitionen af dobbelt strafforfølgning, dels tillader udlevering under visse omstændigheder.

Den anden tillægsprotokol til 1957-konventionen blev kundgjort ved bekendtgørelse nr. 108 af 11. november 1986 af anden tillægsprotokol af 17. marts 1978 til den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering.

Protokollen har til formål at lette anvendelsen af 1957-konventionen på flere punkter, herunder ved at inkludere fiskale forbrydelser i den kategori af lovovertrædelser, hvorefter en person kan udleveres. End-

videre uddyber protokollen yderligere bestemmelser om domme in absentia og amnesti.

Det bemærkes, at bestemmelserne i protokollen om fiskale forbrydelser ændrer den allerede eksisterende artikel 5 i konventionen, og bestemmelserne om formkrav til anmodningen erstatter artikel 12, stk. 1, i konventionen. Bestemmelserne om domme in absentia og om amnesti supplerer derimod de oprindelige artikler.

Den tredje og fjerde tillægsprotokol til 1957-konventionen er ikke gennemført i udleveringsloven.

Den tredje tillægsprotokol til 1957-konventionen indeholder en særskilt regulering af muligheden for udlevering efter en forenklet procedure. Denne forenklete procedure gælder parallelt med den gældende ordning for udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union.

Den fjerde tillægsprotokol har til formål at modernisere en række af bestemmelserne i 1957-konventionen og at supplere konventionen i visse henseender på baggrund af den udvikling, der er sket i det internationale samarbejde på det strafferetlige område siden dens vedtagelse i 1957 og siden vedtagelsen af de to tillægsprotokoller hertil i henholdsvis 1975 og 1978.

Den tredje og fjerde tillægsprotokol til 1957-konventionen er endnu ikke ratificeret af Danmark, og tillægsprotokollerne har heller ikke virkning for Grønland. Med lovforslaget gennemføres imidlertid de ændringer, som er nødvendige for, at Grønland på et senere tidspunkt kan ratificere protokollerne. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 43.

2.1.2. Rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre

2.1.2.1. Baggrund

EU's medlemsstater er i forhold til udlevering forpligtet til at opfylde Rådet for den Europæiske Unions rammeafgårelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for

overgivelse mellem medlemsstaterne, som fastsætter en forenklet procedure for udlevering mellem medlemsstater.

Grønland er ikke medlem af Den Europæiske Union og er derfor ikke omfattet af rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre. Det indebærer, at Grønland ikke er en del af den forenklete procedure for udlevering mellem EU-lande.

Baggrunden for rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre var et ønske om – på grundlag af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15.-16. oktober 1999 – at forenkle og effektivisere udleveringsprocedurerne mellem medlemsstaterne med fuld respekt for grundlæggende retsprincipper.

Rammeafgårelsen er udarbejdet med hjemmel i den dagældende artikel 34, stk. 2, litra b, i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU), hvorefter Rådet på initiativ af en medlemsstat eller Kommissionen med enstemmighed kan vedtage rammeafgårelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser. Rammeafgårelser er bindende for medlemsstaterne med hensyn til det tilsigtede mål, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen.

Formålet med rammeafgårelsen er at gennemføre forenklete regler om udlevering mellem EU-medlemsstaterne, der indebærer, at princippet om gensidig anerkendelse gennemføres på udleveringsområdet. Dette medfører, at når en medlemsstat anmoder om at få en person udleveret til strafforfølgning eller straffuldbæydelse, skal denne anmodning imødekommes, medmindre der foreligger en af de afslagsgrunde, som fremgår af rammeafgårelsen. Med henblik på at forenkle de administrative procedurer vedrørende udlevering er de traditionelle anmodninger om udlevering med virkning fra den 1. januar 2004 erstattet af »en europæisk arrestordre«. En europæisk arrestordre indeholder dels en anmodning om anholdelse og varetægtsfængsling med henblik på udlevering, dels en anmodning om udlevering.

Rammeafgårelsen erstatter således alle tidligere instrumenter om udlevering mellem medlemsstaterne, herunder de bestemmelser i afsnit III i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen, der vedrø-

rer udlevering. Det betyder således bl.a., at 1957-konventionen og de tilhørende protokoller samt konventionen om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union og konventionen om udlevering mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union ikke længere finder anvendelse mellem medlemsstaterne.

Rammeafgørelsen indeholder bestemmelser, der fastlægger, i hvilke tilfælde medlemsstaterne vil være forpligtede til at udlevere en lovovertræder til en anden medlemsstat, og fastlægger herudover, i hvilke tilfælde medlemsstaterne kan eller skal afslå udlevering af en lovovertræder.

For at understrege princippet om gensidig anerkendelse og forskellen mellem udlevering mellem medlemsstaterne og udlevering mellem tredjelande anvender rammeafgørelsen en række nye begreber. I rammeafgørelsen anvendes begrebet »overgivelse« i stedet for »udlevering«, selv om begge begreber omfatter den fysiske overgivelse af en eftersøgt person til det anmodende land. Endvidere anvendes »den udstedende stat« i stedet for »den anmodende stat« og »den fuldbyrdende stat« i stedet for »den anmodede stat«. Da ingen af disse begreber har en anden indholdsmæssig betydning end udleveringslovens begreber, anvendes udleveringslovens begreber i forbindelse med gennemgangen af rammeafgørelsen. Den anmodende medlemsstat er således den medlemsstat, der udsteder en europæisk arrestordre, og den anmodede medlemsstat er den medlemsstat, der skal gennemføre en europæisk arrestordre.

Rammeafgørelsen er siden suppleret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA om ændring af en række rammeafgørelser med henblik på styrkelse af personers proceduremæssige rettigheder og fremme af anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse i forbindelse med afgørelser afsagt, uden at den pågældende selv var til stede under retssagen (herefter »rammeafgørelsen om afgørelser afsagt in absentia«), der omtales i det følgende.

Rammeafgørelsen om afgørelser afsagt in absentia er vedtaget på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 26. februar 2009 og er offentliggjort i EU-tidende nr. L 81/24 af 27. marts 2009. Rammeafgø-

relsen har til formål at styrke de proceduremæssige rettigheder for personer, der er genstand for en straffesag, og samtidig lette det retlige samarbejde i straffesager samt forbedre den gensidige anerkendelse af retsafgørelser mellem medlemsstaterne.

Rammeafgørelsen om afgørelser afsagt in absentia medfører bl.a. en række ændringer af rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Ændringerne har til formål at ensarte de grunde, som medlemsstaterne efter rammeafgørelserne kan anvende til at afslå fuldbyrdelsen af en afgørelse, når den person, der er genstand for afgørelsen, er dømt uden selv at have været til stede under retssagen (in absentia).

Rammeafgørelser er bindende for medlemsstaterne med hensyn til det tilsigtede mål, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen. Rammeafgørelser har således karakter af en folkeretligt bindende forpligtelse for medlemsstaterne, der indtræder ved Rådets vedtagelse af rammeafgørelsen. Særligt i forhold til Danmarks stilling bemærkes, at det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender ikke har betydning for Danmarks forpligtelse til at opfylde rammeafgørelserne, idet rammeafgørelserne er vedtaget før Lissabon-traktatens ikrafttræden og er bindende for Danmark på mellemstatsligt grundlag.

2.1.2.2. Rammeafgørelsens indhold

Rammeafgørelsen er opdelt i fire kapitler; kapitel 1 (artikel 1- 8) om almindelige principper, kapitel 2 (artikel 9-25) om udleveringsproceduren, kapitel 3 (artikel 26-30) om virkninger af udleveringen og kapitel 4 (artikel 31-35) indeholdende almindelige og afsluttende bestemmelser.

Herudover indeholder præamblen til rammeafgørelsen en række betragtninger, som har betydning for fortolkningen og anvendelsen af rammeafgørelsen. Præambelbetragtningerne tager bl.a. sigte på at sikre overholdelsen af grundlæggende retsprincipper i forbindelse med udlevering af lovovertrædere.

Efter præambelbetragtning nr. 12 kan intet i rammeafgårelsen fortolkes som et forbud mod at afslå at udlevere en person, der er genstand for en europæisk arrestordre, hvis der er objektive grunde til at formode, at den europæiske arrestordre er udstedt med det formål at strafforfølge eller straffe en person på grund af vedkommendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældendes situation kan blive skadet af en af disse grunde.

Endvidere anføres det, at rammeafgårelsen ikke er til hinder for, at medlemsstaterne anvender deres egne forfatningsmæssige bestemmelser om ret til en retfærdig rettergang, foreningsfrihed, pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier.

I præambelbetragtning nr. 13 anføres det, at personer ikke må overføres, udsendes eller udleveres til en stat, hvor der er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

2.1.3. Konventionen om den nordiske arrestordre m.v.

2.1.3.1. Baggrund

Konvention om overgivelse for straffbare forhold mellem de nordiske lande (nordisk arrestordre) trådte – med undtagelse af Grønland og Færøerne – i kraft den 16. oktober 2012.

Det fremgår af konventionens artikel 29, stk. 4, at konventionen træder i kraft for Grønland og Færøerne 3 måneder efter, at det danske justitsministerium har meddelt det danske udenrigsministerium og de øvrige landes justitsministre, at konventionen skal have gyldighed for Grønland og/eller Færøerne.

Baggrunden for den nordiske udleveringskonvention, der erstattede den hidtil gældende udleveringsordning mellem de nordiske lande, er et ønske om at forenkle og effektivisere udleveringsprocedurerne mellem de nordiske lande med fuld respekt af grundlæggende retsprincipper og i overensstemmelse med de internationale forpligtelser bl.a. i

forhold til Den Europæiske Union, herunder særligt rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Formålet med den nordiske udleveringskonvention er at gennemføre forenklede regler om udlevering mellem de nordiske lande. Den nye udleveringsordning indebærer, at princippet om gensidig anerkendelse gennemføres på det nordiske udleveringsområde. Dette indebærer, at når et nordisk land anmoder om at få en person udleveret til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse, skal denne anmodning imødekommes, medmindre der foreligger en af de afslagsgrunde, som fremgår af den nordiske udleveringskonvention. Med henblik på at forenkle de administrative procedurer vedrørende udlevering erstattes de traditionelle anmodninger om udlevering med en nordisk arrestordre, som har karakter af en anmodning dels om fængsling med henblik på udlevering, dels om udlevering.

Det bemærkes, at efter artikel 31, stk. 2, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre kan medlemsstaterne indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger efter rammeafgørelsens ikrafttræden, i det omfang de er mere vidtgående end dennes forskrifter og bidrager til yderligere at forenkle eller lette procedurerne for overgivelse af personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre.

Reglerne for udlevering i henhold til den nordiske udleveringskonvention er fastsat i overensstemmelse hermed, og medfører en række udvidelser i pligten til udlevering i forhold til reglerne for udlevering mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union.

I konventionen anvendes begrebet »overgivelse« i stedet for »udlevering«, selv om begge begreber omfatter den fysiske overgivelse af en eftersøgt person til det anmodende land. Endvidere anvendes »det udstedende land« i stedet for »det anmodende land« og »det fuldbyrdende land« i stedet for »det anmodede land«. Da ingen af disse nye begreber har en anden indholdsmæssig betydning end de hidtil anvendte begreber, anvendes de gældende begreber i forbindelse med gennemgangen af konventionen. Det anmodende land er således det land, der udsteder en nordisk arrestordre, og det anmodede land er det land, der skal gennemføre en nordisk arrestordre.

2.1.3.2. Den nordiske udleveringskonventions indhold

Den nordiske udleveringskonvention er opdelt i fem kapitler. Kapitel 1 (artikel 1-7) om almindelige principper, kapitel 2 (artikel 8-21) om udleveringsproceduren, kapitel 3 (artikel 22-25) om virkninger af udleveringen, kapitel 4 (artikel 26-27) om udlevering til/fra Island og kapitel 5 (artikel 28-29) med de afsluttende bestemmelser.

Herudover indeholder præamblen en række betragtninger, som har betydning for fortolkningen og anvendelsen af konventionen. Præambelbetragtningerne tager bl.a. sigte på at sikre overholdelsen af grundlæggende retsprincipper i forbindelse med udlevering af lovovertredere, herunder de grundlæggende rettigheder, som fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

2.2. FN's konvention om beskyttelse af alle personer mod tvangsforsvinding

FN's konvention om beskyttelse af alle personer mod tvangsforsvinding blev vedtaget af FN's generalforsamling ved resolution 61/177 under den 61. samling den 20. december 2006 og trådte i kraft 4 år senere. Danmark ratificerede konventionen den 13. januar 2022. Der blev samtidig taget et territorialforbehold for Grønland.

Konventionen har til formål at beskytte alle personer mod tvangsforsvinding på baggrund af denne forbrydelses særligt alvorlige karakter, som under visse nærmere omstændigheder kan være en forbrydelse mod menneskeheden, under hensyntagen til alle personers ret til ikke at blive udsat for en tvangsforsvinding, ofrenes ret til retfærdighed og kompensation og ethvert offers ret til at kende sandheden om omstændighederne ved tvangsforsvinding og den forsvundne persons skæbne.

Ved »tvangsforsvinding« forstår efter konventionens artikel 2 anholdelse, tilbageholdelse, bortførelse eller nogen anden form for frihedsberøvelse udført af nogen, der handler på statens vegne eller af personer eller grupper af personer, der agerer med autorisation, støtte eller stiltiende accept fra staten, efterfulgt af en nægtelse af at anerkende frihedsberøvelsen eller af, at den forsvundnes skæbne eller opholdssted skjules, således at denne person er uden retsbeskyttelse.

Konventionens artikel 1 fastslår, at ingen må udsættes for tvangsforsvinding, og at ingen ekstraordinære omstændigheder, uanset om der er tale om krig, trussel om krig, intern politisk ustabilitet eller nogen anden nødsituation, kan retfærdiggøre en tvangsforsvinding.

Tvangsforsvindingskonventionen forpligter efter artikel 4 de deltagende stater til at kriminalisere tvangsforsvindingsforbrydelser. Konventionen indeholder herudover bestemmelser om udlevering i forbindelse med tvangsforsvindingsforbrydelser. Efter konventionens artikel 13, stk. 1, må en tvangsforsvindingsforbrydelse ikke betragtes som en politisk lovovertrædelse, som knyttet til en politisk lovovertrædelse eller som en lovovertrædelse inspireret af politiske motiver. En anmodning om udlevering må således ikke afslås udelukkende på det grundlag, at den vedrører en politisk lovovertrædelse, en lovovertrædelse som knyttet til en politisk lovovertrædelse eller som en lovovertrædelse inspireret af politiske motiver.

En ratifikation af tvangsforsvindingskonventionen vil nødvendiggøre, at det fastslås i udleveringsloven, at udlevering ikke kan afslås med henvisning til, at en tvangsforsvindingsforbrydelse betragtes som en politisk lovovertrædelse, som knyttet til en politisk lovovertrædelse eller som en lovovertrædelse inspireret af politiske motiver. Formålet med lovforslaget er således på dette punkt at opfylde kravet i konventionen, således at det territoriale forbehold kan ophæves, hvis Grønlands Selvstyre måtte ønske dette.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Lovens anvendelsesområde

3.1.1. Gældende ret

Sager om udlevering af personer fra Grønland til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse i et tredjeland behandles efter reglerne i lov nr. 249 af 9. juni 1967 om udlevering af lovovertrædere, som ændret ved anordning nr. 668 af 8. juni 2016.

Loven har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder

bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

Udleveringsloven indeholder regler om betingelserne for udlevering (kapitel 2), behandling af sager om udlevering (kapitel 3) samt bestemmelser om bl.a. foreløbig anholdelse, fængsling, videreudlevering, placering af beslutningskompetence, klageadgang transit m.v. (kapitel 4).

Det fremgår af udleveringslovens § 1, stk. 1, at den, der i udlandet er sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, kan udleveres efter reglerne i udleveringsloven.

Det følger af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2542, at bestemmelsen giver en almindelig bemyndigelse til under iagttagelse af de betingelser, og den fremgangsmåde, der er foreskrevet i loven, at udlevere personer, der i en fremmed stat er sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, til den pågældende stat til strafforfølgning eller til fuldbyrdelse af straf eller anden foranstaltning. Det fremgår videre af forarbejderne, at dette ikke i noget tilfælde pålægger de danske myndigheder en pligt til at foretage udlevering. En sådan pligt vil derimod kunne følge af udleveringstraktater, herunder den europæiske udleveringskonvention af 1957.

Det fremgår endvidere af udleveringslovens § 1, stk. 2, at loven ikke omfatter udlevering fra Danmark til Finland, Island, Norge og Sverige.

Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2542, at sådan udlevering i stedet vil kunne ske efter bestemmelserne i lov nr. 27 af 3. februar 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige, der hjemler en videregående adgang til udlevering end udleveringsloven.

3.1.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 1 stammer fra den nye hovedlov. Bestemmelsen har til formål at udvide lovens anvendelsesområde, så loven også finder anvendelse på anmodninger om udlevering til Danmark.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 1, stk. 1, der udvider lovens anvendelsesområde til også at omfatte anmodninger om udlevering til Grønland.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at personer, der er sigtet, tiltalt eller dømt for en kriminel handling i Grønland eller i udlandet, kan udleveres til eller fra Grønland efter reglerne i udleveringsloven.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med det foreslåede kapitel 7, som indeholder regler om behandling af sager om udlevering til Grønland, jf. pkt. 3.7. nedenfor.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 1, stk. 2, hvorefter lovforslagets kapitel 4, som omfatter betingelserne for udlevering fra Grønland til medlemsstater i den Europæiske Union, ikke omfatter udlevering fra Grønland til Finland og Sverige.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at betingelserne for udlevering fra Grønland til Finland og Sverige i stedet vil skulle håndteres efter de foreslåede bestemmelser i lovforslagets kapitel 3, som fastsætter betingelserne for udlevering til de nordiske lande, jf. pkt. 3.3.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med det foreslåede kapitel 3, der fastsætter betingelserne for udlevering fra Grønland til de nordiske lande, og som samtidig erstatter den nordiske udleveringslov.

Det foreslås endelig, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 1, stk. 3, der fastsætter, at udleveringsloven ikke finder anvendelse på overførsler mellem Grønland, Færøerne og Danmark.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i lyset af, at overførsler inden for rigsfællesskabet af personer, som er sigtede, tiltalte eller dømte i en straffesag/kriminal sag, efter gældende retspraksis ikke anses som udlevering i udleveringslovens forstand.

Der henvises i øvrigt til § 1 og bemærkningerne hertil.

3.2. Almindelige betingelser for udlevering fra Grønland til udlandet

3.2.1. Den kriminelle lavalder

3.2.1.1. Gældende ret

Udleveringsloven indeholder ingen udtrykkelig regel om, at udlevering ikke kan finde sted, hvis den pågældende på gerningstidspunktet var under den kriminelle lavalder, jf. kriminallovens § 16.

3.2.1.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning, der svarer til den danske.

Den danske udleveringslovs § 2 er baseret på artikel 4, nr. 3, i den nordiske udleveringskonvention og artikel 3, stk. 3, i rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre. Det følger af artiklerne, at udlevering skal afslås, hvis den person, der er omfattet af arrestordren, er under den kriminelle lavalder efter den anmodede stats lovgivning. Der er tale om en obligatorisk afslagsgrund.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 2 indsættes en bestemmelse, der fastsætter, at udlevering ikke kan finde sted, hvis den pågældende på gerningstidspunktet var under den kriminelle lavalder, jf. kriminallovens § 16.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at det gælder som en generel betingelse for udlevering fra Grønland til andre lande, at den pågældende på gerningstidspunktet ikke var under den kriminelle lavalder.

Bestemmelsen foreslås indsat i udleveringslovens kapitel 2 om almindelige betingelser for udlevering, så betingelsen vil finde anvendelse i alle sager om udlevering.

Der henvises til lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil.

3.2.2. Forbud mod dobbelt strafforfølgning (ne bis in idem) m.v.

3.2.2.1. Gældende ret

Efter udleveringslovens § 8, 1. pkt., kan udlevering ikke ske, når den, der søges udleveret, her i landet er dømt eller frifundet for den pågældende strafbare handling. Det følger endvidere af § 8, 2. pkt., at såfremt tiltale mod ham er frafaldet, da kan udlevering kun finde sted, hvis retsplejelovens regler for omgørelse af bestemmelsen om tiltalefrafald er opfyldt.

Bestemmelsen er udtryk for den væsentlige retssikkerhedsgaranti, at man ikke skal kunne dømmes for det samme forhold to gange (princippet om »ne bis in idem«).

Det bemærkes, at den ovennævnte bestemmelse har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret.

3.2.2.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs §§ 3 og 4, som er udtryk for det grundlæggende princip om forbuddet mod dobbelt strafforfølgning, er base-

ret på artikel 4, nr. 1 og 2, og artikel 5, nr. 1, 3 og 4, i den nordiske udleveringskonvention, artikel 3, nr. 1 og 2, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre og artikel 50 i Den Europæiske Unions Charter om Grundlæggende Rettigheder. Artiklerne indeholder et forbud mod dobbelt strafforfølgning.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 3 indsættes en bestemmelse, der vedrører spørgsmålet om udlevering, når der er tale om, at den pågældende enten er dømt eller frifundet for den samme kriminelle handling eller benådet for handlingen, samt undtagelserne hertil.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at udlevering ikke kan finde sted, når den, der begæres udleveret, i Grønland, på Færøerne, i Danmark, i et nordisk land eller i en medlemsstat i Den Europæiske Union er dømt eller frifundet for den samme kriminelle handling.

Bestemmelsen vil endvidere indebære, at udlevering ikke kan finde sted, hvis den, der begæres udleveret, er benådet for handlingen i Grønland, på Færøerne eller i Danmark. Bestemmelsen vil desuden indebære, at udlevering kan afslås, hvis den, der begæres udleveret, er dømt eller frifundet for handlingen i et land uden for Norden og Den Europæiske Union.

For så vidt angår kompetencen til at meddele benådning bemærkes det, at det følger af grundlovens § 24, 1. pkt., at kongen kan benåde for straf. Benådning sker ved kongelig resolution efter indstilling fra justitsministeren, medmindre der er tale om at eftergive dom til anbringelse i fængsel på indtil 40 dage eller om at imødekomme en ansøgning om, at en uforskyldt tilbageholdelse, i stedet for at udløse erstatning, bringes til afkortning i en ikke fuldbyrdet frihedsberøvende foranstaltning. I disse tilfælde er Danmarks Fængsler ved en række kongelige resolutioner generelt blevet bemyndiget til at træffe afgørelse om benådning. Afslag på benådning gives uden forelæggelse for regenten.

Det samme gør sig gældende på Færøerne og i Danmark.

De relevante myndigheder vil ikke af egen drift skulle iværksætte en nærmere undersøgelse af, om der er afsagt dom for forholdet i udlandet. De nævnte afslagsgrunde vil således kun blive relevante, hvis de relevante myndigheder er i besiddelse af oplysninger om en eventuel dom afsagt i udlandet.

Er det oplyst, at den, som en udleveringsanmodning vedrører, muligvis allerede er dømt eller frifundet for det samme forhold i udlandet, vil dette skulle undersøges nærmere. Viser oplysningerne sig herefter at være utilstrækkelige, og kan de nødvendige oplysninger ikke tilvejebringes, vil udleveringsanmodningen normalt skulle imødekommes, hvis lovens betingelser i øvrigt er opfyldt.

Det foreslås endvidere, at der i lovforslagets § 4 indsættes en bestemmelse, der vedrører spørgsmålet om udlevering, når der enten er tale om, at tiltale mod den pågældende er frafaldet, eller påtale er opgivet, eller såfremt der i Grønland er indledt retsforfølgning mod den pågældende.

Bestemmelsen vil indebære, at hvis tiltale mod den pågældende er frafaldet i Grønland, på Færøerne eller i Danmark vil udlevering kun kunne finde sted, hvis betingelserne i retsplejelovens betingelser i §§ 312 eller 313 om omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt.

Bestemmelsen vil endvidere indebære, at udlevering kan afslås, hvis påtale er opgivet og betingelserne for at omgøre beslutningen om påtaleopgivelse ikke er opfyldt. Bestemmelsen vil desuden indebære, at udlevering til retsforfølgning kan afslås, hvis der i Grønland, på Færøerne eller i Danmark er indledt retsforfølgning mod den pågældende for den handling, for hvilken der begæres udlevering, og retsforfølgning på grund af handlingens karakter, den pågældendes tilknytning til Grønland og omstændighederne i øvrigt findes at skulle gennemføres i Grønland, på Færøerne eller i Danmark.

De foreslåede bestemmelser i §§ 3 og 4 vil – grundet deres placering i det foreslåede kapitel 2 om almindelige betingelser for udlevering – finde anvendelse i alle sager om udlevering.

Lovforslagets §§ 3, stk. 1, og 4, stk. 1, viderefører i øvrigt – med enkelte udvidelser – den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 8.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets §§ 3 og 4 samt bemærkningerne hertil.

3.2.3. Handlinger begået helt eller delvist i Grønland

3.2.3.1. Gældende ret

De almindelige betingelser for, hvornår en kriminel handling er omfattet af grønlandsk jurisdiktion, fremgår af kriminallovens §§ 4-8.

Efter kriminallovens § 4, stk. 1, er handlinger omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlingerne er begået i Grønland, i grønlandsk luftrum, på grønlandsk søterritorium eller på grønlandsk fartøj. Efter kriminallovens § 4, stk. 2, er handlinger bl.a. endvidere omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlingerne foretages uden for de i § 4, stk. 1, nævnte områder, af en person der er bosat i Grønland, hvis forholdet også er strafbart efter den dér gældende lovgivning. Efter kriminallovens § 4, stk. 3, er handlinger bl.a. endvidere omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlingerne har virkning i Grønland, eller når handlingerne er omfattet af mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning.

Det fremgår endvidere af artikel 7, stk. 1, i 1957-konventionen, at den stat, over for hvilken anmodning om udlevering er fremsat, kan afslå anmodningen, når udleveringen kræves for en forbrydelse, som efter statens lovgivning betragtes som begået helt eller delvis på dens territorium eller på et sted, der ligestilles med dens territorium.

3.2.3.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 5 om handlinger begået helt eller delvist i Grønland er baseret på artikel 5, stk. 2, i den nordiske udleveringskonvention og artikel 7, stk. 7, litra a, i rammeafgåelsen om den eu-

ropæiske arrestordre. Det følger af artiklerne, at udlevering ikke må finde sted, hvis den pågældende handling helt eller delvist er foretaget på den anmodede stats territorium, og handlingen ikke er strafbar efter den anmodede stats lovgivning.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 5 indsættes en bestemmelse, der fastsætter, at det bør gælde som en generel betingelse, at udlevering ikke kan finde sted, hvis den pågældende handling helt eller delvis er foretaget i Grønland, på Færøerne eller i Danmark, og handlingen ikke er kriminaliseret efter grønlandsk, færøsk eller dansk ret.

Bestemmelsen vil – grundet sin placering i det foreslåede kapitel 2 om almindelige betingelser for udlevering – finde anvendelse i alle sager om udlevering.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 4, stk. 2, der fastsætter, at udlevering kan afslås, hvis der i Grønland er indledt retsforfølgning mod den pågældende for samme handling, som der begæres udlevering for, og retsforfølgning på grund af handlingens karakter, den pågældendes tilknytning til Grønland og omstændighederne i øvrigt findes at skulle gennemføres i Grønland, på Færøerne eller i Danmark. Der henvises til lovforslagets § 4, stk. 2, og bemærkningerne hertil.

Der henvises i øvrigt til § 5 og bemærkningerne hertil.

3.2.4. Fare for forfølgelse på grund af afstamning eller politisk opfattelse m.v. samt risiko for tortur

3.2.4.1. Gældende ret

Efter udleveringslovens § 6 må udlevering ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen på grund af sin afstamning, sit tilhørsforhold til en bestemt befolkningsgruppe, sin religiøse eller politiske opfattelse eller i øvrigt på grund af politiske forhold vil blive udsat for forfølgelse, som retter sig mod den pågældendes liv eller frihed eller i øvrigt er af alvorlig karakter.

Det følger af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2547-2548, at forbuddet mod udlevering i det væsentlige er på linje med artikel 3, stk. 2, i 1957-konventionen, som fastsat på baggrund af artikel 33, stk. 1, i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, hvorefter ingen stat på nogen som helst måde må udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

3.2.4.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 6, der indeholder et forbud mod udlevering ved fare for forfølgelse, viderefører den tidligere danske udleveringslovs §§ 6, 10 h og 10 n, jf. § 10 h (svarende til den grønlandske udleveringslovs § 6). Bestemmelsen er baseret på præambelbetragtningerne i den nordiske udleveringskonvention og artikel 1, stk. 3, og præambelbetragtning nr. 12 i rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre. Præambelbetragtningerne fastsætter et generelt forbud mod udlevering, hvis der er fare for forfølgelse på grund af den pågældendes afstamning eller politiske opfattelse m.v., eller hvis der er fare for, at den pågældende efter anmodningen vil blive udsat for anden umenneskelig eller nedværdigende adfærd.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 6, stk. 1, der viderefører den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 6. Der er med lovforslaget ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand.

Justitsministeriet foreslår endvidere, at der tilføjes en bestemmelse som lovforslagets § 6, stk. 2, om at udlevering ikke kan finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen vil blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende be-

handling eller straf. Bestemmelsen svarer til artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Justitsministeriet foreslår endelig, at der tilføjes en bestemmelse i lovforslagets § 6, stk. 3, om at udlevering endvidere ikke kan finde sted, hvis det i øvrigt strider mod Grønlands internationale forpligtelser.

Bestemmelsen vil bl.a. omfatte Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 om ret til retfærdig rettergang, men den vil – som følge af sin formulering – også omfatte Grønlands øvrige internationale forpligtelser.

I forbindelse med prøvelsen af, om en udleveringsanmodning kan imødekommes, vil det således ikke sjældent være nødvendigt at foretage en konkret vurdering af, om udlevering vil være i overensstemmelse med f.eks. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 om retten til en retfærdig rettergang.

Justitsministeriet finder på den baggrund, at der med henblik på at yde vejledning til såvel den, der begæres udleveret, som til de myndigheder, der er involveret i sagsbehandlingen, om, hvilke betingelser der gælder for udleveringen, er særlig grund til at tydeliggøre, at udlevering altid vil skulle ske under respekt for Grønlands internationale forpligtelser. Justitsministeriet vurderer desuden, at en sådan tydeliggørelse i lovgivningen vil udgøre et stærkere retligt grundlag for at begrunde et eventuelt afslag på udlevering over for de pågældende udenlandske myndigheder.

Der henvises til lovforslagets § 6 og bemærkningerne hertil.

3.2.5. Vilkår for udlevering af danske statsborgere og personer med fast bopæl her i landet m.v.

3.2.5.1 Gældende ret

3.2.5.1.1. Udlevering til tredjelande

Efter udleveringslovens § 2 kan danske statsborgere ikke udleveres til strafforfølgning eller straffuldbyrddelse.

Denne absolutte bestemmelse skal ses i lyset af artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention fra 1957 om udlevering af lovovertrædere, jf. bekendtgørelse nr. 36 af 28. september 1963 (Lovtidende C). Efter artikel 6, stk. 1, er en kontraherende stat berettiget til at afslå udlevering af egne statsborgere.

Det bemærkes, at den ovennævnte bestemmelse har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret.

3.2.5.1.2. Udlevering til de nordiske lande

Efter den nordiske udleveringslovs § 2 må udlevering af en dansk statsborgere kun ske, såfremt han i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i det land, hvortil udlevering ønskes, eller hvis handlingen eller en tilsvarende handling efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år.

Baggrunden for denne adgang til at udlevere danske statsborgere til de andre nordiske lande er, at der mellem de nordiske lande eksisterer et nært retsfællesskab, hvorfor det ved vedtagelsen af den nordiske udleveringslov i 1960 blev fundet forsvarligt og hensigtsmæssig at hjemle en begrænset adgang til udlevering af danske statsborgere, jf. Folketingstidende 1959-60, tillæg A, sp. 75.

Det bemærkes, at den ovennævnte bestemmelse har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. den nordiske udleveringslovs § 19, stk. 2. Det betyder bl.a., at henvisningerne i den nordiske udleveringslov til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af den nordiske udleveringslovs betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.2.5.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 7, der vedrører betingelserne for udlevering af danske statsborgere, er baseret på artikel 5, nr. 5, og artikel 6 i den nordiske udleveringskonvention samt artikel 4, stk. 6, og artikel 5, stk. 3, i rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre. Det følger af artiklerne, at udlevering til strafforfølgning af en statsborger fra det anmodede land kan gøres betinget af, at den pågældende tilbageføres til det anmodede land med henblik på fuldbyrdelse af en eventuel fængselsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

Det bemærkes hertil, at ved afgørelsen af, om en fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning som nævnt i den danske udleveringslovs § 7, stk. 1 og 2, kan eller må antages at ville kunne fuldbyrdes i Danmark og ved den efterfølgende gennemførelse af fuldbyrdelsen, finder lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. med senere ændringer anvendelse for så vidt angår sager om udlevering til et nordisk land.

Lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, jf. lovbekendtgørelse nr. 213 af 22. februar 2013, som ændret ved § 2 i lov nr. 1572 af 15. december 2015, § 2 i lov nr. 377 af 27. april 2016 og § 60 i lov nr. 117 af 11. februar 2020, finder anvendelse for så vidt angår sager om udlevering fra Danmark til medlemsstater i Den Europæiske Union, mens lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 740 af 18. juli 2005, som ændret ved § 2 i lov nr. 428 af 1. maj 2013 og § 3 i lov nr. 377 af 27. april 2016, finder anvendelse for så vidt angår sager om udlevering fra Danmark til stater uden for Norden og Den Europæiske Union.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Når man hidtil har nægtet at udlevere danske statsborgere til retsforfølgning i udlandet bortset fra de nordiske lande har det været ud fra en betragtning om, at danske statsborgere, som mistænkes for kriminelle handlinger, og som pågribes i Grønland, bør have krav på at blive stillet for en grønlandsk domstol med de retssikkerhedsgarantier, der er knyttet hertil. Der er således efter kriminalloven vide muligheder for at retsforfølge danske statsborgere for lovovertrædelser begået i udlandet, forudsat forholdet er kriminaliseret efter både grønlandsk ret

og efter lovgivningen i det land, hvor overtrædelsen er begået (kravet om dobbelt strafbarhed).

Det må imidlertid erkendes, at der vil kunne forekomme sager ikke mindst om terrorvirksomhed eller anden grov international kriminalitet, hvor det kan være forbundet med store og eventuelt uoverstigelige vanskeligheder under en kriminalsag i Grønland at føre bevis for lovovertrædelser begået i udlandet, når vidnerne eller beviserne ikke befinder sig i Grønland.

Dette taler for, at kriminalsagen eller straffesagen som udgangspunkt bør gennemføres i det land, hvor lovovertrædelsen er begået, eller hvor det i øvrigt af hensyn til bevisførelsen er mest hensigtsmæssigt. Det må også indgå i overvejelserne, at det ikke kan udelukkes, at en opretholdelse af forbuddet mod at udlevere danske statsborgere til retsforfølgning i udlandet vil kunne indebære, at en mistænkt dansk statsborger ikke kan dømmes eventuelt for meget alvorlig kriminalitet, fordi det i praksis ikke er muligt at gennemføre en kriminalsag mod den pågældende i Grønland.

Justitsministeriet vurderer på denne baggrund, at den eksisterende ordning, hvor danske statsborgere, kun kan udleveres til de øvrige nordiske lande, jf. pkt. 3.2.5.1.2., bør udvides til at omfatte udlevering også til andre stater (særligt EU-medlemsstater) i de tilfælde, hvor hensynet til at beskytte danske statsborgere mod udlevering bør vige for den almindelige interesse i, at lovovertrædelser pådømmes.

Det foreslås på den baggrund, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 7, stk. 1, der giver adgang til at stille vilkår om, at udlevering til retsforfølgning af en person, der er dansk statsborger eller har fast bopæl i Grønland, kan gøres betinget af, at den pågældende overføres til Grønland med henblik på fuldbyrdelse af en eventuel fængselsdom eller anden frihedsberøvende foranstaltning.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 7, stk. 2, der giver adgang til at afslå udlevering til straffuldbyrdelse af en person, der er dansk statsborger eller har fast bopæl i Grønland, hvis den frihedsberøvende foranstaltning i stedet fuldbyrdes i Grønland.

Bestemmelserne foreslås indsat i udleveringslovens kapitel 2 om almindelige betingelser for udlevering, så betingelserne for udlevering af danske statsborgere finder anvendelse i alle sager om udlevering.

De foreslåede bestemmelser vil indebære, at det bliver muligt i vidt omfang at udlevere en dansk statsborger, eller en person med både dansk og udenlandsk statsborgerskab, til retsforfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning til en stat uden for Norden, hvis den pågældende er sigtet, tiltalt eller dømt for at have begået en alvorlig forbrydelse, eller hvis den pågældende har en mere begrænset tilknytning til Grønland. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 18, stk. 2, og § 21.

Spørgsmålet om, hvorvidt udlevering af danske statsborgere m.v. vil skulle afslås eller betinges af tilbageførelse, vil bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde.

Der vil ved denne vurdering bl.a. kunne lægges vægt på grovheden af den begåede kriminalitet og den pågældendes tilknytning til den stat, hvor lovovertrædelsen er begået. Der vil således f.eks. normalt ikke være grundlag for at betinge udlevering af en dansk statsborger m.v. til retsforfølgning af tilbageførelse af den pågældende med henblik på udståelse af en eventuel idømt foranstaltning, hvis den pågældende er dømt for meget alvorlige lovovertrædelser, herunder terrorhandlinger. Et andet eksempel kunne være, at den pågældende har en nær tilknytning til den stat, hvor lovovertrædelsen er begået.

Tilsvarende vil gøre sig gældende i forhold til vurderingen af, om der skal meddeles afslag på udlevering, med henblik på at den frihedsberøvende foranstaltning i stedet fuldbyrdes i Grønland.

Ved afgørelsen af, om en fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning som nævnt i stk. 1 og 2 kan eller må antages at ville kunne fuldbyrdes i Grønland og ved den efterfølgende gennemførelse af fuldbyrdelsen, vil lov nr. 214 af 31. maj 1963 om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. finde anvendelse, for så vidt angår sager om udlevering til et nordisk land.

Lov nr. 522 af 23. december 1970 om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme, som sat i kraft for Grønland ved anordning nr. 391 af 5. september 1980, finder anvendelse for så vidt angår sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.

Det bemærkes, at der for Grønlands vedkommende på nuværende tidspunkt ikke findes regler i lov eller anordning for så vidt angår tilbageførsel i forbindelse med udlevering af en person fra Grønland til en stat uden for Norden og Den Europæiske Union. Det er Justitsministeriets vurdering, at indtil et egentligt retsgrundlag er vedtaget for Grønland på området, vil sager om udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union kunne behandles efter principperne i lov om international fuldbyrdelse af straf, jf. lovbekendtgørelse nr. 740 af 18. juli 2005, som ændret ved § 2 i lov nr. 428 af 1. maj 2013 og § 3 i lov nr. 377 af 27. april 2016. Det bemærkes endvidere, at Justitsministeriet vil sætte lov om international fuldbyrdelse i kraft for Grønland ved anordning snarest.

Det vil være Styrelsen for Danmarks Fængsler, eller den, der bemyndiges dertil, som behandler sager om fuldbyrdelse af domme, der er afsagt i de nordiske lande, jf. cirkulære nr. 220 af 16. december 1963 om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v., mens Rigsadvokaten fremover vil skulle behandle sager om fuldbyrdelse af domme afsagt uden for Norden.

Som led i Rigsadvokatens behandling af sager om fuldbyrdelse af domme afsagt uden for Norden, vil Rigsadvokaten skulle indbringe dommene for de grønlandske domstole, idet der skal foreligge en grønlandsk dom som fundament for fuldbyrdelse af en udenlandsk afgørelse i Grønland.

Som følge heraf vil Rigsadvokaten som led i behandlingen af sager om fuldbyrdelse af domme afsagt uden for Norden, indbringe sagerne for den relevante kredsret med henblik på, at kredsretten kan afsige dom om, hvordan fuldbyrdelsen af den i udlandet idømte fængselsstraf skal ske.

Der henvises til lovforslagets § 7 og bemærkningerne hertil.

3.2.6. Midlertidig udlevering fra Grønland

3.2.6.1. Gældende ret

Udleveringsloven indeholder ikke en bestemmelse om udsættelse af udlevering med henblik på gennemførelse af retsforfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning i Grønland. Loven indeholder heller ikke en bestemmelse om midlertidig udlevering i disse tilfælde.

Det fremgår af artikel 19, stk. 1, i 1957-konventionen (som også har virkning for Grønland), at den anmodede stat efter at have truffet afgørelse vedrørende anmodningen om udlevering kan udsætte udleveringen af den pågældende person med henblik på at gennemføre strafforfølgning eller straffuldbyrdelse. Efter artikel 19, stk. 2, kan den anmodede stat i stedet for at udsætte udleveringen, midlertidigt overføre den pågældende person til den anmodende stat på betingelser, som fastlægges ved gensidig aftale mellem parterne.

3.2.6.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 8, der vedrører spørgsmålet om midlertidig udlevering, er baseret på artikel 20 i den nordiske udleveringskonvention, artikel 18 og 24 i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre og artikel 19, stk. 1-2, i 1957-konventionen. Artiklerne giver mulighed for midlertidig udlevering med henblik på strafforfølgning i et andet land.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 8 indsættes en bestemmelse, der sikrer, at en person midlertidigt kan udleveres fra Grønland med henblik på retsforfølgning i andre lande.

Der vil i den forbindelse skulle fastsættes vilkår om, at den pågældende tilbageføres til Grønland, når retsforfølgningen er afsluttet, og

at den pågældende er frihedsberøvet under udleveringen, jf. lovforslagets § 8, stk. 1.

Hvis den pågældende er dømt til udvisning af Grønland og vil kunne opfylde betingelserne for at blive løsladt under den midlertidige udlevering, vil vilkåret om tilbageførsel skulle betinges af, at der ikke i Grønland forinden er truffet beslutning om løsladelse. Endvidere vil der skulle fastsættes vilkår om, at det anmodende land om nødvendigt medvirker til at forkynde et indrejseforbud for den pågældende, når betingelserne for løsladelse er opfyldt under den midlertidige udlevering, jf. lovforslagets § 8, stk. 2.

Den tid, hvor den pågældende er frihedsberøvet under den midlertidige udlevering, vil skulle fratrækkes i den frihedsberøvende foranstaltning, som den pågældende er blevet idømt i Grønland. Foranstaltningen anses derfor at blive fortsat fuldbyrdet under udleveringen, jf. lovforslagets § 8, stk. 3.

Det forudsættes, at det anmodende land bliver orienteret om, at frihedsberøvelsen under den midlertidige udlevering fratrækkes i den grønlandske dom med henblik på, at det pågældende land kan afgøre, om frihedsberøvelsen også skal fratrækkes i den eventuelle fængselsstraf, den pågældende der måtte blive idømt.

Hvis retsgrundlaget for at overføre den pågældende til fortsat fuldbyrdelse af den grønlandske dom i et andet land er til stede, vil udleveringen skulle udsættes, indtil der er truffet afgørelse herom. Dette er med henblik på at undgå, at en udvisningsdømt, der opfylder betingelserne for at blive overført til fortsat fuldbyrdelse af foranstaltning i udlandet, bliver tilbageført til Grønland efter en midlertidig udlevering.

Hvis det anmodende land samtidig er det land, personen ville skulle overføres til, vil udleveringen dog kunne gennemføres i overensstemmelse med bestemmelserne herom, uden at der er truffet afgørelse om overførsel forinden. I disse tilfælde vil overførselssagen kunne behandles, mens den pågældende er midlertidigt udleveret.

Det følger af § 13 i cirkulære om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v., at politiet afgør,

om der skal fremsættes anmodning om fuldbyrdelse i Finland, Island, Norge eller Sverige af en her i landet idømt frihedsstraf, medmindre fuldbyrdelse er påbegyndt, idet eventuel anmodning i disse tilfælde fremsættes af Styrelsen for Danmarks Fængsler eller den, der bemyndiges dertil.

En person, der skal retsforfølges i Grønland, bør undtagelsesvis midlertidigt kunne udleveres fra Grønland med henblik på retsforfølgning i det anmodende land.

Hvis den, der begæres udleveret, har verserende kriminalsager i Grønland, vil pågældende som udgangspunkt ikke blive udleveret før retsforfølgningen er afsluttet. Der kan dog tænkes situationer, hvor en midlertidig udlevering ikke vil gribe afgørende ind i retsforfølgningen i Grønland. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis retsforfølgningen må forventes at blive forsinket på grund af omstændigheder, der ikke kan tilskrives myndighederne. Hvis retsforfølgningen afventer udlevering af en person, der vurderes væsentlig for retsforfølgningen, eksempelvis en medtalt, eller hvis et vidne er for syg til at møde i retten i længere tid, kan det overvejes om en midlertidig udlevering af den pågældende kan lade sig gøre.

Der kan aftales konkrete vilkår om den midlertidige udlevering med det anmodende land. Hvis den, der begæres udleveret, er tilbageholdt i Grønland på grund af en verserende kriminalsag, vil der skulle fastsættes vilkår om, at den pågældende tilbageføres til Grønland, når retsforfølgningen er afsluttet, og at pågældende er frihedsberøvet under udleveringen.

Hvis den pågældende derimod ikke er tilbageholdt forud for udleveringen, eller hvis tilbageholdelsen alene vedrører udleveringssagen, vil der kunne fastsættes vilkår om, at den pågældende sikres mulighed for at kunne returnere til Grønland, når retsforfølgningen er afsluttet.

Der henvises til lovforslagets § 8 og bemærkningerne hertil.

3.3. Udlevering fra Grønland til de nordiske lande

3.3.1. Grundlaget for udlevering fra Grønland til de nordiske lande

3.3.1.1. Gældende ret

Udlevering til de nordiske lande er i dag reguleret i den nordiske udleveringslov (lov nr. 27 af 3. februar 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige). Denne lov gjaldt tidligere også i Danmark, indtil den i 2007 blev erstattet den nordiske udleveringskonvention.

Efter den nordiske udleveringslovs § 1 kan den, der i Finland, Island, Norge eller Sverige er sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, og som opholder sig Grønland, udleveres fra Grønland til de øvrige nordiske lande.

Den nordiske udleveringslov bygger på en »kan-ordning«. Grønland er således i intet tilfælde forpligtet til at imødekomme en begæring om udlevering, der modtages fra et af de andre nordiske lande, men det er en forudsætning for den fællesnordiske lovgivning, at sådanne begæringer, når lovens betingelser er opfyldt, imødekommes, medmindre særlige omstændigheder i det enkelte tilfælde taler imod det.

Den nordiske udleveringslov skelner mellem udlevering af danske statsborgere og udlændinge.

Det følger af den nordiske udleveringslovs § 3, stk. 1, at udlevering til strafforfølgning kun kan finde sted for handlinger, der efter lovgivningen i det land, hvortil udlevering ønskes, kan medføre højere straf end bøde. Udlevering til straffuldbyardelse af en dom kan kun ske, hvis dommen lyder på fængselsstraf eller anbringelse i anstalt, eller der med hjemmel i dommen er truffet bestemmelse om sådan anbringelse, jf. den nordiske udleveringslovs § 3, stk. 2. Efter den nordiske udleveringslovs § 3, stk. 3, kan udlevering til strafforfølgning eller straffuldbyardelse for flere strafbare forhold finde sted, selv om betingelserne i stk. 1 eller 2 kun er opfyldt med hensyn til et af forholdene.

Udlevering af en dansk statsborger kan dog kun ske, såfremt den pågældende i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i det land, hvortil udlevering ønskes, eller hvis handlingen eller en tilsvarende handling efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år, jf. den nordiske udleveringslovs § 2. For danske stats-

borgere gælder der således i et vist omfang et krav om dobbelt strafbarhed.

Ved politiske lovovertrædelser gælder ligeledes et krav om dobbelt strafbarhed. Efter den nordiske udleveringslovs § 4 kan udlevering for en handling, der udgør en politisk lovovertrædelse, således kun ske, såfremt en tilsvarende handling er strafbar som politisk lovovertrædelse efter dansk ret, og den, der begæres udleveret, ikke er dansk statsborger. Om en lovovertrædelse er politisk, afhænger af en konkret helhedsvurdering, hvor der navnlig lægges vægt på arten af de interesser, der er krænket ved lovovertrædelsen.

Efter den nordiske udleveringslovs § 5 kan udlevering ikke ske, når den, der begæres udleveret, i Grønland er dømt eller frifundet for den strafbare handling, der er angivet i begæringen. Er tiltale mod den pågældende frafaldet, kan udlevering kun finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af bestemmelsen om tiltalefrafald er opfyldt. Bestemmelsen er udtryk for den væsentlige retssikkerhedsgaranti, at man ikke skal kunne dømmes for det samme forhold to gange (princippet om »ne bis in idem«).

Den nordiske udleveringslovs § 6 angiver visse obligatoriske vilkår, som skal fastsættes i forbindelse med udlevering. Bestemmelsen vedrører den såkaldte specialitetsregel (dvs. forbuddet mod strafforfølgelse, domfældelse og tilbageholdelse for andre lovovertrædelser end hvad den pågældende er udleveret for).

Efter nr. 1 må den udleverede ikke drages til ansvar for nogen strafbar handling begået før udleveringen, som den pågældende i Grønland er dømt eller frifundet for. Efter nr. 2 må den udleverede ikke uden justitsministerens tilladelse udleveres videre til tredjeland for nogen strafbar handling begået før udleveringen.

Det følger af den nordiske udleveringslovs § 6, stk. 2, at der til udleveringen i øvrigt kan knyttes sådanne vilkår, som skønnes hensigtsmæssige.

De nærmere betingelser for, at justitsministeren kan meddele tilladelse til at fravige reglerne i § 6 fremgår af den nordiske udleveringslovs

§ 17, hvorefter justitsministeren kun kan give tilladelse, såfremt udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted til vedkommende land, jf. den nordiske udleveringslovs § 17, stk. 2. Den udleverede kan forlange rettens prøvelse af tilladelsen, jf. den nordiske udleveringslovs § 10. En anmodning om tilladelse efter § 6 skal indeholde oplysning om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser, samt oplysning om hvorvidt den pågældende forlanger lovligheden af en eventuel tilladelse prøvet ved domstolene, jf. den nordiske udleveringslovs § 17, stk. 3.

Det bemærkes, at den nordiske udleveringslov har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. den nordiske udleveringslovs § 19, stk. 2. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af den nordiske udleveringslovs betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.3.1.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 9, der vedrører de generelle betingelser for udlevering til et land i Norden, er baseret på artikel 2 i den nordiske udleveringskonvention. Artiklen indeholder krav til lovovertrædelsens beskaffenhed og fastsætter, hvornår udlevering som udgangspunkt skal ske.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 9 indsættes en bestemmelse, der fastsætter kravene til lovovertrædelsens karakter for udlevering af lovovertrædere til et andet nordisk land på grundlag af en nordisk arrestordre.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 9, stk. 1, fastsætter således, at der på grundlag af en nordisk arrestordre kan ske udlevering af personer til retsforfølgning i Finland, Island, Norge eller Sverige for en lovovertrædelse, der efter lovgivningen i det land, der har anmodet om udlevering, kan straffes med fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 9, stk. 2, fastsætter endvidere, at der på grundlag af en nordisk arrestordre kan ske udlevering af personer til straffuldbyrdelse af en dom i Finland, Island, Norge eller Sverige, hvis den pågældende ved dommen er idømt fængsel eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

Endelig følger det af den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 9, stk. 3, at udlevering til retsforfølgning eller straffuldbyrdelse for flere kriminelle forhold kan finde sted, selv om betingelserne i stk. 1 og 2 kun er opfyldt med hensyn til et af forholdene.

Det bemærkes, at de foreslåede bestemmelser ikke skelner mellem egne statsborgere og udlændinge, og at der ikke gælder noget straffesammekrav (ud over kravet om frihedsstraf m.v.) eller krav om dobbelt strafbarhed.

Der henvises i øvrigt til § 9 og bemærkningerne hertil.

3.3.2. Retsforfølgning for andre lovovertrædelser

3.3.2.1. Gældende ret

Den nordiske udleveringslovs § 6 angiver visse obligatoriske vilkår, som skal fastsættes i forbindelse med udlevering. Bestemmelsen omhandler den såkaldte specialitetsregel (dvs. forbuddet mod strafforfølgelse, domfældelse og tilbageholdelse for andre lovovertrædelser end hvad den pågældende er udleveret for).

Efter bestemmelsen i nr. 1 må den udleverede ikke drages til ansvar for nogen strafbar handling begået før udleveringen, som den pågældende her i landet er dømt eller frifundet for. Efter bestemmelsen i nr. 2 må den udleverede ikke uden justitsministerens tilladelse udleveres

videre til tredjeland for nogen strafbar handling begået før udleveringen.

Det følger af den nordiske udleveringslovs § 6, stk. 2, at der til udleveringen i øvrigt kan knyttes sådanne vilkår, som skønnes hensigtsmæssige.

De nærmere betingelser for, at justitsministeren kan meddele tilladelse til at fravige reglerne i § 6, fremgår af den nordiske udleveringslovs § 17, hvorefter justitsministeren kun kan give tilladelse, såfremt udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted til vedkommende land, jf. den nordiske udleveringslovs § 17, stk. 2. Den udleverede kan forlange rettens prøvelse af tilladelsen, jf. den nordiske udleveringslovs § 10. En anmodning om tilladelse efter den nordiske udleveringslovs § 6 skal indeholde oplysning om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser, samt oplysning om hvorvidt den pågældende forlanger lovligheden af en eventuel tilladelse prøvet ved domstolene, jf. den nordiske udleveringslovs § 17, stk. 3.

Det bemærkes, at de ovennævnte bestemmelser har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. den nordiske udleveringslovs § 19, stk. 2. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af den nordiske udleveringslovs betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.3.2.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 10, der vedrører den såkaldte specialitetsregel, er baseret på artikel 23 i den nordiske udleveringskonvention. Artiklen indeholder regler om, i hvilket omfang en person, der er blevet udleveret på grundlag af en nordisk arrestordre, i det anmodende land vil kunne strafforfølges, dømmes og tilbageholdes for an-

dre lovovertrædelser begået inden udleveringen end den lovovertrædelse, som den pågældende er udleveret for (specialitetsreglen).

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 10 indsættes en bestemmelse, som indeholder regler om, hvornår der i forbindelse med udlevering af en person til et nordisk land på grundlag af en nordisk arrestordre, kan fastsættes vilkår om, at den pågældende ikke må drages til ansvar eller udleveres videre til et tredjeland (dvs. et andet land, hvortil udlevering er sket) for en anden kriminell handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for (specialitetsreglen).

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 10, stk. 1, fastsætter således, at udlevering sker på vilkår af, at den udleverede ikke må drages til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, hvis

- 1) udlevering ikke kunne have fundet sted for den pågældende lovovertrædelse i henhold til lovforslagets § 2, § 3, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 3, stk. 2, eller
- 2) udlevering for den pågældende lovovertrædelse kunne have været afslået efter § 4, stk. 1, eller § 5, og retten ikke meddeler tilladelse til, at den pågældende kan drages til ansvar for lovovertrædelsen, jf. lovforslagets § 41, stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 10, stk. 2, fastsætter endvidere, at den udleverede uanset stk. 1 dog kan drages til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, hvis den pågældende i forbindelse med samtykke til udlevering til det nordiske land, hvortil udlevering er sket, har meddelt samtykke til at blive draget til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, jf. § 36, eller den pågældende har meddelt samtykke hertil i et retsmøde i det nordiske land, hvortil udlevering er sket, eller den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade det land, hvortil vedkom-

mende er udleveret, har undladt dette i 30 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til dette land efter at have forladt det.

Om samtykke til retsforfølgning for andre lovovertrædelser begået inden udleveringen end den, for hvilken den pågældende er udleveret, henvises i øvrigt til pkt. 3.6.8 nedenfor.

Der henvises i øvrigt til § 10 og bemærkningerne hertil.

3.3.3. Videreudlevering til Island

3.3.3.1. Gældende ret

Den nordiske udleveringslov indeholder ikke en særregel om videreudlevering til Island.

3.3.3.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 11, der indeholder særlige regler for videreudlevering til Island, er baseret på artikel 24, stk. 1, sammenholdt med artikel 26 og 27 i den nordiske udleveringskonvention, der vedrører de særlige regler om udlevering til og fra Island.

Efter artikel 24, stk. 1, kan en person, der er overgivet i medfør af en nordisk arrestordre, videreovergives til et andet nordisk land end det fuldbyrdende land i henhold til en nordisk arrestordre, der er udstedt for en lovovertrædelse, der er begået inden overgivelsen, medmindre overgivelse fra det oprindelige udstedende land til det nu udstedende land ville være blevet afskåret efter national ret i henhold til artikel 26 eller artikel 27.

Artikel 26 og 27 – der er medtaget i konventionen efter islandsk ønske – fastsætter særlige regler for overgivelse mellem Island på den ene side og Danmark, Finland, Norge og Sverige på den anden side, når der er tale om overgivelse af egne statsborgere eller politiske lovovertrædelser.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 11 indsættes en bestemmelse, der fastsætter at udlevering til et nordisk land sker på vilkår af, at den udleverede ikke må videreudleveres til Island for andre strafbare handlinger begået før udleveringen, end den, der er sket udlevering for, hvis udlevering hertil ville være blevet afslået efter reglerne i det nordiske land, hvortil udlevering er sket.

Det anmodende land vil dermed ikke kunne videreudlevere eftersøgte til Island, hvis pågældende er statsborger i Finland, Norge eller Sverige og hjemlandets nationale lovgivning udelukker udlevering af egne statsborgere til Island, medmindre den eftersøgte de sidste 2 år forud for den kriminelle handling har haft bopæl i Island, eller hvis handlingen eller en tilsvarende handling efter det anmodende lands lovgivning kan medføre en højere straf end fængsel i 4 år.

Der henvises til § 11 og bemærkningerne hertil.

3.3.4. Videreudlevering i øvrigt

3.3.4.1. Gældende ret

Den nordiske udleveringslovs § 6 angiver visse obligatoriske vilkår, som skal fastsættes i forbindelse med udlevering. Bestemmelsen omhandler den såkaldte specialitetsregel (dvs. forbuddet mod strafforfølgelse, domfældelse og tilbageholdelse for andre lovovertrædelser end hvad den pågældende er udleveret for).

Efter bestemmelsen i nr. 1 må den udleverede ikke drages til ansvar for nogen strafbar handling begået før udleveringen, som den pågældende her i landet er dømt eller frifundet for. Efter bestemmelsen i nr. 2 må den udleverede ikke uden justitsministerens tilladelse udleveres videre til tredjeland for nogen strafbar handling begået før udleveringen.

Det følger af den nordiske udleveringslovs § 6, stk. 2, at der til udleveringen i øvrigt kan knyttes sådanne vilkår, som skønnes hensigtsmæssige.

De nærmere betingelser for, at justitsministeren kan meddele tilladelse til at fravige reglerne i § 6 fremgår af den nordiske udleveringslovs § 17, hvorefter justitsministeren kun kan give tilladelse, såfremt udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted til vedkommende land, jf. den nordiske udleveringslovs § 17, stk. 2. Den udleverede kan forlange rettens prøvelse af tilladelsen, jf. den nordiske udleveringslovs § 10. En anmodning om tilladelse efter den nordiske udleveringslovs § 6 skal indeholde oplysning om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser, samt oplysning om hvorvidt den pågældende forlanger lovligheden af en eventuel tilladelse prøvet ved domstolene, jf. den nordiske udleveringslovs § 17, stk. 3.

Det bemærkes, at de ovennævnte bestemmelser har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. den nordiske udleveringslovs § 19, stk. 2. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af den nordiske udleveringslovs betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.3.4.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 12, der vedrører videreudlevering, er baseret på artikel 24, stk. 2, i den nordiske udleveringskonvention. Artiklen regulerer, i hvilket omfang en person, der er overgivet til et andet nordisk land i henhold til en nordisk arrestordre, kan overgives videre eller videreudleveres til et EU-land eller videreudleveres til et tredjeland i henhold til reglerne i det udstedende lands lovgivning for en lovovertrædelse, der er begået inden overgivelsen.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 12 indsættes en bestemmelse, der indeholder regler om, hvornår der i forbindelse med

udlevering af en person til et nordisk land på grundlag af en nordisk arrestordre, kan fastsættes vilkår om, at den pågældende ikke må drages til ansvar eller udleveres videre til et tredjeland (dvs. et andet land end det, hvortil udlevering er sket) for en anden kriminel handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at udlevering skal ske på vilkår af, at den udleverede ikke videreudleveres til en medlemsstat i Den Europæiske Union eller en stat uden for Norden og Den Europæiske Union for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen, end den, der er sket udlevering for.

Det gælder dog ikke, hvis

- 1) den pågældende i forbindelse med samtykke til udlevering til det nordiske land, hvortil udlevering er sket, har meddelt samtykke til at blive videreudleveret til en medlemsstat i Den Europæiske Union eller en stat uden for Norden og Den Europæiske Union for sådanne handlinger, jf. lovforslagets § 36, eller den pågældende har meddelt samtykke hertil i et retsmøde i det nordiske land, hvortil udlevering er sket,
- 2) den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade det land, hvortil vedkommende er udleveret, har undladt dette i 30 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til dette land efter at have forladt det, eller
- 3) retten tillader det efter lovforslagets § 41.

Om samtykke til retsforfølgning for andre lovovertrædelser begået inden udleveringen end den, for hvilken den pågældende er udleveret, henvises i øvrigt til pkt. 3.6.8 nedenfor.

Der henvises til § 12 og bemærkningerne hertil.

3.4. Udlevering fra Grønland til medlemsstater i Den Europæiske Union

3.4.1. Grundlaget for udlevering fra Grønland til medlemsstater i Den Europæiske Union

3.4.1.1. Gældende ret

Den grønlandske udleveringslov indeholder ingen regler om forenklet behandling af sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.

Betingelserne for udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union beror i stedet på de almindelige bestemmelser i udleveringsloven.

3.4.1.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 13, der vedrører de konkrete betingelser for udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union, er baseret på artikel 2, stk. 1, og 2, og artikel 2, stk. 4, og artikel 4, nr. 1, i rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre. Artiklerne regulerer, i hvilke tilfælde den anmodede stat er forpligtet til at udlevere til strafforfølgning eller straffuldbyrddelse i en medlemsstat i Den Europæiske Union.

Efter rammeafgåelsens artikel 2, stk. 1, kan arrestordren udstedes med henblik på straffuldbyrddelse, hvis den, som arrestordren vedrører, er idømt fængsel m.v. af mindst 4 måneders varighed i den medlemsstat, der har udstedt arrestordren. Der kan ske udlevering til strafforfølgning, hvis arrestordren er udstedt for en lovovertrædelse, der i den pågældende medlemsstat kan straffes med fængsel i mindst 12 måneder i den medlemsstat, der har udstedt arrestordren.

Der kan endvidere ske udlevering til strafforfølgning eller straffuldbyrddelse uanset kravet om dobbelt strafbarhed, såfremt arrestordren er udstedt for en lovovertrædelse, der er omfattet af de i artikel 2, stk. 2, særligt opregnede handlinger (den såkaldte positivliste), og handlingen i den anmodende medlemsstat kan medføre frihedsstraf inden for en strafferamme på mindst 3 år.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 13 indsættes en bestemmelse, der fastsætter kravene til lovovertrædelsens beskaffenhed for udlevering af lovovertrædere til et EU-land på grundlag af en udleveringsanmodning, herunder en europæisk arrestordre.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse ikke skelner mellem egne statsborgere og udlændinge, og at der ikke gælder noget straffesammekrav (ud over kravet om frihedsstraf m.v.).

Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1 kan der ske udlevering til en medlemsstat til retsforfølgning eller straffuldbyrdelse, selvom den pågældende handling ikke er kriminaliseret efter grønlandsk ret, hvis handlingen er omfattet af positivlisten omtalt i rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, og handlingen efter lovgivningen i den stat, der har anmodet om udlevering, kan straffes med fængsel i mindst 3 år.

For handlinger, som ikke er omfattet af positivlisten, kan der ifølge den foreslåede bestemmelse i stk. 2 ske udlevering af personer til retsforfølgning, hvis der er mulighed for idømmelse af en fængselsstraf i mindst 1 år for den kriminelle handling i den pågældende medlemsstat, og en tilsvarende handling er kriminaliseret i grønlandsk ret.

Uden for positivlisten kan der efter den foreslåede bestemmelse i stk. 3 endvidere ske udlevering af personer til straffuldbyrdelse i en medlemsstat, hvis den pågældende ved dommen er idømt en fængselsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af mindst 4 måneders varighed, og en tilsvarende handling er kriminaliseret i grønlandsk ret.

Udlevering til retsforfølgning eller straffuldbyrdelse for flere kriminelle forhold kan dog finde sted efter den foreslåede bestemmelse i stk. 4, selv om betingelserne i stk. 1-3 kun er opfyldt med hensyn til ét af forholdene.

Der henvises i øvrigt til § 13 og bemærkningerne hertil.

3.4.2. Forældelse

3.4.2.1. Gældende ret

Den grønlandske udleveringslov indeholder ingen regler om behandling af sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.

Betingelserne for udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union beror i stedet på de almindelige bestemmelser i udleveringsloven, herunder udleveringslovens § 9, hvorefter udlevering ikke kan ske, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter dansk ret.

Det bemærkes, at den ovennævnte bestemmelse har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.4.2.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 14, der vedrører forældelse, er baseret på artikel 4, stk. 4, i rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre. Artiklen giver mulighed for at indføre regler, hvorefter udlevering kan afslås, hvis lovovertrædelsen eller adgangen til at fuldbyrde en frihedsstraf er forældet i henhold til lovgivningen i den anmodede medlemsstat, og denne stat har kompetence til at strafforfølge lovovertrædelsen (straffemyndighed).

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 14 indsættes en bestemmelse, der fastsætter, at udlevering for en kriminel handling, der er omfattet af grønlandsk jurisdiktion, kan afslås, hvis påtale ikke kan finde sted efter grønlandsk ret.

Bestemmelsen vil forpligte de relevante myndigheder til – i forbindelse med en beslutning om udlevering – at sikre, at påtale kan finde sted efter kriminallovens § 21.

Om påtale kan finde sted efter kriminallovens § 21 vil først og fremmest afhænge af, om handlingen er omfattet af grønlandsk jurisdiktion efter kriminallovens §§ 4-8.

Der vil dernæst skulle foretages en konkret vurdering af, om der er forløbet så lang tid, at det ikke længere skønnes at være forudsætninger for at iværksætte foranstaltninger. Der vil i den forbindelse skulle lægges vægt på, om gerningsmandens kriminalitetsfrieandel indeicerer, at der ikke længere er behov for at underkaste ham lovens foranstaltninger, jf. Folketingstidende 1953-54, tillæg A, sp. 390.

Derudover vil der – på samme måde som i Danmark – skulle lægges vægt på eventuelle forhold, der er blevet foretaget i udlandet med henblik på at forfølge forholdet, jf. principperne i kriminallovens § 21, stk. 5, 1. pkt., og stk. 6, 3. pkt. Det vil indebære, at det tidsrum, hvor den eftersøgte person har unddraget sig retsforfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning i den medlemsstat i Den Europæiske Union, der har anmodet om udlevering, ikke vil indgå i vurderingen efter kriminallovens § 21. Det betyder, at hvis en eftersøgt person eksempelvis har unddraget sig retsforfølgning i den anmodende stat i 5 år og i den mellemliggende periode ikke har begået yderligere kriminalitet, vil forholdet fortsat kunne påtales efter kriminallovens § 21.

Der henvises i øvrigt til § 14 og bemærkningerne hertil.

3.4.3. Eksterritorial jurisdiktion

3.4.3.1. Gældende ret

Udleveringsloven indeholder ikke en bestemmelse om eksterritorial jurisdiktion.

De almindelige betingelser for, hvornår en handling er omfattet af grønlandsk jurisdiktion, fremgår af kriminallovens §§ 4-8.

Efter kriminallovens § 4, stk. 1, er handlinger omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlingerne er begået i Grønland, i grønlandsk luftrum, på grønlandsk søterritorium eller på grønlandsk fartøj. Efter kriminallovens § 4, stk. 2, er handlinger bl.a. endvidere omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlingerne foretages uden for de i § 4, stk. 1, nævnte områder, af en person der er bosat i Grønland, hvis forholdet også er strafbart efter den dér gældende lovgivning. Efter kriminallovens § 4, stk. 3, er handlinger bl.a. endvidere omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlingerne har virkning i Grønland, eller når handlingerne er omfattet af mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning.

3.4.3.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 15, der vedrører såkaldt eksteritorial jurisdiktion, er baseret på artikel 4, stk. 7, litra b, i rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre. Artiklen vedrører spørgsmålet om udlevering ved eksteritorial jurisdiktion.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 15 indsættes en bestemmelse, der gør det muligt at afslå udlevering, hvis den anmodende medlemsstat udøver eksteritorial jurisdiktionskompetence, dvs. foretager retsforfølgning af handlinger begået uden for den pågældende medlemsstats eget territorium.

Det vil indebære, at det vil være muligt at afslå udlevering, hvis en medlemsstat retsforfølger en person for en lovovertrædelse, der er begået i et tredjeland og de relevante myndigheder i Grønland i en tilsvarende situation ikke ville kunne retsforfølge den pågældende for lovovertrædelsen.

Der henvises i øvrigt til § 15 og bemærkningerne hertil.

3.4.4. Udeblivelsesdomme m.v.

3.4.4.1. Gældende ret

Udleveringsloven indeholder ikke en regel vedrørende udlevering for afgørelser afsagt *in absentia* (udeblivelsesdomme).

3.4.4.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 16, der vedrører betingelserne for udlevering til fuldbyrdelse af udeblivelsesdomme, er baseret på artikel 4 a, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre. Artiklen vedrører udlevering for afgørelser afsagt *in absentia* (udeblivelsesdomme).

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 16 indsættes en bestemmelse, der fastsætter særlige betingelser for udlevering af personer til en EU-medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse af fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, som er idømt i et retsmøde, hvor den pågældende ikke har været til stede (udeblivelsesdom).

Det foreslås således med lovforslagets § 16, stk. 1, at udlevering i sådanne tilfælde kun må ske, hvis den pågældende

1) er blevet indkaldt personligt og dermed er blevet underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, som førte til afgørelsen, eller på anden vis er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, på en sådan måde, at det klart fremgår, at personen var bekendt med den berammede retssag og er blevet underrettet om, at der kunne træffes en afgørelse, selv om vedkommende ikke var til stede under retssagen,

2) var bekendt med den berammede retssag og havde givet en juridisk rådgiver, der var udpeget enten af den pågældende selv eller af udste-

delsesstaten, fuldmagt til at forsvare sig under retssagen og faktisk var repræsenteret af denne rådgiver under retssagen,

3) har fået afgørelsen forkyndt og er blevet udtrykkeligt underrettet om retten til en fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter, herunder nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og den pågældende efterfølgende udtrykkeligt har erklæret, at vedkommende ikke anfægter afgørelsen, eller den pågældende ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende tidsfrist eller

4) vil få afgørelsen forkyndt personligt straks efter overgivelsen til udstedelsesstaten og udtrykkeligt vil blive underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke som nævnt i nr. 3 og vil blive underrettet om tidsfristen for anmodning om fornyet prøvelse eller anke.

Betingelserne i nr. 1-4 i den foreslåede bestemmelse er ikke kumulative. Det vil således være tilstrækkeligt, at én af betingelserne er opfyldt.

Det foreslås endvidere med lovforslagets § 16, stk. 2, at den, der begæres udleveret med henblik på fuldbyrdelse af en dom som nævnt i stk. 1, kan, når den pågældende underrettes om indholdet af arrestordren, anmode om at få udleveret en kopi af dommen, inden udleveringen gennemføres.

Der henvises i øvrigt til § 16 og bemærkningerne hertil.

3.4.5. Retsforfølgning for andre lovovertrædelser og videreudlevering

3.4.5.1. Gældende ret

Udleveringslovens § 10 angiver visse obligatoriske vilkår, som skal fastsættes i forbindelse med udlevering til tredjelande.

Efter udleveringslovens § 10, nr. 1, må udlevering kun ske på vilkår af, at den udleverede ikke drages til ansvar for andre handlinger end

den, der har begrundet udleveringen (den såkaldte specialitetsregel) eller udleveres videre til tredjeland for en anden lovovertrædelse begået før udleveringen end den, for hvilken den pågældende er udleveret. Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, at den udleverede efter den gældende ordning ikke selv kan give afkald på anvendelse af specialitetsreglen ved udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2550.

Efter udleveringslovens § 10, nr. 1, litra a-c, gælder specialitetsreglen dog ikke, hvis justitsministeren meddeler tilladelse hertil efter lovens § 20 (litra a), hvis den pågældende, uanset at han i 45 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil han er udleveret, har undladt dette (litra b), eller hvis den pågældende efter at have forladt det pågældende land frivilligt er vendt tilbage (litra c).

De nærmere betingelser for, at justitsministeren kan meddele tilladelse til at fravige specialitetsreglen, jf. udleveringslovens § 10, nr. 1, litra a, fremgår af lovens § 20. Efter denne bestemmelse kan justitsministeren efter anmodning tillade, at en person, der er udleveret, underkastes strafforfølgning eller straffuldbyrdelse eller udleveres videre til tredjeland for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, som den pågældende er udleveret for, jf. udleveringslovens § 20, stk. 1. Der henvises i den forbindelse til pkt. 3.6.1.

3.4.5.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 17 er fastsat i overensstemmelse med den såkaldte specialitetsregel i artikel 27 og reglerne om videreudlevering i artikel 28 i rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre.

Artikel 27 fastsætter bl.a. en række nærmere vilkår for, hvornår den person, der er udleveret, kan drages til ansvar for andre handlinger end den, der har begrundet udleveringen. Artikel 28 fastsætter nærmere

betingelser for, hvornår der kan ske videreudlevering af den pågældende.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 17 indsættes en bestemmelse, der indeholder regler om, hvornår en person, der udleveret til en EU-medlemsstat på grundlag af en udleveringsanmodning, kan drages til ansvar (specialitetsreglen) eller udleveres videre til tredjeland for nogen anden kriminel handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for.

Henset til, at kompetencen til at træffe afgørelser i sager om udlevering foreslås overført fra justitsministeren til domstolene, finder Justitsministeriet det således naturligt, at beslutningskompetencen vedrørende de tilladelser, der er omhandlet i bestemmelsen, og som knytter sig til en beslutning om udlevering, også med lovforslaget overføres til domstolene. Der henvises i den forbindelse til lovforslagets § 41 og bemærkningerne hertil.

Herudover foreslås det af praktiske årsager, at der i stedet for at opretholde den gældende udleveringslovs § 10 indsættes en tilsvarende bestemmelse direkte i lovforslagets § 17, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 17 og bemærkningerne hertil.

3.5. Udlevering fra Grønland til stater uden for Norden og Den Europæiske Union

3.5.1. Udlevering af danske statsborgere til retsforfølgning

3.5.1.1. Gældende ret

Efter udleveringslovens § 2 kan danske statsborgere ikke udleveres til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den nordiske udleveringslovs § 2, hvorefter udlevering af en dansk statsborger til Finland, Island, Norge og Sverige kun kan ske, såfremt den pågældende i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i det land,

hvortil udlevering ønskes, eller hvis handlingen eller en tilsvarende handling efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år.

Det bemærkes, at de ovennævnte bestemmelser har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleverigslovens § 23 og den nordiske udleveringslovs § 19, stk. 2. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.5.1.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 18, der vedrører udlevering af danske statsborgere på grundlag af en overenskomst med en stat uden for Norden og Den Europæiske Union, viderefører med redaktionelle ændringer den tidligere danske udleveringslovs § 2 (der ikke har en grønlandsk pendant) med den undtagelse, at kompetencen til at træffe afgørelse om udlevering foreslås overført fra justitsministeren til domstolene.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 18 indsættes en bestemmelse, som fastsætter, at der på grundlag af en overenskomst med en stat uden for Norden og Den Europæiske Union kan ske udlevering af danske statsborgere i Grønland til retsforfølgning i den pågældende stat.

Det vil indebære, at justitsministeren på grundlag af en sådan overenskomst med det pågældende land om udlevering kan fastsætte, at danske statsborgere i Grønland kan udleveres til retsforfølgning, hvis den pågældende i de sidste 2 år forud for den kriminelle handling har haft bopæl i den stat, hvortil der ønskes udlevering, og såfremt der efter grønlandsk ret kan idømmes foranstaltning med fængselsanbrin-

gelse i mindst 1 år, der anmodes om udlevering for. Der vil endvidere kunne ske udlevering, hvis der er indgået en sådan overenskomst om udlevering med det pågældende land, og handlingen efter grønlandsk ret kan medføre højere foranstaltning end fængselsanbringelse i 4 år.

Det bemærkes i relation hertil, at kriminalloven hverken indeholder strafferammer eller forældelsesregler, der er knyttet op på strafferammer.

Om en lovovertrædelse giver mulighed for idømmelse af foranstaltning med fængselsanbringelse efter grønlandsk ret på henholdsvis mindst 1 eller 4 år, vil således bero på en konkret vurdering af lovovertrædelsens grovhed, herunder samfundets interesse i at modvirke handlinger af den pågældende art.

Det vil i den forbindelse kunne indgå i vurderingen, om der er eksempler på domspraksis, hvor en gerningsperson er blevet idømt foranstaltning med fængselsanbringelse efter grønlandsk ret af de ovenfor nævnte varigheder for en lovovertrædelse af lignende beskaffenhed.

Der vil ikke skulle foretages en konkret vurdering af, hvilken foranstaltning den pågældende ville kunne idømmes i Grønland for den konkrete forbrydelse, men alene en vurdering af, om der forefindes grønlandsk retspraksis vedrørende den pågældende bestemmelse, hvorefter der er idømt en foranstaltning i Grønland, der opfylder tidskravet i bestemmelsen.

Gennemførelse af gensidige overenskomster om udlevering af egne statsborgere i grønlandsk ret vil ikke kræve ændringer af udleveringsloven, og bestemmelsen vil forudsætningsvis give den danske regering – efter godkendelse af Naalakkersuisut – bemyndigelse til at godkende og ratificere sådanne ændringer. Det må dog forudsættes, at Naalakkersuisut og Justitsministeriet orienterer henholdsvis Inatsisartut og Folketingets Retsudvalg, inden der indgås en aftale med et land uden for Den Europæiske Union (og Norden) om gensidig udlevering af egne statsborgere til strafforfølgning med virkning for Grønland.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 18 samt bemærkningerne her-
til.

3.5.2. Udlevering af udlændinge til retsforfølgning

3.5.2.1. Gældende ret

Det fremgår af udleveringslovens § 3, stk. 1, at udlevering kun kan ske, såfremt en handling, der svarer til den lovovertrædelse, for hvilken der søges udlevering, efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 1 år. Kan handlingen efter dansk ret medføre kortere frihedsstraf, kan udlevering dog ske, hvis der er overenskomst herom med den pågældende stat.

Det fremgår endvidere af udleveringslovens § 3, stk. 2, at udlevering til strafforfølgning kun kan ske, hvis der i den fremmede stat er truffet beslutning om, at den, som søges udleveret, skal anholdes eller fængsles for den pågældende handling.

Det fremgår af udleveringslovens § 23, at loven har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.5.2.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 19, der vedrører udlevering af udlændinge til retsforfølgning, viderefører med redaktionelle ændringer den tidligere danske udleveringslovs § 2 a (svarende til den grønlandske udleveringslovs § 3, stk. 1).

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås således, at der i lovforslagets § 19 indsættes en bestemmelse, der fastsætter, at udlevering af udlændinge til retsforfølgning i en stat uden for Norden og Den Europæiske Union vil kunne ske, hvis der efter grønlandsk ret er mulighed for idømmelse af en frihedsberøvende foranstaltning i mindst 1 år for handlingen. Er der for handlingen mulighed for idømmelse af foranstaltning med fængselsanbringelse af kortere varighed efter grønlandsk ret vil udlevering dog kunne ske, hvis der er overenskomst herom med den pågældende stat.

Det bemærkes i relation hertil, at kriminalloven hverken indeholder strafferammer eller forældelsesregler, der er knyttet op på strafferammer.

Om en lovovertrædelse giver mulighed for idømmelse af en frihedsberøvende foranstaltning efter grønlandsk ret på mindst 1 år, vil således bero på en konkret vurdering af lovovertrædelsens grovhed, herunder samfundets interesse i at modvirke handlinger af den pågældende art.

Det vil i den forbindelse kunne indgå i vurderingen, om der er eksempler på domspraksis, hvor en gerningsperson er blevet idømt en fængselsdom af de ovenfor nævnte varigheder for en lovovertrædelse af lignende beskaffenhed.

Der vil ikke skulle foretages en konkret vurdering af, hvilken foranstaltning den pågældende ville kunne idømmes i Grønland for den konkrete forbrydelse, men alene en vurdering af, om der forefindes grønlandsk retspraksis vedrørende den pågældende bestemmelse, hvorefter der er idømt en foranstaltning i Grønland, der opfylder tidskravet i bestemmelsen.

Om udlevering til fuldbyrdelse af foranstaltning henvises til lovforslagets § 21.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 19 samt bemærkningerne hertil.

3.5.3. Vilkår om anholdelses- eller fængslingsbeslutning ved udlevering til retsforfølgning

3.5.3.1. Gældende ret

Det fremgår af udleveringslovens § 3, stk. 2, at udlevering til strafforfølgning kun kan ske, hvis der i den fremmede stat er truffet beslutning om, at den, som søges udleveret, skal anholdes eller fængsles for den pågældende handling.

Det følger af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 1966-67, 2, samling, tillæg A, spalte 2544, at i de fleste lande, hvortil der i praksis bliver spørgsmål om udlevering, vil en sådan beslutning blive truffet af en domstol i det pågældende land, men at der i udleveringsloven ikke har kunnet opstilles krav herom, idet man må henholde sig til de kompetenceregler med hensyn til anholdelse og fængsling, som gælder i de forskellige lande.

3.5.3.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 20, der indeholder et vilkår om anholdelses- eller fængslingsbeslutning ved udlevering til strafforfølgning, viderefører den tidligere danske udleveringslovs § 3, stk. 1 (svarende til § 3, stk. 2, i den grønlandske udleveringslov).

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 20 indsættes en bestemmelse, der fastsætter, at udlevering til retsforfølgning kun kan ske, hvis der i den fremmede stat er truffet beslutning om, at den, som begæres udleveret, skal anholdes eller fængsles for den pågældende handling.

Den foreslåede bestemmelse i § 20 viderefører udleveringslovens § 3, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 20 samt bemærkningerne her-til.

3.5.4. Udlevering til straffuldbyrdelse

3.5.4.1. Gældende ret

Det fremgår af udleveringslovens § 3, stk. 3, at udlevering til fuldbyr-delse af en dom, medmindre andet er fastsat ved overenskomst med den pågældende stat, kun kan ske, hvis dommen lyder på frihedsstraf i mindst 4 måneder, eller hvis den dømte i henhold til dommen eller en beslutning, der er truffet med hjemmel i dommen, skal anbringes i fængsel og opholdet her kan blive af 4 måneders varighed.

Bestemmelsen finder dog ikke anvendelse på udlevering af danske statsborgere jf. udleveringslovens § 2. Der er derfor i dag ikke mulig-hed for at udlevere en dansk statsborger fra Grønland til fuldbyr-delse af en frihedsstraf i et tredjeland.

Er der derimod tale om udlevering af en dansk statsborger til fuldbyr-delse af en frihedsstraf til et andet nordisk land, kan udleveringen dog ske, såfremt den pågældende i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i det land, hvortil udlevering ønskes, eller hvis handlingen eller en tilsvarende handling efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år, jf. den nordiske udleveringslovs § 2.

Det bemærkes, at de ovennævnte bestemmelser har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23 og den nordiske udleveringslovs § 19, stk. 2. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med for-tolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grøn-landsk ret frem for dansk ret.

3.5.4.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den dan-ske.

Den danske udleveringslovs § 21, der vedrører udlevering til straffuld-byrdelse, har en ordlyd svarende til den tidligere danske udleverings-lovs § 10 a, stk. 3 (lovforslagets § 13, stk. 3). Bestemmelsen er baseret

på artikel 2, stk. 4, og artikel 4, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre. Artiklerne regulerer, i hvilke tilfælde den anmodede stat er forpligtet til at udlevere til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse i en medlemsstat i Den Europæiske Union.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 21 indsættes en bestemmelse, der fastsætter, at udlevering til straffuldbyrdelse, medmindre andet er fastsat ved overenskomst med den pågældende stat, kun kan ske, hvis den pågældende er idømt en fængselsstraf af mindst 4 måneders varighed, og en tilsvarende handling er kriminaliseret i grønlandsk ret.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at det ikke længere vil være udelukket at udlevere en dansk statsborger til straffuldbyrdelse i en stat uden for Norden eller Den Europæiske Union. Som det fremgår af Justitsministeriets overvejelser til lovforslagets § 7, jf. pkt. 3.2.5.2 ovenfor, vil spørgsmålet om, hvorvidt udlevering af danske statsborgere m.v. til straffuldbyrdelse skal afslås, hvis straffen i stedet fuldbyrdes i Grønland, bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde. Der kan således tænkes tilfælde, hvor en person har begået en meget alvorlig lovovertrædelse i en anden stat, og hensynet til denne stat derfor tilsiger, at den pågældende bør afsone en eventuel idømt straf i denne stat.

Der vil ved denne vurdering bl.a. kunne lægges vægt på grovheden af den begåede kriminalitet og den pågældendes tilknytning til den stat, hvor lovovertrædelsen er begået. Der vil således f.eks. normalt ikke være grundlag for at afslå udlevering af en dansk statsborger m.v., hvis den pågældende er dømt for meget alvorlige lovovertrædelser, herunder terrorhandling. Et andet eksempel vil være, at den pågældende har en nær tilknytning til den stat, hvor lovovertrædelsen er begået.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at disse betragtninger også gør sig gældende i den situation, hvor en dansk statsborger har unddraget sig straffuldbyrdelse i en stat uden for Norden og Den Europæiske Union.

Der kan således tænkes situationer, hvor det vil være mest hensigtsmæssigt, at også danske statsborgere afsoner en straf idømt i en stat uden for Norden og Den Europæiske Union i domslandet. Der kan således være tilfælde, hvor en person er dømt for meget alvorlige lovovertrædelser som f.eks. terrorhandlinger eller drab eller andre alvorlige overgreb begået mod civile i forbindelse med krigshandlinger i domslandet, og hensynet til denne stat derfor tilsiger, at den pågældende bør afsoner en eventuel idømt straf i denne stat. Ligeledes kan der tænkes tilfælde, hvor en dansk statsborger har opnået en sådan nær tilknytning til domslandet, at det vil være mest naturligt, at den pågældende afsoner sin straf dér.

Justitsministeriet bemærker i den forbindelse, at de almindelige betingelser for udlevering til straffuldbyrkelse i en stat uden for Norden og Den Europæiske Union også vil finde anvendelse i disse situationer. Disse vil bl.a. indebære, at de relevante myndigheder i forbindelse med vurderingen af, om udlevering til straffuldbyrkelse kan ske, vil skulle påse, at dette kan ske under overholdelse af Grønlands internationale menneskeretlige forpligtelser, herunder artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om retten til en retfærdig rettergang, jf. pkt. 3.2.4.1 ovenfor. Hertil kommer den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 7, stk. 2, der giver mulighed for at afslå udlevering, hvis foranstaltningen i stedet fuldbyrdes i Grønland.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 21 samt bemærkningerne her til.

3.5.5. Udlevering for flere kriminelle forhold

3.5.5.1. Gældende ret

Efter udleveringslovens § 3, stk. 4, kan udlevering til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse for flere strafbare forhold finde sted, selv om betingelserne i stk. 1-3 vedrørende lovovertrædelsens almindelige beskaffenhed, beslutning om anholdelse eller fængsling og retsfølgens beskaffenhed kun er opfyldt med hensyn til et af forholdene.

Det bemærkes, at den ovennævnte bestemmelse har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland,

jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.5.5.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning, der svarer til den danske.

Den danske udleveringslovs § 22, der vedrører udlevering for flere strafbare forhold, viderefører den tidligere bestemmelse i den danske udleveringslovs § 3, stk. 3 (svarende til den grønlandske udleveringslovs § 3, stk. 4).

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 22 indsættes en bestemmelse, der viderefører den gældende retstilstand efter udleveringslovens § 3, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 22 samt bemærkningerne her-til.

3.5.6. Bevismæssigt grundlag

3.5.6.1. Gældende ret

Hvis det på grund af særlige omstændigheder må antages, at sigtelsen eller dommen vedrørende en handling, for hvilken der søges udlevering, savner tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag, må udlevering for handlingen ikke finde sted, jf. udleveringslovens § 3, stk. 5.

Denne bestemmelse skal ses i lyset af, at Danmark i forbindelse med ratifikationen af 1957-konventionen (der også har virkning for Grønland), jf. bekendtgørelse nr. 36 af 28. september 1963, har afgivet en erklæring om, at danske myndigheder, når særlige omstændigheder skønnes at gøre det påkrævet, kan anmode det land, der fremsætter en anmodning om udlevering, om at tilvejebringe bevismateriale, der

sandsynliggør, at den pågældende er skyldig, og afslå anmodningen, hvis materialet findes utilstrækkeligt.

De relevante myndigheder er således efter konventionen forpligtet til som hovedregel uden nærmere bevismæssig prøvelse at lægge den udenlandske dom eller anholdelsesbeslutning til grund ved afgørelse af udleveringsspørgsmålet. Det følger endvidere af bestemmelsens forarbejder, at den omstændighed, at den pågældende nægter sig skyldig, ikke i sig selv vil berettige myndighederne til at stille krav om tilvejebringelse af yderligere bevismateriale. Såfremt den pågældende derimod kan henvise til særlige omstændigheder til støtte for sin påstand, hvorefter der foreligger rimelig tvivl om den pågældendes skyld, vil der skulle fremsættes anmodning om tilvejebringelse af yderligere bevismateriale, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2545-2546.

Bestemmelsen medfører således ikke, at der som led i undersøgelsen af, om betingelserne for udlevering er opfyldt, jf. udleveringslovens § 12, skal foretages en almindelig prøvelse af skyldsspørgsmålet, men alene, at de relevante myndigheder, navnlig i forbindelse med afhøring af den pågældende, skal være opmærksomme på, om der foreligger sådanne særlige omstændigheder, at det må anses for betænkeligt uden videre at lægge de afgørelser (dom, anholdelsesbeslutning m.v.), der er modtaget sammen med anmodningen om udlevering, til grund, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2546.

I betænkning over forslag til lov om udlevering af lovovertrædere, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg B, spalte 1489, fremgår det bl.a., at den daværende justitsminister over for udvalget har fremhævet, at udlevering efter bestemmelsen afskæres i alle tilfælde, hvor der foreligger begrundet tvivl om rigtigheden af den bevisbedømmelse, der har fundet sted i det land, som har fremsat anmodning om udlevering; det kræves ikke yderligere, at »særlige omstændigheder« skal tale for, at udlevering nægtes.

Den daværende justitsminister har i denne forbindelse påpeget, at henvisningen i den foreslåede formulering til »særlige omstændigheder« er udtryk for på den ene side, at den fremmede afgørelse normalt må

lægges til grund, således at der ikke pålægges danske myndigheder pligt til en tilbundsgående bevisbedømmelse, som de ikke har praktisk mulighed for at foretage, på den anden side, at myndighederne har pligt til nærmere undersøgelse, hvis særlige forhold i sagen kan give anledning til tvivl – således navnlig hvis den, som søges udleveret, selv henviser til bestemte konkrete omstændigheder, som rejser tvivl om rigtigheden af den udenlandske dom eller beslutning om anholdelse eller fængsling.

3.5.6.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning, der svarer til den danske.

Den danske udleveringslovs § 23, der vedrører det bevismæssige grundlag, viderefører den tidligere bestemmelse i den danske udleveringslovs § 3, stk. 4 (svarende til den grønlandske udleveringslovs § 3, stk. 5).

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 23 indsættes en bestemmelse, der viderefører den gældende retstilstand efter udleveringslovens § 3, stk. 5.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 23 samt bemærkningerne her til.

3.5.7. Militære lovovertrædelser

3.5.7.1. Gældende ret

I henhold til udleveringslovens § 4 kan udlevering for en militær lovovertrædelse ikke finde sted. Bestemmelsen er affattet i overensstemmelse med artikel 4 i 1957-konventionen (der også har virkning for Grønland), hvorefter udlevering for handlinger, der er strafbare efter den militære lovgivning, men som ikke er strafbare efter den almindelige straffelovgivning, er undtaget fra konventionens anvendelsesområde.

Ved ratifikationen af 1957-konventionen har Danmark til artikel 4 afgivet erklæring om, at udlevering for en militær forbrydelse, der desuden indeholder et strafbart forhold efter den almindelige straffelovgivning, skal kunne finde sted på vilkår om, at den pågældende ikke straffes efter den militære lovgivning. Udlevering kan således i medfør af bestemmelsen kun finde sted på det nævnte vilkår, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2546-2547.

3.5.7.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning, der svarer til den danske.

Den danske udleveringslovs § 24, der indeholder et forbud mod udlevering for militære lovovertrædelser, viderefører den tidligere bestemmelse i den danske udleveringslovs § 3, stk. 4 (svarende til den grønlandske udleveringslovs § 4).

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 24 indsættes en bestemmelse, der viderefører den gældende retstilstand efter udleveringslovens § 4.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 24 samt bemærkningerne her til.

3.5.8. Politiske forbrydelser

3.5.8.1. Gældende ret

Efter udleveringslovens § 5, stk. 1, kan udlevering for en politisk lovovertrædelse ikke finde sted. Omfatter handlingen derudover en lovovertrædelse, som ikke er af politisk karakter, kan udlevering ske for denne lovovertrædelse, såfremt handlingen overvejende er af ikke-politisk karakter, jf. udleveringslovens § 5, stk. 2.

Det fremgår af forarbejderne til udleveringslovens § 5, at vurderingen af, om en lovovertrædelse er politisk, afhænger af en konkret helheds-

vurdering, hvorved der navnlig lægges vægt på arten af den eller de interesser, der er krænkede ved lovovertrædelsen, og på gerningsmandens motiv, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2547.

I udleveringslovens § 5, stk. 3, der blev sat i kraft for Grønland ved § 2 i anordning nr. 668 af 8. juni 2016, er der fastsat visse undtagelser fra forbuddet mod udlevering for politiske lovovertrædelser, hvorefter forbuddet mod at afslå udlevering for politiske lovovertrædelser ikke finder anvendelse, når handlingen er omfattet af de internationale konventioner, som er opregnet i bestemmelsen.

Således finder forbuddet mod udlevering for politiske lovovertrædelser efter udleveringslovens § 5, stk. 3, nr. 1, ikke anvendelse, når handlingen, for hvilken der søges udlevering, er omfattet af artikel 2, jf. artikel 1, i FN-konventionen 13. april 2005 til bekæmpelse af nuklear terrorisme. FN-konventionen om nuklear terrorisme indeholder en forpligtelse for de kontraherende stater til at kriminalisere en række handlinger vedrørende ulovlig besiddelse og brug m.v. af radioaktivt materiale med forsæt til at forårsage død eller alvorlig personskade eller til at forårsage betydelig tings- eller miljøskade.

Efter lovens udleveringslovens § 5, stk. 3, nr. 2, finder forbuddet mod udlevering for politiske lovovertrædelser endvidere ikke anvendelse, når handlingen, for hvilken der søges udlevering, er omfattet af artikel 7 i Det Internationale Atomenergiagents konvention om fysisk beskyttelse af nukleare materialer som ændret ved ændringskonvention af 8. juli 2005 til Det Internationale Atomenergiagents konvention om fysisk beskyttelse af nukleare materialer.

Konventionens formål er navnlig at sikre, at der ved transport af nukleare materialer træffes foranstaltninger til fysisk beskyttelse af disse materialer mod ulovlig tilegnelse og brug og herved forhindre tyveri og misbrug af nukleare materialer, der kan anvendes til våben. Konventionen skal således medvirke til på internationalt plan at forbedre sikkerheden på området og forpligter de enkelte lande til at muliggøre visse krav om udlevering m.v.

Endelig følger det af udleveringslovens § 5, stk. 3, nr. 3, at forbuddet mod udlevering for politiske lovovertrædelser endvidere ikke finder anvendelse, når handlingen, for hvilken der søges udlevering, er omfattet af artikel 3 eller artikel 3 b, 3 c eller 3 d i konventionen af 10. marts 1988 til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod søfartssikkerheden som henholdsvis ændret og indsat ved protokollen af 1. november 2005 til konventionen af 10. marts 1988 til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod søfartssikkerheden ("SUA-konventionen") eller artikel 2, 2 b eller 2 c i protokollen af 10. marts 1988 til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod sikkerheden for fastgjorte platforme, der befinder sig på kontinentalsokkelen, som henholdsvis ændret og indsat ved protokollen af 1. november 2005 til protokollen af 10. marts 1988 til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod sikkerheden for fastgjorte platforme, der befinder sig på kontinentalsokkelen ("1988-protokollen").

De nævnte bestemmelser i SUA-konventionen og 1988-protokollen opregner en lang række kriminelle handlinger, herunder med terrorforsæt at anvende skibe eller platforme til at forårsage død eller omfattende ødelæggelse bl.a. på miljøet eller at anvende atomvåben m.v. fra eller mod skibe eller platforme. Bestemmelsen i udleveringslovens § 5, stk. 3, nr. 3, indebærer, at en anmodning om udlevering på grundlag af en sådan forbrydelse ikke må afvises alene med den begrundelse, at den angår en politisk forbrydelse m.v.

Det bemærkes, at det fremgår af § 2, stk. 2, 1. pkt., i anordning nr. 668 af 8. juni 2016 om ikrafttræden for Grønland af visse love om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere, at justitsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 5, stk. 3, nr. 3, i lov om udlevering af lovovertrædere som indsat ved denne anordnings § 1.

Det må desuden antages som følge af statutterne for de internationale tribunaler til pådømmelse af krigsforbrydelser i henholdsvis det tidligere Jugoslavien og i Rwanda, som er vedtaget af FN's Sikkerhedsråd, at FN's medlemsstater ikke kan afslå udlevering til tribunalerne med henvisning til, at en handling betragtes som en politisk forbrydelse.

De relevante myndigheder er endvidere afskåret fra at afslå udlevering til Den Internationale Straffedomstol efter lov nr. 342 af 16. maj 2001 om Den Internationale Straffedomstol, som er sat i kraft for Grønland ved kongelig anordning nr. 881 af 20. august 2004, under henvisning til, at handlingen betragtes som en politisk forbrydelse.

3.5.8.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning, der svarer til den danske.

Den danske udleveringslovs § 25, der indeholder et forbud mod udlevering for politiske lovovertrædelser, viderefører den tidligere bestemmelse i den danske udleveringslovs § 5 (der i vidt omfang svarer til den grønlandske udleveringslovs § 5).

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 25 indsættes en bestemmelse, der – med enkelte udvidelser – viderefører den gældende retstilstand efter udleveringslovens § 5.

I forhold til den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 5, stk. 3, foreslås lovforslagets § 25 således for det første udvidet med en henvisning til artikel 1 eller 2 i den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme som ændret ved ændringsprotokol af 15. maj 2003 til den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme (lovforslagets § 25, stk. 3, nr. 1).

Omfattet heraf er handlinger, der betragtes som grove forbrydelser, der retter sig mod personers liv, fysiske integritet eller frihed, f.eks. kapring af og sabotage mod luftfartøjer, og grove forbrydelser mod diplomater m.v., bortførelse, gidseltagning m.v. og anvendelse af bomber, granater, raketter m.v., der rummer fare for personer.

Formålet med den europæiske terrorismekonvention er at begrænse terroristers mulighed for at undgå strafforfølgning ved at flygte fra gerningslandet. Konventionen begrænser de kontraherende staters mulighed for at afvise anmodninger om udlevering og retshjælp ved

at erklære, at der er tale om en politisk forbrydelse. Ændringsprotokollen indebærer navnlig en udvidelse af konventionens anvendelsesområde.

Konventionen har på nuværende tidspunkt ikke virkning for Grønland, og justitsministeren fastsætter derfor tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden, jf. lovforslagets § 53, stk. 2, 1. pkt.

For det andet foreslås den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 5, stk. 3, udvidet med en henvisning til artikel 6 og 7 og artikel 9, jf. artikel 6 og 7, i Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme (lovforslagets § 25, stk. 3, nr. 2).

Europarådskonventionen om forebyggelse af terrorisme indebærer en forpligtelse for de kontraherende stater til at kriminalisere visse forberedende handlinger til terrorhandlinger. Det drejer sig om opfordring til terrorhandlinger, rekruttering til terrorhandlinger og oplæring i at begå terrorhandlinger.

Konventionen har på nuværende tidspunkt ikke virkning for Grønland, og justitsministeren fastsætter derfor tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden, jf. lovforslagets § 53, stk. 2, 1. pkt.

For det tredje foreslås den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 3, stk. 5, udvidet med en henvisning til artikel 2, jf. artikel 1, i FN-konventionen til bekæmpelse af terrorbombninger (lovforslagets § 25, stk. 3, nr. 3).

Formålet med FN-konventionen til bekæmpelse af terrorbombninger er at forbedre det internationale samarbejde om forebyggelse og strafretlig forfølgning af terrorhandlinger, der finder sted under anvendelse af sprængstoffer eller andre dødbringende anordninger, f.eks. giftige kemikalier, biologiske midler og radioaktivt materiale m.v. Ved konventionen forpligter de deltagende stater sig på grundlag af en række fælles definitioner til at betragte terrorangreb under anvendelse af sprængstoffer m.v. som strafbare handlinger, som skal kunne straffes under hensyn til deres alvorlige karakter. Endvidere medfører konventionen gennem regler om straffemyndighed, udlevering og retshjælp m.v. udvidede muligheder for at strafforfølge gerningsmænd

uden hensyn til, hvor den strafbare handling er begået, og hvor gerningsmanden hører hjemme.

Konventionen har på nuværende tidspunkt ikke virkning for Grønland, og justitsministeren fastsætter derfor tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden, jf. lovforslagets § 53, stk. 2, 1. pkt.

For det fjerde foreslås den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 3, stk. 5, udvidet med en henvisning til artikel 2, jf. artikel 1, i FN-konventionen til bekæmpelse af finansiering af terrorisme (lovforslagets § 25, stk. 3, nr. 4).

Denne konvention medfører blandt andet, at en stat afskæres fra at nægte udlevering udelukkende med den begrundelse, at den forbrydelse, anmodningen angår, er en politisk forbrydelse m.v. Endvidere nødvendiggør konventionen en ændring af reglerne om juridiske personers strafansvar for straffelovsovertrædelser. Konventionen indeholder desuden bestemmelser om medvirken til finansiering af terrorisme, som er videregående end gældende dansk ret.

Konventionen har på nuværende tidspunkt ikke virkning for Grønland, og justitsministeren fastsætter derfor tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden, jf. lovforslagets § 53, stk. 2, 1. pkt.

For det femte foreslås den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 3, stk. 5, udvidet med en henvisning til artikel 13, jf. artikel 2, i FN-konventionen om beskyttelse af alle personer mod tvangsforsvinding (lovforslagets § 25, stk. 3, nr. 8).

Efter tvangsforsvindingskonventionens artikel 13, stk. 1, må en tvangsforsvindingsforbrydelse ikke betragtes som en politisk lovovertrædelse, som knyttet til en politisk overtrædelse eller som en overtrædelse inspireret af politiske motiver. En anmodning om udlevering baseret på en tvangsforsvindingsforbrydelse i henhold til konventionens artikel 4 må derfor ikke afslås på det ene grundlag, at den vedrører en politisk overtrædelse, en forbrydelse, som er knyttet til en politisk overtrædelse, eller en overtrædelse inspireret af politiske motiver. På den baggrund foreslås det, at bestemmelsen i udleveringslovens § 5,

stk. 3, udvides til at omfatte handlinger, der er omfattet af tvangsforsvindingskonventionens artikel 4.

Med hensyn til tvangsforsvindingskonventionens krav om kriminalisering af en tvangsforsvinding bemærkes, at en tvangsforsvindingsforbrydelse er kriminaliseret efter de gældende bestemmelser i kriminalloven, herunder bl.a. kriminallovens kapitel 11 og 20.

Konventionen har på nuværende tidspunkt ikke virkning for Grønland, og justitsministeren fastsætter derfor tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden, jf. lovforslagets § 53, stk. 2, 1. pkt.

Endelig foreslås den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 3, stk. 5, udvidet med en henvisning til artikel 15, stk. 1, litra a-c, i 2. protokol af 26. marts 1999 til UNESCO-konventionen af 14. maj 1954 om beskyttelse af kulturværdier i tilfælde af væbnet konflikt (herefter UNESCO-konventionens 2. protokol) (lovforslagets § 25, stk. 3, nr. 9).

Tiltrædelse af UNESCO-konventionens 2. protokol pålægger de deltagende stater at skabe nationalt lovgivningsmæssigt grundlag for udlevering af personer, der har gjort sig skyldige i overtrædelse af protokollens artikel 15, stk. 1, litra a-c, herunder sikre at udlevering ikke kan afslås alene med den begrundelse, at der er tale om en politisk lovovertrædelse. Der er tale om en række nærmere angivne overtrædelser rettet mod kulturværdier under forhøjet beskyttelse samt ved omfattende ødelæggelse og tilegnelse af kulturværdier, som er beskyttet af selve UNESCO-konventionen og 2. protokol.

Efter artikel 20, stk. 1, i UNESCO-konventionens 2. protokol må ingen af de overtrædelser, der er anført i artikel 15, stk. 1, litra a-c, med henblik på udlevering betragtes som politiske overtrædelser, som overtrædelser knyttet til politiske overtrædelser eller som overtrædelser inspireret af politiske motiver. En anmodning om udlevering baseret på sådanne overtrædelser må derfor ikke afslås på det ene grundlag, at overtrædelserne vedrører en politisk overtrædelse, en overtrædelse i forbindelse med politiske overtrædelser eller en overtrædelse inspireret af politiske motiver.

Forslaget vil indebære, at udlevering baseret på en overtrædelse af artikel 15, stk. 1, litra a-c, i UNESCO-konventionens 2. protokol ikke vil kunne afslås på det ene grundlag, at overtrædelsen vedrører en politisk overtrædelse, en overtrædelse knyttet til en politisk overtrædelse eller en overtrædelse inspireret af politiske motiver.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 25, stk. 4, hvorefter udlevering for en handling omfattet af artikel 5 eller artikel 9, jf. artikel 5, i Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme i særlige tilfælde kan afslås, hvis det vurderes, at der er tale om en politisk lovovertrædelse.

Bestemmelsen har til formål at tydeliggøre, at der i medfør af Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme ikke består en ubetinget pligt til udlevering for en politisk forbrydelse, når handlingen er omfattet af konventionens artikel 5 eller 9, jf. artikel 5 (om offentlig opfordring til at begå en terrorhandling), sådan som det er tilfældet, hvis handlingen er omfattet af konventionens artikel 6, 7 eller 9, jf. artikel 6 og 7, jf. udleveringslovens § 5, stk. 3, nr. 2.

Bestemmelsen vil således indebære, at de relevante myndigheder ikke vil være afskåret fra efter en konkret vurdering at anse en overtrædelse af konventionens artikel 5 eller 9, jf. artikel 5, for en politisk lovovertrædelse, ligesom de relevante myndigheder i en sådan situation ikke vil være afskåret fra at afslå udlevering med denne begrundelse.

Med lovforslaget foreslås udleveringslovens § 5 i øvrigt videreført uændret.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 25 samt bemærkningerne her til.

3.5.9. Forældelse

3.5.9.1. Gældende ret

Efter udleveringslovens § 9 kan udlevering ikke ske, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter dansk ret.

Det bemærkes, at bestemmelsen har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

Bestemmelsen forpligter således de relevante myndigheder til i forbindelse med en afgørelse om udlevering at sikre, at påtale kan finde sted efter kriminallovens § 21.

Det fremgår ikke udtrykkeligt af udleveringslovens § 9, om der ved vurderingen af, om påtalefristen er udløbet, skal lægges vægt på fristafbrydende skridt, der er foretaget i udlandet.

Det følger imidlertid af den hidtidige danske praksis i udleveringssager, som også må antages at gælde efter grønlandsk ret, at der ved vurderingen af, om der er indtrådt forældelse efter dansk ret, lægges vægt på fristafbrydende skridt, som er foretaget i udlandet. Der kan i den forbindelse henvises til Østre Landsrets kendelse af 30. juni 2011, refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 2011, side 2904 ff.

3.5.9.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 26, der vedrører forældelse, viderefører med redaktionelle ændringer den tidligere bestemmelse i den danske udleveringslovs § 9 (svarende til den grønlandske udleveringslovs § 9).

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 26 indsættes en bestemmelse, der viderefører udleveringslovens § 9, dog således at den tilpasses de afvigelser, der følger af de særlige kriminalretlige forhold, der gælder for Grønland

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der ikke kan ske udlevering for en kriminel handling, der er omfattet af grønlandsk jurisdiktion, hvis påtale ikke kan finde sted efter grønlandsk ret.

Bestemmelsen vil således forpligte de relevante myndigheder til først at foretage en vurdering af, hvorvidt der er grønlandsk jurisdiktion for handlingen efter kriminallovens §§ 4-8, og derefter foretage en vurdering af, om påtale efter kriminallovens § 21 ikke finder sted. Såfremt der er grønlandsk jurisdiktion, vil der således skulle foretages en konkret vurdering af, om der er forløbet så lang tid, at der ikke længere skønnes at være forudsætninger for at iværksætte foranstaltninger. Der vil i den forbindelse skulle lægges vægt på, om gerningsmandens kriminalitetsfrieandel indicerer, at der ikke længere er behov for at underkaste ham lovens foranstaltninger, jf. Folketingstidende 1953-54, tillæg A, sp. 390.

Derudover vil der – på samme måde som i Danmark – skulle lægges vægt på eventuelle forhold, der er blevet foretaget i udlandet med henblik på at forfølge forholdet, jf. principperne i kriminallovens § 21, stk. 5, 1. pkt., og stk. 6, 3. pkt. Det vil indebære, at det tidsrum, hvor den eftersøgte har unddraget sig strafforfølgning eller straffuldbyrkelse i den stat uden for Norden og Den Europæiske Union, der har anmodet om udlevering, ikke vil indgå i vurderingen efter kriminallovens § 21. Det betyder, at hvis en eftersøgt person eksempelvis har unddraget sig strafforfølgning i den anmodende stat i 5 år og i den mellemliggende periode ikke har begået yderligere kriminalitet, vil der fortsat være mulighed for at påtale forholdet efter kriminallovens § 21.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 26 samt bemærkningerne her til.

3.5.10. Eksterritorial jurisdiktion

3.5.10.1. Gældende ret

Udleveringsloven indeholder ikke en bestemmelse om eksterritorial jurisdiktion.

De almindelige betingelser for, hvornår en handling er omfattet af grønlandsk jurisdiktion, fremgår i stedet af kriminallovens §§ 4-8.

Efter kriminallovens § 4, stk. 1, er handlinger omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlingerne er begået i Grønland, i grønlandsk luftrum, på grønlandsk søterritorium eller på grønlandsk fartøj. Efter kriminallovens § 4, stk. 2, er handlinger bl.a. endvidere omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlingerne foretages uden for de i § 4, stk. 1, nævnte områder, af en person der er bosat i Grønland, hvis forholdet også er strafbart efter den dér gældende lovgivning. Efter kriminallovens § 4, stk. 3, er handlinger bl.a. endvidere omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlingerne har virkning i Grønland, eller når handlingerne er omfattet af mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning.

3.5.10.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 27, der vedrører såkaldt eksterritorial jurisdiktion, er baseret på artikel 4, stk. 7, litra a og b, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre. Artiklen giver mulighed for, at en medlemsstat kan afslå udlevering til en anden medlemsstat, hvis den pågældende lovovertrædelse helt eller delvist må anses for at være begået på den anmodede medlemsstats territorium, samt hvis lovovertrædelsen er begået uden for det anmodende lands territorium, og den anmodede medlemsstats lovgivning ikke giver mulighed for retsforfølgning i en tilsvarende situation.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 27 indsættes en bestemmelse, der giver mulighed for at afslå en anmodning om udlevering, hvis den pågældende handling er foretaget uden for territoriet for den stat, der har anmodet om udlevering (såkaldt eksterritorial jurisdiktion), og en tilsvarende handling foretaget uden for grønlandsk

territorium ikke ville være omfattet af grønlandsk jurisdiktion, jf. kriminallovens §§ 4-8.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 27 samt bemærkningerne her-
til.

3.5.11. Udeblivelsesdomme

3.5.11.1. Gældende ret

Udleveringsloven indeholder ikke en regel om udlevering for afgørelser afsagt *in absentia* (udeblivelsesdomme).

3.5.11.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslov § 28, der vedrører betingelserne for udlevering til fuldbyrdelse af udeblivelsesdomme, er baseret på den tidligere danske udleveringslovs § 10 g. Bestemmelsen gennemførte artikel 5, stk. 1, i rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre, som siden er blevet ophævet ved Rådets rammeafgårelse 2009/292 om afgørelser afsagt *in absentia*. Artiklen fastsatte, at udlevering til fuldbyrdelse af en dom til fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning, der er idømt ved en afgørelse truffet *in absentia*, kan gøres betinget af, at den myndighed, der har udstedt en arrestordren giver garantier, der skønnes tilstrækkelige til at sikre, at den pågældende får lejlighed til at få sagen genoptaget i den udstedende medlemsstat og til at være til stede ved domsforhandlingen.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 28 indsættes en bestemmelse, der fastsætter særlige betingelser for udlevering af personer til en stat uden for Norden og Den Europæiske Union med henblik på fuldbyrdelse af fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, som er idømt i et retsmøde, hvor den pågældende ikke har været til stede (udeblivelsesdom).

Det foreslås, at betingelserne vil skulle svare til dem, der vil gælde for udlevering til EU-medlemsstater med henblik på straffuldbyrddelse af udeblivelsesdomme, jf. lovforslagets § 16, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 28 samt bemærkningerne her-
til.

3.5.12. Retsforfølgning for andre lovovertrædelser og videreudle- ring

3.5.12.1. Gældende ret

Udleveringslovens § 10 angiver visse obligatoriske vilkår, der skal fastsættes i forbindelse med udlevering til tredjelande.

Efter udleveringslovens § 10, nr. 1, må udlevering kun ske på vilkår af, at den udleverede ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for en anden lovovertrædelse begået før udleveringen end den, for hvilken den pågældende er udleveret (specialitetsreglen). Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, at den udleverede efter den gældende ordning ikke selv kan give afkald på anvendelse af specialitetsreglen ved udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2550.

Efter udleveringslovens § 10, nr. 1, litra a-c, gælder forbuddet mod strafforfølgning, straffuldbyrddelse eller videreudlevering for andre lovovertrædelser begået før udleveringen dog ikke, hvis justitsministeren meddeler tilladelse hertil efter lovens § 20 (litra a), hvis den pågældende, uanset at han i 45 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil han er udleveret, har undladt dette (litra b), eller hvis den pågældende efter at have forladt det pågældende land frivilligt er vendt tilbage (litra c).

De nærmere betingelser for, at justitsministeren kan meddele tilladelse til at fravige specialitetsreglen, jf. udleveringslovens § 10, nr. 1, litra a, fremgår af lovens § 20. Efter denne bestemmelse kan justitsministeren efter anmodning tillade, at en person, der er udleveret, underkastes

strafforfølgning eller straffuldbyrdelse eller udleveres videre til tredjeland for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, som den pågældende er udleveret for, jf. udleveringslovens § 20, stk. 1. Der henvises i den forbindelse til pkt. 3.6.1.

Det fremgår af udleveringslovens § 10, nr. 2, at den udleverede ikke uden justitsministerens tilladelse må underkastes strafforfølgning ved en særdomstol.

Ved ratifikationen af 1957-konventionen, der også har virkning for Grønland, blev der fra dansk side taget forbehold om, at det skal kunne gøres til et vilkår for udlevering, at den udleverede ikke bliver underkastet strafforfølgning ved en særdomstol. Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at hvis særdomstolens nedsættelse og sammensætning samt de regler, der gælder for strafforfølgning ved domstolen ikke frembyder betænkeligheder ud fra straffeprocessuelle synspunkter, er det dog fundet rimeligt, at der i udleveringslovens § 10, nr. 2, er en adgang til at fravige betingelsen, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2550.

Endvidere anføres det i udleveringslovens § 10, nr. 3, at udlevering alene kan ske på vilkår af, at dødsstraf ikke må fuldbyrdes for den pågældende handling. Denne bestemmelse skal ses i lyset af artikel 11 i 1957-konventionen, hvorefter udlevering for en lovovertrædelse, der efter lovgivningen i den stat, som har fremsat anmodning om udlevering, kan straffes med døden, kan afslås af en stat, der ikke har hjemmel til at idømme dødsstraf, eller som i almindelighed ikke fuldbyrder dødsstraf, medmindre den stat, der har fremsat udleveringsanmodningen, afgiver en sådan forsikring, som den anden part anser for fyldestgørende, om, at dødsstraffen ikke vil blive fuldbyrdet, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2550.

Det følger i øvrigt af artikel 1 i 6. tillægsprotokol til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at dødsstraf skal afskaffes, og at ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes. Bestemmelsen er i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis blevet tillagt eksteritorial virkning. Det betyder, at en konventionsstat vil handle i strid med bestemmelsen, hvis den udleverer en person til et land, hvor den

pågældende risikerer at blive idømt og få fuldbyrdet dødsstraf. Dette gælder, hvad enten der er tale om udlevering til strafforfølgning eller til straffuldbyrdelse. En konventionsstat vil dog være fritaget for ansvar efter bestemmelsen, hvis den modtager tilstrækkelige garantier fra den anmodende stat om, at den pågældende ikke vil blive idømt eller få fuldbyrdet dødsstraf.

3.5.12.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 29, der vedrører vilkårene for udlevering, viderefører i vidt omfang den tidligere danske udleveringslovs § 10 (der med en ændring af afgørelseskompetencen svarer til den grønlandske udleveringslovs § 10).

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Med lovforslaget foreslås det bl.a. at overføre afgørelseskompetencen i sager om udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union fra justitsministeren til domstolene.

Med lovforslagets § 29, nr. 1, foreslås udleveringslovs § 10, nr. 1, således videreført med de ændringer, at kompetencen til at meddele tilladelse til fravigelse af specialitetsreglen fremover alene tilkommer domstolene, og udrejsefristen i nr. 1, litra b, forkortes fra 45 dage til 30 dage.

Endvidere foreslås med lovforslagets § 29, nr. 2, indsat en bestemmelse, hvorefter den udleverede ikke uden rettens tilladelse må underkastes retsforfølgning ved en særdomstol. Bestemmelsen viderefører udleveringslovs § 10, nr. 2, med den ændring, at kompetencen til at meddele tilladelse fremover alene tilkommer domstolene.

Bestemmelsen i udleveringslovs § 10, nr. 3, om vilkår om, at dødsstraf ikke må fuldbyrdes, forslås videreført uændret med lovforslagets § 29, nr. 3.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 29 og bemærkningerne hertil.

3.6. Behandlingen af sager om udlevering fra Grønland

3.6.1. Krav til indholdet af arrestordrer og udleveringsanmodninger

3.6.1.1. Gældende ret

Efter udleveringslovens § 11 kan udlevering til tredjelande kun ske efter en anmodning, der indeholder oplysninger om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser. Der skal samtidig med anmodningen fremsendes en udskrift af den beslutning om anholdelse eller fængsling eller af den dom, der danner grundlag for anmodningen, jf. stk. 2.

Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, at anmodningen herudover bør indeholde oplysning om den pågældendes nationalitet og opholdssted her i landet samt sådanne oplysninger, som i øvrigt er nødvendige til bestemmelsen af den pågældendes identitet. Det er dog fundet unødvendigt at optage en udtrykkelig bestemmelse herom i udleveringsloven, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2551. Der gælder tilsvarende krav til indholdet af udleveringsbegæringer efter den nordiske udleveringslovs § 8.

3.6.1.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 30, der vedrører kravene til indholdet af arrestordrer og udleveringsanmodninger, er baseret på artikel 7 i den nordiske udleveringskonvention og artikel 8 i rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre. Artiklerne indeholder krav til indholdet af arrestordrer fra de nordiske og europæiske lande og udleveringsanmodninger.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 30 indsættes en bestemmelse, der fastsætter kravene til indholdet af en nordisk arrestordre, en europæisk arrestordre og en udleveringsanmodning.

Med lovforslagets § 30, stk. 1, foreslås det således, at en udleveringsanmodning, herunder en nordisk og en europæisk arrestordre, for at kunne danne grundlag for anholdelse og udlevering skal indeholde oplysning om den eftersøgte identitet og nationalitet, tid og sted for den kriminelle handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige strafferetlige bestemmelser samt oplysning om, hvorvidt der er truffet beslutning om anholdelse eller fængsling, eller om der er afsagt dom.

Det foreslås dernæst med lovforslagets § 30, stk. 2, at en udleveringsanmodning, herunder en nordisk og en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på udlevering til retsforfølgning, endvidere skal indeholde oplysning om, hvilken straf den pågældende handling efter lovgivningen i den stat, hvortil udlevering ønskes, kan medføre.

Det foreslås derudover med lovforslagets § 30, stk. 3, at en udleveringsanmodning, herunder en nordisk og en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på udlevering til straffuldbyrdelse, endvidere skal indeholde oplysning om den idømte straf eller anden retsfølge.

Der er som bilag til rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre optaget en formular, som benævnes »europæisk arrestordre«. Hvis formularen er udfyldt korrekt, vil arrestordren opfylde betingelserne i stk. 1-3.

Der er tilsvarende som bilag til den nordiske udleveringskonvention optaget en formular, som benævnes »nordisk arrestordre«. Hvis formularen er udfyldt korrekt, vil arrestordren opfylde betingelserne i stk. 1-3.

For så vidt angår udleveringsanmodninger fra stater uden for Norden og Den Europæiske Union, vil oplysningerne skulle fremgå af det skriftlige materiale, den anmodende stat fremsender. Det følger af artikel 12 i 1957-konventionen om udlevering, at der med anmodningen skal følge udskrift af den beslutning om anholdelse eller fængsling eller af den dom, der danner grundlag for anmodningen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 30 og bemærkningerne hertil.

3.6.2. Central myndighed

3.6.2.1. Gældende ret

Udleveringsloven og den nordiske udleveringslov indeholder ikke en bestemmelse om udpegning af en central myndighed, der modtager europæiske arrestordre og udleveringsanmodninger.

3.6.2.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 31, der vedrører udpegningen af en central myndighed, er baseret på artikel 7, stk. 1 og 2, i rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre. Det følger af artikel 7, stk. 1, at hver medlemsstat kan udpege en central myndighed eller, hvis det er foreskrevet i dens retssystem, flere centrale myndigheder til at bistå de kompetente judicielle myndigheder. Det følger endvidere af artikel 7, stk. 2, at en medlemsstat, hvis det bliver nødvendigt på grund af dens retssystem, kan overdrage den administrative fremsendelse og modtagelse af europæiske arrestordre samt al anden officiel korrespondance i den forbindelse til sin eller sine centrale myndigheder.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 31 indsættes en bestemmelse, hvorefter justitsministeren udpeger en central myndighed, som modtager udleveringsanmodninger fra henholdsvis medlemsstater af Den Europæiske Union og stater uden for Norden og Den Europæiske Union.

I dag fremsendes udleveringsanmodninger fra tredjelande til Justitsministeriet, enten direkte fra det anmodende lands myndigheder eller via Rigspolitiet og Grønlands Politi.

Justitsministeriet foretager herefter en indledende vurdering af sagen og overvejer, om udlevering allerede på det foreliggende grundlag bør afslås.

Hvis udlevering ikke afslås på det foreliggende grundlag, fremsender Justitsministeriet en høring til Grønlands Politi bilagt arrestordren eller udleveringsanmodningen.

Med lovforslaget foreslås der etableret en ny ordning, hvor det er hensigten, at justitsministeren – på samme måde som i Danmark – udpeger Rigsadvokaten som central myndighed i behandlingen af sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union og til stater uden for Norden og Den Europæiske Union.

Hvis det efterfølgende måtte vise sig hensigtsmæssigt, at en anden myndighed bliver udpeget som central myndighed i stedet for Rigsadvokaten, vil justitsministeren kunne ændre udpegelsen uden en lovændring.

For så vidt angår de nordiske lande foreslås det, at den nordiske arrestordre efter anholdelse i Grønland bliver sendt direkte fra anklagemyndigheden i det pågældende nordiske land til Grønlands Politi.

Med henblik på, at sager om udlevering bliver tilstrækkeligt oplyst på et tidligt tidspunkt, foreslås det endvidere bestemt i lovforslagets § 31, 2. pkt., at den centrale myndighed kan indhente supplerende oplysninger hos den udstedende myndighed i det anmodende land.

Domstolene vil tillige få adgang til at anmode om supplerende oplysninger i forbindelse med behandlingen af en anmodning fra en anden stat om udlevering, jf. lovforslagets § 35, stk. 5.

Såfremt kompetencen til at anmode om supplerende oplysninger fra den anmodende medlemsstat alene blev lagt hos domstolene, ville der være risiko for, at sagerne først blev tilstrækkeligt oplyst efter indbringelsen for retten, hvilket ville forsinke sagen og eventuelt forlænge den periode, hvor den pågældende skal være tilbageholdt, inden retten kan træffe afgørelse.

Anklagemyndigheden vil ligeledes have adgang til at anmode om supplerende oplysninger fra det anmodende nordiske land i sager vedrørende den nordiske arrestordre.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 31 og bemærkningerne hertil.

3.6.3. Politiets undersøgelse

3.6.3.1. Gældende ret

En anmodning om udlevering sendes efter udleveringslovens § 12 til politiet på det sted, hvor den, som søges udleveret, har ophold, medmindre justitsministeren allerede på grundlag af anmodningen og de oplysninger, der følger med denne, finder at burde afslå udlevering.

Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, at Justitsministeriet uden videre skal afslå anmodningen, hvis det umiddelbart af udleveringsanmodningen fremgår, at betingelserne for udlevering ikke er opfyldt, f.eks. fordi lovovertrædelsen ikke efter dansk ret kan medføre fængsel i et år. Det samme gælder, hvis Justitsministeriet allerede på det foreliggende grundlag måtte finde, at anmodningen af andre grunde ikke bør imødekommes, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2551.

I andre tilfælde sendes anmodningen til politiet, der herefter uden ophold iværksætter den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt. Politiets undersøgelse foretages i overensstemmelse med retsplejelovens regler om strafferetsplejen. Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, at henvisningen i bestemmelsen til retsplejelovens regler også omfatter reglerne for erstatning for uberettiget frihedsberøvelse, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2551.

De retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 68, 69, 71 og 72, kan anvendes i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet, jf. udleveringslovens § 13. I forbindelse med udleveringssager vil det navnlig være bestemmelserne om anholdelse og varetægtsfængsling, som anvendes med henblik på at sikre den pågældendes fortsatte tilstedeværelse under ud-

leveringssagens behandling. Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2551-2552, at grundlaget for udlevering allerede på dette stadium af udleveringssagen vil blive gjort til genstand for en vis foreløbig domstolsprøvelse, idet f.eks. fængsling ikke kan anvendes, hvis retten på det foreliggende grundlag finder, at betingelserne for udlevering ikke er til stede. Det fremgår dog, at en fuldstændig prøvelse først forudsættes at kunne kræves efter afslutningen af den politimæssige undersøgelse (og Justitsministeriets afgørelse om udlevering). Det bemærkes samtidig, at dette ikke indebærer en fravigelse af, at den udenlandske dom eller beslutning om anholdelse eller fængsling bør lægges til grund uden nærmere prøvelse af skyldsspørgsmålet, medmindre det på grund af særlige omstændigheder må antages, at dommen eller beslutningen savner tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag, jf. udleveringslovens § 3, stk. 4.

Det bemærkes, at de ovennævnte bestemmelser har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.6.3.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 32, der vedrører politiets undersøgelse m.v., er baseret på artikel 10 i den nordiske udleveringskonvention og artikel 12 i rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre. Artiklerne vedrører adgangen til at anholde og varetægtsfængsle personer, der er omfattet af en europæisk og nordisk arrestordre samt – for så vidt angår den nordiske udleveringskonvention – den undersøgelse, som politiet skal iværksætte, for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 32, stk. 1, der fastsætter, at en nordisk arrestordre, en europæisk arrestordre og en udleveringsanmodning sendes til Grønlands Politi. Politiet iværksætter derefter uden ophold den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt, jf. dog lovforslagets stk. 4.

Endvidere foreslås det for så vidt angår politiets undersøgelse, at retsplejelovens kapitel 32 om sigtede og dennes forsvar, kapitel 34 om almindelige bestemmelser om efterforskning og afhøringer finder tilsvarende anvendelse, jf. dog lovforslagets § 34.

Det bemærkes, at bestemmelsen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 31, hvor det er Rigsadvokaten, der forudsættes at modtage europæiske arrestordre og udleveringsanmodninger fra stater uden for Norden og Den Europæiske Union og derefter sende sagen til Grønlands Politi (medmindre fremsendelse til politiet undlades i medfør af det foreslåede stk. 4, jf. herom nedenfor).

Det foreslås endvidere, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 32, stk. 2, der med redaktionelle ændringer viderefører den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 13.

Det foreslås med lovforslagets § 32, stk. 2, at der til fremme af undersøgelsen og for at sikre udleveringen kan de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 35 om anholdelse og tilbageholdelse, kapitel 36 om indgreb i meddelelseshemmeligheden, observation, legemsindgreb og ransagning samt kapitel 37 om andre tvangsindgreb under efterforskning, anvendes i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet, jf. dog stk. 3 og § 33.

Bestemmelsen vil finde anvendelse i alle sager om udlevering fra Grønland til udlandet.

Det foreslås desuden, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 32, stk. 3, der sikrer en lempeligere adgang til anholdelse og tilbageholdelse for sager vedrørende den europæiske og nordiske ar-

restordre. Bestemmelsen er en fravigelse af retsplejelovens regler om anholdelse og tilbageholdelse.

Det foreslås endelig, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 32, stk. 4, der fastsætter, at sagen skal indbringes for retten uden politiets nærmere undersøgelse, jf. lovforslagets § 35, hvis anklagemyndigheden allerede på grundlag af oplysningerne i den nordiske arrestordre, den europæiske arrestordre eller udleveringsanmodningen finder, at udlevering bør afslås.

Den foreslåede bestemmelse udgør en ændring i forhold til udleveringslovens § 12, 1. pkt., 1. led, som omhandler justitsministerens adgang til at afslå udlevering allerede på grundlag af oplysningerne i anmodningen.

Under hensyn til, at kompetencen til at træffe afgørelse om udlevering, herunder at udlevering skal afslås, fremover overføres til domstolene, vil justitsministeren ikke fremover kunne træffe afgørelse om, at udlevering afslås.

Såfremt anklagemyndigheden allerede på grundlag af oplysningerne i den nordiske arrestordre, den europæiske arrestordre eller udleveringsanmodningen finder, at udlevering bør afslås, vil spørgsmålet om udlevering fremover skulle indbringes for retten på det foreliggende grundlag, og uden at politiet anmodes om at iværksætte nærmere undersøgelse. Hvis retten er uenig i anklagemyndighedens vurdering, kan den beslutte, at politiet skal iværksætte en nærmere undersøgelse forud for, at retten træffer afgørelse om udlevering.

I sager vedrørende europæiske arrestordrer og udleveringsanmodninger fra stater uden for Norden og Den Europæiske Union vil det være Rigsadvokaten, der udarbejder en indstilling om afslag på udlevering og derefter anmoder anklagemyndigheden ved Grønlands Politi om at indbringe sagen for retten til afgørelse.

I sager vedrørende den nordiske arrestordre vil det være anklagemyndigheden ved Grønlands Politi, der udarbejder en indstilling om afslag på udlevering og indbringer sagen for retten.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 32 og bemærkningerne hertil.

3.6.4. Politiets mulighed for at fotografere personer og optage fingeraftryk

3.6.4.1. Gældende ret

Det fremgår af udleveringslovens § 12, 2. pkt., at politiet uden ophold skal iværksætte den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt.

Det fremgår endvidere af udleveringslovens § 13, at de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 68 (beslaglæggelse), 69 (ransagning), 71 (anholdelse) og 72 (fængsling), kan anvendes til fremme af undersøgelsen og for at sikre udleveringen i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet.

Bestemmelserne har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

Personfotografering og optagelse af fingeraftryk er reguleret i retsplejelovens kapitel 36 om indgreb i meddelelseshemmeligheden, observation, legemsindgreb og ransagning, som giver politiet mulighed for at foretage legemsindgreb mod sigtede og andre som led i efterforskningen.

Det fremgår af retsplejelovens § 402, stk. 2, at optagelse af fingeraftryk og personfotografi med henblik på senere identifikation endvidere kan foretages, hvis den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en grov lovovertrædelse. Hvorvidt der er tale om en »grov lovovertrædelse« (kriminalitetskravet) afhænger af, om der i den konkrete sag må forventes en foranstaltning, der efter sanktionsstigemodellen er strengere end bøde, jf. Folketingstidende 2007-08, Tillæg A (2. samling), s. 1341.

Det følger derudover af § 2 i bekendtgørelse nr. 1160 af 7. december 2009 om fotografering og optagelse af fingeraftryk af indsatte i kriminalforsorgens institutioner (foto- og fingeraftryksbekendtgørelsen), at institutionen skal sikre, at der findes et vellignende foto af indsatte, der udestår dom til anbringelse i anstalt (fængsel).

Der vil således kunne opstå situationer, hvor Grønland er forpligtet til at udlevere en person, men hvor betingelserne for at fotografere og optage fingeraftryk af den pågældende med henblik på at sikre sig identifikationsmidler, hvis den pågældende måtte undvige, ikke er opfyldt.

Det skyldes, at der vil kunne forekomme tilfælde, hvor den person, der begæres udleveret, ikke bliver tilbageholdt, f.eks. fordi mindre indgribende forholdsregler end tilbageholdelse i det konkrete tilfælde vurderes at være tilstrækkelige, jf. retsplejelovens § 361, samt situationer hvor den pågældende undviger forud for indsættelsen i fængsel, f.eks. i forbindelse med transport til eller fra retten.

3.6.4.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 33, der vedrører politiets mulighed for at fotografere personer og optage fingeraftryk, stammer fra den nye hovedlov (lov nr. 117 af 11. februar 2020). Bestemmelsen har til formål at sikre, at politiet kan fotografere og optage fingeraftryk med henblik på senere identifikation allerede i forbindelse med, at den pågældende bliver anholdt med henblik på udlevering.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 33 indsættes en bestemmelse, der giver politiet mulighed for at fotografere og optage fingeraftryk af alle personer, som begæres udleveret, med henblik på senere identifikation, uden at retsplejelovens mistanke- og kriminalitetskrav er opfyldt.

Med lovforslagets § 33, stk. 1, foreslås det således, at politiet kan fotografere og optage fingeraftryk af personer, der begæres udleveret, med henblik på senere identifikation.

Med lovforslagets § 33, stk. 2, foreslås det endvidere, at justitsministeren kan fastsætte regler om gennemførelsen af fotografering og optagelse af fingeraftryk efter stk. 1, herunder om opbevaring og destruktion.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 33 og bemærkningerne hertil.

3.6.5. Forsvarerbeskikkelse m.v.

3.6.5.1. Gældende ret

Det fremgår af udleveringslovens § 14, stk. 1, at når der iværksættes undersøgelser efter lovens § 12, skal der beskikkes en forsvarer for den, som søges udleveret, medmindre den pågældende selv vælger en forsvarer. I øvrigt finder reglerne i retsplejelovens kapitel 66 om beskikkelse og valg af forsvarer tilsvarende anvendelse.

Det følger endvidere af udleveringslovens § 14, stk. 2, at udgifter til beskikket forsvarer og andre sagsomkostninger afholdes af det offentlige, medmindre retten under særlige omstændigheder bestemmer, at de skal betales af den, som søges udleveret.

Bestemmelsen har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.6.5.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 34, der vedrører forsvarerbeskikkelse, viderefører med en redaktionel ændring den tidligere danske udleveringslovs § 14 (svarende til den grønlandske udleveringslovs § 14).

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 34, stk. 1, der viderefører udleveringslovens § 14, stk. 1, med den ændring, at henvisningen til retsplejelovens kapitel 32 om beskikkelse og valg af forsvarer er udeladt, idet kapitlet i forvejen er nævnt i lovforslagets § 32, stk. 1.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 34, stk. 2, der med redaktionelle ændringer viderefører udleveringslovens § 14, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til § 34 og bemærkningerne hertil samt pkt. 3.6.9.1.1.

3.6.6. Kompetence til at træffe afgørelse

3.6.6.1. Gældende ret

3.6.6.1.1. Udlevering til tredjelande

Når politiets undersøgelse efter udleveringslovens § 12 er afsluttet, forelægges spørgsmålet om udlevering for justitsministeren, der træffer afgørelse i sagen, jf. udleveringslovens § 15, stk. 1. Hvis justitsministeren træffer afgørelse om udlevering, skal den pågældende samtidig med meddelelsen om afgørelsen om udlevering have oplysning om adgangen til domstolsprøvelse efter udleveringslovens § 16 og om fristen for at fremsætte anmodning herom, jf. udleveringslovens § 15, stk. 2.

Adgangen til domstolsprøvelse er fastsat i udleveringslovens § 16. Efter denne bestemmelses stk. 1 kan den, der efter justitsministerens beslutning skal udleveres, forlange, at politiet indbringer spørgsmålet om udleveringsbeslutningens lovlighed for retten.

Efter bestemmelsens stk. 2 skal en anmodning om domstolsprøvelse fremsættes inden tre dage efter, at beslutningen om udlevering er meddelt den pågældende. Når særlige omstændigheder taler derfor, kan justitsministeren tillade, at beslutningen indbringes for retten, selv om anmodningen om domstolsprøvelse først er fremsat efter fristens udløb.

Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, at denne beføjelse er henlagt til justitsministeren af praktiske grunde, navnlig med henblik på tilfælde, hvor anmodning om domstolsprøvelse først fremsættes umiddelbart før udleveringens iværksættelse, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2552-2553.

Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres til landsretten inden for en frist på tre dage, jf. stk. 3.

Hvis en beslutning om udlevering indbringes for retten, kan der ikke ske udlevering, før beslutningen er fundet lovlig ved retskendelse, jf. udleveringslovens § 17, stk. 1, 2. pkt.

Det bemærkes, at bestemmelserne har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.6.6.1.2. Udlevering til de nordiske lande

Efter den nordiske udleveringslovs § 8, stk. 1, kan begæring om udlevering fremsættes af politi eller anklagemyndighed i det land, hvortil udlevering ønskes.

Begæringen skal indeholde oplysning om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed, de anvendelige straffebestemmelser, nationalitet og om muligt opholdssted for den, der begæres udleveret, samt andre oplysninger, der er nødvendige til at fastslå den pågældendes identitet, jf. den nordiske udleveringslovs § 8, stk. 2.

Det følger af den nordiske udleveringslovs § 8, stk. 3, at såfremt den, der ønskes udleveret til strafforfølgning, ikke i et retsmøde meddeler samtykke til udleveringen eller erkender sig skyldig i det forhold, for hvilket udleveringen begæres, skal der som grundlag for begæringen foreligge en domstolsbeslutning, hvoraf fremgår, at domstolen har fundet rimelig grund til mistanke om, at den pågældende har begået den strafbare handling. Udlevering for flere forhold kan dog finde sted, selv om der kun foreligger tilståelse eller domstolsbeslutning med hensyn til et af forholdene.

Efter modtagelsen af en begæring om udlevering iværksætter politiet, jf. den nordiske udleveringslovs § 9, uden ophold den nødvendige undersøgelse. For denne undersøgelse gælder bestemmelserne i retsplejelovens 4. bog med de fornødne lempelser – dvs. reglerne om fremgangsmåden ved undersøgelsen samt reglerne om erstatning for uretrettiget anholdelse og fængsling.

Efter den nordiske udleveringslovs § 10, stk. 1, kan den, som begæres udleveret, forlange rettens prøvelse af, om betingelserne for udlevering er opfyldt. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

Politiet skal gøre den pågældende bekendt med adgangen til domstolsprøvelse, jf. den nordiske udleveringslovs § 10, stk. 2.

Efter den nordiske udleveringslovs § 11 kan de retsmidler, der er nævnt i retsplejelovens kapitler 68, 69, 71 og 72, anvendes i forbindelse med undersøgelse af anmodningen i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet. Ved afgørelsen af, om betingelserne for anvendelse af et af disse retsmidler er opfyldt, kan den i den nordiske udleveringslovs § 8, stk. 3, nævnte retsafgørelse lægges til grund uden yderligere prøvelse af beviserne for den pågældendes skyld.

Efter den nordiske udleveringslovs § 12 finder reglerne i retsplejelovens kapitel 66 om beskikkelse og valg af forsvarer tilsvarende anvendelse i sager om udlevering. Offentlig forsvarer skal dog altid beskikkes, når den, der begæres udleveret, fremsætter ønske herom.

Hvis den, der begæres udleveret, i et retsmøde meddeler samtykke til udleveringen og det findes utvivlsomt, at betingelserne for udlevering er opfyldt, kan udleveringen i almindelighed iværksættes af politiet, jf. den nordiske udleveringslovs § 13, stk. 1. I øvrigt forelægges spørgsmålet om, hvorvidt udlevering skal finde sted, for justitsministeren, jf. den nordiske udleveringslovs § 13, stk. 2.

Når der er truffet bestemmelse om udlevering, skal denne snarest muligt iværksættes, jf. den nordiske udleveringslovs § 14. Med henblik på at sikre udleveringens gennemførelse kan de retsmidler, der er nævnt i retsplejelovens kapitler 71 og 72, anvendes, såfremt handlinger svarende til den, for hvilken udlevering er begæret, efter dansk ret kunne medføre højere straf end bøde. Det vil sige, at der gælder et krav om dobbelt strafbarhed. Den pågældende kan dog altid anholdes i indtil 24 timer.

Det bemærkes, at bestemmelserne har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. den nordiske udleveringslovs § 19, stk. 2. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af den nordiske udleveringslovs betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.6.6.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 35, stk. 1, der vedrører afgørelseskompetencen i udleveringssager, er baseret på artikel 6 i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre og EU-Domstolens fortolkning heraf i de forenede sager C-508/18 og C-82/19 PPU samt i sag C-509/18 samt artikel 15. Bestemmelserne vedrører behandlingen af sager om udlevering på grundlag af en europæisk arrestordre.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 35, stk. 1, hvorefter afgørelse om udlevering og eventuelle vilkår herfor skal træffes af retten efter anklagemyndighedens anmodning.

Bestemmelsen vil medføre, at det fremover vil være domstolene, der skal træffe afgørelse i spørgsmål om udlevering.

Med udtrykket »på anklagemyndighedens anmodning« understreges det, at det vil være anklagemyndigheden, som indbringer spørgsmål om udlevering for retten.

På baggrund af politiets undersøgelse vil anklagemyndigheden ved Grønlands Politi fremover skulle fremsende en indstilling om udleveringsspørgsmålet til Rigsadvokaten i sager om udlevering til stater uden for Norden. Rigsadvokaten vil herefter skulle udarbejde en indstilling til afgørelse, hvorefter sagen sendes retur til anklagemyndigheden, som indbringer sagen for retten med anmodning om berømmelse af retsmøde.

I sager vedrørende den nordiske arrestordre vil anklagemyndigheden ved Grønlands Politi skulle udarbejde en indstilling om afgørelse og indbringe sagen for retten med anmodning om berømmelse af retsmøde.

Retten vil endvidere skulle træffe afgørelse om eventuelle vilkår for udleveringen, og indstillingen vil derfor også, når det er relevant, skulle indeholde et afsnit herom. Det vil dreje sig om de obligatoriske vilkår i lovforslagets §§ 8, 10-12, 17 og 29 samt det fakultative vilkår i lovforslagets § 7, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 35 og bemærkningerne hertil.

3.6.7. Rettens behandling af sager om udlevering fra Grønland

3.6.7.1. Gældende ret

Adgangen til domstolsprøvelse er fastsat i udleveringslovens § 16. Efter denne bestemmelses stk. 1 kan den, der efter justitsministerens be-

slutning skal udleveres, forlange, at politiet indbringer spørgsmålet om udleveringsbeslutningens lovlighed for retten.

Efter bestemmelsens stk. 2 skal en anmodning om domstolsprøvelse fremsættes inden tre dage efter, at beslutningen om udlevering er meddelt den pågældende. Når særlige omstændigheder taler derfor, kan justitsministeren tillade, at beslutningen indbringes for retten, selv om anmodningen om domstolsprøvelse først er fremsat efter fristens udløb.

Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, at denne beføjelse er henlagt til justitsministeren af praktiske grunde, navnlig med henblik på tilfælde hvor anmodning om domstolsprøvelse først fremsættes umiddelbart før udleveringens iværksættelse, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2552-2553.

Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres til landsretten inden for en frist på tre dage, jf. stk. 3.

Hvis en beslutning om udlevering indbringes for retten, kan der ikke ske udlevering, før beslutningen er fundet lovlig ved retskendelse, jf. udleveringslovens § 17, stk. 1, 2. pkt.

Det bemærkes, at de ovennævnte bestemmelser har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.6.7.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 35, stk. 2-6, der vedrører rettens behandling af udleveringssager, er baseret på artikel 6 i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre og EU-Domstolens fortolkning heraf i de forenede sager C-508/18 og C-82/19 PPU samt i sag C-

509/18 samt artikel 15. Bestemmelserne vedrører behandlingen af sager om udlevering på grundlag af en europæisk arrestordre.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 35, stk. 2, 1. pkt., hvorefter en sag om udlevering fra Grønland skal behandles ved den kredsret, hvor den pågældende bor eller opholder sig.

Det foreslås dernæst, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 35, stk. 2, 2. pkt., der fastsætter, at hvis intet af disse værneting kan anvendes, fordi den pågældende hverken har bopæl eller ophold i Grønland, kan sagen behandles, hvor den pågældende er blevet pågrebet.

Det foreslås derudover, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 35, stk. 2, 3. pkt., hvorefter retsplejelovens § 56 om henvisning af sager fra kredsretten til Retten i Grønland finder tilsvarende anvendelse, jf. lovforslaget § 35, stk. 2, 3. pkt.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at kredsretten vil skulle henvise sagen til behandling ved Retten i Grønland, hvis sagen angår særlig vanskelige faktiske eller retlige spørgsmål, eller hvis sagen er af principiel karakter.

For at imødegå situationer, hvor den pågældende udebliver fra retsmødet om udlevering, foreslås der endvidere indsat en bestemmelse som lovforslagets § 35, stk. 3, hvorefter sagen kan behandles i pågældendes fravær, hvis retten ikke finder pågældendes tilstedeværelse nødvendig, når pågældende har været lovligt indkaldt, og det af indkaldelsen fremgår, at udeblivelse uden oplyst lovligt forfald kan medføre, at retten træffer afgørelse.

Den pågældendes tilstedeværelse vil således ikke være nødvendig, hvis pågældende har samtykket i, at sagen behandles uden dennes tilstedeværelse.

Den pågældendes tilstedeværelse vil eksempelvis heller ikke som udgangspunkt være nødvendig, hvis pågældende er blevet afhørt af po-

litiet om udleveringen eller har nægtet at udtale sig herom til politiet, og afhøringsrapporten indgår i rettens behandling af sagen.

Det er Justitsministeriets vurdering, at hensynet til, at den pågældende får mulighed for at blive hørt forud for en afgørelse om udlevering, med denne ordning er opfyldt.

Den pågældende skal under retsmødet være repræsenteret af en advokat eller en autoriseret forvarer, der har bestået juridisk kandidateksamen, som forsvarer, og der vil være kæreadgang for så vidt angår rettens afgørelse.

Der foreslås endvidere indsat en bestemmelse som lovforslagets § 35, stk. 4, hvorefter retten uden afholdelse af retsmøde kan behandle sager, hvor anklagemyndigheden indstiller, at udlevering afslås, eller hvor den, der begæres udleveret, har meddelt samtykke til udlevering, jf. lovforslagets § 36. Det foreslås endvidere, at tilsvarende skal gælde behandling af anmodninger om tilladelse til yderligere retsforfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning, jf. lovforslagets § 41.

Hvis sagen indbringes for retten med indstilling om afslag på udlevering uden politiets nærmere undersøgelse, jf. lovforslagets § 32, stk. 4, vil der ikke skulle beskikkes en forsvarer for den pågældende. Såfremt der allerede er beskikket en forsvarer for den pågældende i forbindelse med politiets nærmere undersøgelse, jf. lovforslagets § 34, vil forsvareren skulle orienteres ved kopi af indstillingen om, at sagen er indbragt for retten.

Der vil ikke være grundlag for at afholde et retsmøde om sagen, hvis anklagemyndigheden indstiller, at udlevering afslås, medmindre retten undtagelsesvis beslutter, at et retsmøde er nødvendigt for sagens behandling, jf. lovforslagets § 35, stk. 4, 1. pkt. Det vil være nødvendigt at afholde et retsmøde, hvis retten i stedet for at følge anklagemyndighedens indstilling om at afslå udlevering træffer afgørelse om, at den pågældende skal udleveres. Det forudsættes, at retten forinden der træffes afgørelse, anmoder politiet om at iværksætte en nærmere undersøgelse.

Et eventuelt samtykke fra den pågældende til at blive udleveret, til trods for anklagemyndighedens indstilling om at udlevering afslås, vil ikke i sig selv begrunde afholdelse af et retsmøde, idet betingelserne for udlevering skal være opfyldt. Der vil derfor ikke kunne ske udlevering, hvis der består en obligatorisk afslagsgrund, jf. lovforslagets §§ 2-3, §§ 5-6 og §§ 23-26, selvom den pågældende samtykker i udlevering.

Tilsvarende vil der ikke være behov for at afholde et retsmøde med henblik på sagens behandling, hvis den, der begæres udleveret har meddelt samtykke til udlevering, jf. lovforslagets § 36. Det følger af bestemmelsen, at den der begæres udleveret i et retsmøde kan meddele samtykke til udlevering. I det tilfælde at en person er blevet fremstillet for retten med anmodning om tilbageholdelse på baggrund af en arrestordre eller udleveringsanmodning og under retsmødet meddeler sit samtykke til udlevering, vil der som udgangspunkt stadig skulle afsættes tid til at indhente nærmere oplysninger, inden der kan træffes afgørelse om udlevering, hvorfor retten sjældent vil kunne afsige beslutning vedrørende udlevering under grundlovsforhøret. En afgørelse om udlevering under grundlovsforhøret kræver, at der foreligger en egentlig udleveringsanmodning fra det anmodende land, hvilket sjældent på dette tidspunkt vil være tilfældet.

Ifølge den foreslåede bestemmelse i § 35, stk. 4, 2. pkt., kan retten tilsvarende uden afholdelse af retsmøde behandle anmodninger om tilladelse til yderligere retsforfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning, jf. lovforslagets § 41.

Den beskikkede forsvarer, jf. lovforslagets § 41, stk. 1, 3. pkt., jf. § 34, forudsættes at få tilsendt en kopi af anmodningen og vil have mulighed for at komme med sine bemærkninger skriftligt over for retten.

Det foreslås desuden, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 35, stk. 5, hvorefter retten kan anmode om at modtage de nødvendige supplerende oplysninger inden for en af retten fastsat frist, hvis retten finder, at de foreliggende oplysninger ikke er tilstrækkelige til at kunne træffe afgørelse om udlevering.

Det forudsættes, at retten anmoder anklagemyndigheden om at fremskaffe de supplerende oplysninger. I sager om udlevering til lande uden for Norden vil det være den centrale myndighed (Rigsadvokaten), som forestår korrespondancen med den anmodende stat, mens det vil være anklagemyndigheden ved Grønlands Politi for så vidt angår de nordiske lande.

Rettens beslutning om, hvorvidt der skal indhentes supplerende oplysninger kan kæres, jf. retsplejelovens § 566, stk. 1.

Det foreslås endelig, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 35, stk. 6, der bestemmer, at rettens afgørelse om udlevering træffes ved beslutning. Det foreslås endvidere, at kære til Grønlands Landsret kan ske inden for en frist på tre dage, og at retsplejelovens § 542 finder tilsvarende anvendelse, dog således at fristen i stk. 2, 2. pkt., er 3 dage. Dette gælder både for kære fra den, der skal udvises, og kære fra anklagemyndigheden.

Henvisningen til retsplejelovens § 542 vil indebære, at landsretten kan tillade en kære, der er iværksat efter fristens udløb, hvis den part, der kærer, sandsynliggør, at den pågældende først efter udløb af kærefristen er blevet bekendt med den omstændighed, som beslutningen støttes på, eller at overskridelse af fristen i øvrigt skyldes grunde, som ikke kan tilregnes den pågældende.

Kæren skal indbringes inden 3 dage efter, at den, der kærer, er blevet bekendt med kæregrunden, eller efter, at de omstændigheder, som har medført overskridelsen af fristen, ikke længere er til stede.

Udlevering vil ikke kunne ske, før rettens beslutning herom er endelig, jf. lovforslagets § 38, stk. 1. Bestemmelserne i retsplejelovens § 574 vil finde anvendelse for beslutningen. Mundtlig forhandling vil således kun undtagelsesvis kunne finde sted.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 35 og bemærkningerne hertil.

3.6.8. Samtykke til udlevering

3.6.8.1. Gældende ret

Udleveringsloven indeholder ikke en regel om samtykke til udlevering til tredjelande.

Efter den nordiske udleveringslov § 13, stk. 1, kan udleveringen dog i almindelighed iværksættes af politiet, hvis den, der begæres udleveret, i et retsmøde meddeler samtykke til udleveringen, og det findes utvivlsomt, at betingelserne for udlevering er opfyldt. I øvrigt forelægges spørgsmålet om, hvorvidt udlevering skal finde sted, for justitsministeren, jf. den nordiske udleveringslovs § 13, stk. 2.

3.6.8.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 36, der vedrører samtykke til udlevering, er baseret på artikel 11, 23 og 24 i den nordiske udleveringskonvention og artikel 13, 27 og 28 i rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre. Artiklerne fastsætter mulighed for, at den, der på grundlag af en europæisk arrestordre eller en nordisk arrestordre begæres udleveret, i et retsmøde kan meddele samtykke til udleveringen og til at blive draget til ansvar og videreudleveret for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der sker udlevering for.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 36 indsættes en bestemmelse, der fastsætter regler om samtykke til retsforfølgning for andre lovovertrædelser begået inden udleveringen end den, for hvilken den pågældende er udleveret.

Det vil indebære, at den, der begæres udleveret, i et retsmøde kan samtykke dels til selve udleveringen, dels til retsforfølgningen og videreudlevering for andre lovovertrædelser begået før den lovovertrædelse, for hvilken den pågældende skal udleveres. Det vil endvidere indebære, at retten skal vejlede den pågældende om virkningerne af samtykket. Retten skal endvidere spørge den pågældende om samtykke til retsforfølgning og videreudlevering for andre lovover-

trædelse begået før den lovovertrædelse, for hvilken den pågældende skal udleveres.

Det bemærkes i den forbindelse, at de almindelige betingelser for udlevering også skal være opfyldt. Der vil derfor ikke kunne ske udlevering, hvis der består en obligatorisk afslagsgrund, jf. lovforslagets §§ 2-3, §§ 5-6 og §§ 23-26, selvom den pågældende samtykker i udlevering.

Idet afgørelsen om udlevering ikke kan træffes på baggrund af et samtykke, men på baggrund af, at udleveringsbetingelserne er opfyldt, vil den pågældendes eventuelle efterfølgende tilbagekaldelse af et samtykke til udlevering ikke medføre, at sagen skal genoptages. Hvis den pågældende derimod tilbagekalder et samtykke til retsforfølgning og videreudlevering for andre lovovertrædelser begået før den lovovertrædelse, for hvilken den pågældende skal udleveres inden udleveringen fra Grønland, vil den anmodende stat skulle orienteres herom.

Der henvises i øvrigt til § 36 og bemærkningerne hertil.

3.6.9. Frist for rettens afgørelse

3.6.9.1. Gældende ret

Udleveringsloven og den nordiske udleveringslov indeholder ikke en frist for Justitsministeriets afgørelse.

3.6.9.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 37, der vedrører fristen for rettens afgørelse, er baseret på artikel 14 i den nordiske udleveringskonvention og artikel 17 i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre. Artiklerne fastsætter tidsfrister for behandlingen af sager om udlevering på grundlag af henholdsvis en nordisk eller europæisk arrestordre.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 37 indsættes en bestemmelse, der fastsætter særlige tidsfrister for rettens behandling af sager om udlevering.

Det foreslås således med lovforslagets § 37, stk. 1, at rettens afgørelse efter lovforslagets § 35 skal afsiges snarest muligt og så vidt muligt inden 3 dage efter at den, der begæres udleveret, har meddelt samtykke til udleveringen i sager om udlevering til et nordisk land, og inden 10 dage efter at den, der begæres udleveret, har meddelt samtykke til udleveringen i sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.

Det foreslås endvidere med lovforslagets § 37, stk. 2, at rettens afgørelse i andre tilfælde så vidt muligt skal afsiges inden for 30 dage efter anholdelsen af den pågældende i Grønland i sager om udlevering til et nordisk land eller 60 dage efter anholdelsen af den pågældende i Grønland i sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.

For så vidt angår sager om udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union vil en hurtig sagsbehandling også i disse udleveringssager bl.a. medvirke til at sikre, at den, som ønskes udleveret, ikke sidder unødigt længe tilbageholdt, mens sagen behandles i Grønland.

Lovforslagets § 37, stk. 1, 1. led, der foreskriver, at rettens afgørelse efter § 35 skal afsiges snarest muligt, vil således fremover også omfatte sager om udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union.

Der er dog for udlevering til disse stater ikke fastsat en tilsvarende præcis frist som for udlevering til de nordiske lande og EU-medlemsstater. Det skyldes, at der i disse tilfælde må forventes at kunne være behov for at indhente flere supplerende oplysninger til brug for sagens afgørelse end efter den forenklede procedure efter rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre eller den nordiske udleveringskonvention, hvor alle oplysninger forudsættes at fremgå af selve arrestordren.

Der henvises til § 37 og bemærkningerne hertil.

3.6.10. Frist for udleveringens gennemførelse

3.6.10.1. Gældende ret

3.6.10.1.1. Udlevering til tredjelande

Indbringes en beslutning om udlevering ikke for retten, skal udleveringen gennemføres snarest muligt, jf. udleveringslovens § 17, stk. 2. Medmindre den pågældende har givet afkald på domstolsprøvelse, kan der dog ikke ske udlevering før udløbet af den frist på 3 dage, der efter udleveringslovens § 16, stk. 2, gælder for at indbringe justitsministerens afgørelse om udlevering for retten, jf. udleveringslovens § 17, stk. 1, 1. pkt.

For at sikre, at en udlevering gennemføres, kan den pågældende i medfør af udleveringslovens § 17, stk. 3, anholdes og varetægtsfængsles efter reglerne i retsplejeloven. En varetægtsfængsling skal dog ophæves, hvis udlevering ikke har fundet sted inden 30 dage efter, at beslutningen om udlevering har kunnet gennemføres. Dette vil være tilfældet, hvis den pågældende har givet afkald på domstolsprøvelse, hvis fristen på 3 dage for anmodning om domstolsprøvelse er udløbet, eller der er afsagt endelig retskendelse om udlevering. I særlige tilfælde kan retten dog forlænge fristen for varetægtsfængsling.

Det bemærkes, at bestemmelserne har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.6.10.1.2. Udlevering til de nordiske lande

Når der er truffet bestemmelse om udlevering, skal denne snarest muligt iværksættes, jf. den nordiske udleveringslovs § 14, 1. pkt.

Med henblik på at sikre udleveringens gennemførelse kan de i retsplejelovens kapitler 71 og 72 omhandlede retsmidler anvendes, så-

fremt handlinger svarende til den, for hvilken udlevering er begæret, efter dansk ret kunne medføre højere straf end bøde. Den pågældende kan dog altid undergives anholdelse i indtil 24 timer, jf. den nordiske udleveringslovs § 14, 2. og 3. pkt.

Det bemærkes, at bestemmelsen har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. den nordiske udleveringslovs § 19, stk. 2. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af den nordiske udleveringslovs betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.6.10.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Det danske udleveringslovs § 38, der angår fristen for udleveringens gennemførelse, er baseret på artikel 19 i den nordiske udleveringskonvention og artikel 23 i rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre. Artiklerne fastsætter særlige tidsfrister for gennemførelsen af udleveringen.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 38 indsættes en bestemmelse, der fastsætter særskilte frister for udlevering til henholdsvis Norden, medlemsstater i Den Europæiske Union og til stater uden for Norden og Den Europæiske Union.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at udleveringen skal gennemføres snarest muligt efter at rettens beslutning herom er endelig, og så vidt muligt inden for følgende frister:

- 1) 5 dage i sager om udlevering til et nordisk land.
- 2) 10 dage i sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.
- 3) 30 dage i sager om udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union.

Det forudsættes, at fristerne, inden for hvilke udlevering så vidt mulig skal gennemføres, i alle tilfælde regnes fra det tidspunkt, hvor rettens beslutning om udlevering er endelig. Dette vil være, når kærefristen er udløbet eller, hvis kære sker, når kæresagen er afsluttet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 38 og bemærkningerne hertil.

3.6.11. Humanitære hensyn

3.6.11.1. Gældende ret

Danmark har i forbindelse med ratifikationen af 1957-konventionen, der også har virkning for Grønland, taget et forbehold om, at udlevering kan afslås, såfremt udlevering, navnlig under hensyn til vedkommendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold, må antages at ville medføre uforholdsmæssigt alvorlige følger for den pågældende. Dette er kommet til udtryk i udleveringslovens § 7, hvorefter udlevering skal afslås, hvis en udlevering vil være uforenelig med humanitære hensyn, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2548.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at når bestemmelsen ud over den pågældendes alder og helbredstilstand særligt fremhæver »andre personlige forhold«, sigtes hermed navnlig til vedkommendes sociale situation. Det vil således kunne være af betydning, om den pågældende har familie her i landet, hvor længe han har opholdt sig her, og om han har egen virksomhed eller fast arbejde her.

Af betænkning over forslag til lov om udlevering af lovovertrædere, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg B, spalte 1490, fremgår det, at det i forbindelse med udvalgsbehandlingen blev diskuteret, om bestemmelsen gav tilstrækkelig sikkerhed mod udlevering, hvor den, der søges udleveret, må forventes at blive udsat for straffe, der efter dansk opfattelse er barbariske, eller som står i åbenbart misforhold til lovovertrædelsen. Justitsministeren fremhævede i den forbindelse over for udvalget, at § 7 ikke er begrænset til tilfælde, hvor udleveringens uforenelighed med humanitære hensyn beror på personlige forhold, jf. ordet »navnlig« i bestemmelsen.

Den nordiske udleveringslov indeholder ikke en tilsvarende bestemmelse.

3.6.11.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 39, der vedrører midlertidig udsættelse af udlevering af humanitære grunde, er baseret på artikel 19, stk. 5, i den nordiske udleveringskonvention og artikel 23, stk. 4, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre. Det følger af artiklerne, at udlevering skal udsættes, hvis det i særlige tilfælde navnlig under hensyn til den pågældendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold må antages, at udlevering vil være uforenelig med humanitære hensyn.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 39 indsættes en bestemmelse, der giver mulighed for, at retten midlertidigt kan udsætte en udlevering af tungtvejende humanitære grunde.

Det foreslåede således med lovforslagets § 39, stk. 1, at retten undtagelsesvis kan beslutte, at udlevering udsættes midlertidigt af tungtvejende humanitære grunde, f.eks. hvis der er vægtige grunde til at antage, at den klart ville bringe den pågældendes liv eller helbred i fare. Udleveringen skal gennemføres, så snart disse grunde ikke længere foreligger.

Det bemærkes, at bestemmelsen alene vil finde anvendelse i de tilfælde, hvor udleveringen ikke vil stride mod Grønlands internationale forpligtelser, idet udlevering ikke kan finde sted under disse omstændigheder, jf. lovforslagets § 6.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 7, hvorefter der ved udlevering af en person, der er dansk statsborger, eller en person der har fast bopæl i Grønland, til retsforfølgning kan stilles vilkår om, at den pågældende overføres til Grønland med henblik på fuldbyrdelse af en

eventuel dom til anbringelse i fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning, ligesom udlevering af en person, der er dansk statsborger, eller en person der har fast bopæl i Grønland til fuldbyrdelse af en fængselsstraf eller foranstaltning kan afslås, hvis foranstaltningen i stedet fuldbyrdes i Grønland.

Hvis der uden for de tilfælde, der er omfattet af lovforslagets § 6, på tidspunktet for udleveringens gennemførelse måtte foreligge tungtvægende humanitære grunde, som må antages at være af midlertidig karakter, f.eks. hvis der er vægtige grunde til at antage, at udleveringen klart ville bringe den eftersøgte liv eller helbred i fare, vil udleveringen i stedet skulle udsættes, indtil disse grunde ikke længere er til stede, jf. lovforslagets § 39.

Det foreslås endvidere med lovforslagets § 39, stk. 2, at retten kan beslutte, at udlevering skal udsættes midlertidigt, hvis den, der begæres udleveret, skal retsforfølges i Grønland, eller hvis pågældende skal fuldbyrde en foranstaltning i Grønland.

Hvis betingelserne for udlevering i øvrigt er opfyldt, men den person, der begæres udleveret tillige skal retsforfølges i Grønland, vil udleveringen som udgangspunkt skulle udsættes, medmindre det findes hensigtsmæssigt at udlevere den pågældende midlertidigt.

Hvis betingelserne for udlevering i øvrigt er opfyldt, men den person, der begæres udleveret er i gang med at udstå en dom til anbringelse i fængsel i Grønland, vil udleveringen kunne udsættes, hvis det ikke findes hensigtsmæssigt at udlevere den pågældende midlertidigt.

Udgangspunktet i sager, hvor den pågældende udstår en dom til anbringelse i Grønland, vil være, at vedkommende udleveres midlertidigt. I de tilfælde, hvor den pågældende er dømt for alvorlig personfarlig kriminalitet eller lignende, og der vurderes at være særlig risiko for, at den pågældende i forbindelse med den midlertidige udlevering vil undvige, vil det dog bero på en konkret vurdering om en udlevering i stedet skal afvente, at den pågældende løslades.

Hvis retsgrundlaget for at overføre den pågældende til fortsat fuldbyrdelse af foranstaltning af den grønlandske dom i et andet land er til

stede, vil udleveringen dog skulle udsættes, jf. lovforslagets § 39, stk. 2, indtil der er truffet afgørelse herom. Dette er med henblik på at undgå, at en udvisningsdømt, der opfylder betingelserne for at blive overført til fortsat fuldbyrdelse af foranstaltning i udlandet, vil blive tilbageført til Grønland efter en midlertidig udlevering.

Hvis det anmodende land samtidig er det land, personen vil skulle overføres til, vil udleveringen dog kunne gennemføres i overensstemmelse med bestemmelserne herom, uden at der er truffet afgørelse om overførsel forinden. I disse tilfælde vil overførselssagen kunne behandles, mens den pågældende er midlertidigt udleveret.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 39 og bemærkningerne hertil.

3.6.12. Overgivelse af genstande

3.6.12.1. Gældende ret

Det følger af udleveringslovens § 18, at justitsministeren i forbindelse med en beslutning om udlevering kan bestemme, at genstande, som er beslaglagt eller taget i bevaring under sagen, med forbehold af tredjemands eventuelle rettigheder skal overgives til den myndighed, som har anmodet om udleveringen.

Det fremgår tilsvarende af den nordiske udleveringslovs § 15, at det i forbindelse med en beslutning om udlevering kan bestemmes, at genstande, som er beslaglagt eller taget i bevaring under sagen, med forbehold af tredjemands eventuelle rettigheder skal overgives til den myndighed, som har begæret udlevering.

3.6.12.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 40, der vedrører overgivelse af beslaglagte genstande, er baseret på artikel 25 i den nordiske udleveringskonvention og artikel 29 i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre. Artiklerne fastslår, at den anmodede stat i overensstemmelse

med national ret skal beslaglægge og overlevere genstande, der er påkrævet som bevismateriale, eller som den eftersøgte har erhvervet som resultat af lovovertrædelsen.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 40 indsættes en bestemmelse, der med redaktionelle ændringer viderefører udleveringslovens § 18 med den ændring, at kompetencen til at træffe afgørelse om overgivelse af beslaglagte genstande fremover placeres hos domstolene. Det vil således ikke længere være justitsministeren, der skal træffe afgørelse om overgivelse, men derimod domstolene.

Endvidere vil reglen om overgivelse af de pågældende genstande blive obligatorisk, og overgivelsen vil samtidig blive betinget af, at den anmodende stat har anmodet om overgivelse af de pågældende genstande, og at genstandene skal tjene som bevis eller hidrører fra lovovertrædelsen.

Udlevering af genstande vil forudsætte, at der er truffet beslutning om udlevering af den pågældende person. Genstandene vil derimod skulle udleveres uanset, at en udleveringsbeslutning ikke kan fuldbyrdes, fordi den pågældende efterfølgende er afgået ved døden eller er flygtet.

En genstand, som skal overgives til en anden stat i medfør af den foreslåede bestemmelse, vil midlertidigt kunne tilbageholdes eller overgives på betingelse af, at genstanden senere tilbageleveres. Tredjemands eventuelle rettighed over genstande, der skal overgives til en anden medlemsstat, vil blive bevaret.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 40 og bemærkningerne hertil.

3.6.13. Specialitetsreglen

3.6.13.1. Gældende ret

Efter udleveringslovens § 20, stk. 1, kan justitsministeren efter anmodning tillade, at en person, der er udleveret efter reglerne i udleveringsloven, underkastes strafforfølgning eller straffuldbydelse eller

udleveres videre til tredjeland for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, som den pågældende er udleveret for.

Justitsministeren kan kun give tilladelse, hvis der efter udleveringsloven kunne være sket udlevering for den pågældende handling. Bestemmelserne i udleveringslovens § 10 finder tilsvarende anvendelse, jf. § 20, stk. 2.

Der kan dog meddeles tilladelse til, at den pågældende videreudleveres til Finland, Island, Norge eller Sverige, såfremt handlingen efter reglen om udlevering til disse lande kunne have begrundet udlevering af ham her fra landet, jf. udleveringslovens § 20, stk. 3.

En anmodning fra en stat uden for Norden om tilladelse til at fravige specialitetsreglen skal indeholde de oplysninger, der omtales i udleveringslovens § 11, stk. 1, jf. nærmere ovenfor i pkt. 3.6.1.1 samt oplysning om, hvorvidt den pågældende forlanger lovligheden af en eventuel tilladelse prøvet ved domstolene, jf. udleveringslovens § 20, stk. 4.

Hvis den pågældende har forlangt domstolsprøvelse, kan tilladelse først meddeles, når dens lovlighed er fastslået ved endelig retskendelse. Anklagemyndigheden ved Grønlands Politi indbringer spørgsmålet for retten på det sted, hvor den udleverede havde ophold før udleveringen, jf. udleveringslovens § 20, stk. 5.

Det bemærkes, at de ovennævnte bestemmelser har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.6.13.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 41, der vedrører den såkaldte specialitetsregel, viderefører med en enkelt ændring den tidligere danske udleveringslovs § 20, stk. 1-3 (svarende til den grønlandske udleveringslovs § 20, stk. 1-3).

Den danske udleveringslovs § 42, der vedrører de påkrævede oplysninger efter § 41, viderefører med redaktionelle ændringer den danske udleveringslovs § 20, stk. 4 (svarende til den grønlandske udleveringslovs § 20, stk. 4).

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 41 indsættes en bestemmelse, som indeholder regler om, at retten efter udlevering af en person kan tillade, at pågældende kan drages til ansvar eller udleveres videre til et tredjeland (dvs. udleveres til et andet land end landet, hvortil udlevering er sket) for en anden kriminel handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for.

Det foreslås således i lovforslagets § 41, stk. 1, 1. pkt., at det er retten – og ikke justitsministeren – der efter anmodning kan tillade, at en person, der er udleveret, underkastes retsforfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning eller udleveres videre til tredjeland for en anden kriminel handling begået før udleveringen end den, som den pågældende er udleveret for.

Endvidere foreslås det i lovforslagets stk. 1, 2. og 3. pkt., at det er anklagemyndigheden, der indbringer spørgsmålet for den ret, som har truffet beslutning om udlevering i første instans, og at lovforslagets § 34 om forsvarerbeskikkelse finder tilsvarende anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse i § 41, stk. 1, viderefører således udleveringslovens § 20, stk. 1, med de ændringer, der følger af overførslen af kompetencen til at træffe afgørelse fra justitsministeren til domstolene.

Retten vil kunne behandle anmodningen uden afholdelse af retsmøde, jf. lovforslagets § 35, stk. 3. Forsvareren forudsættes i disse tilfælde at

få tilsendt en kopi af anmodningen og vil have mulighed for at komme med sine bemærkninger skriftligt over for retten.

Den foreslåede bestemmelse i § 41, stk. 2, viderefører med redaktionelle ændringer udleveringslovens § 20, stk. 2, idet angivelsen af, at udleveringslovens § 10 (lovforslagets § 29) finder tilsvarende anvendelse, er udeladt som overflødig. Efter bestemmelsen kan tilladelse til fravigelse af specialitetsprincippet kun meddeles, såfremt udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted efter bestemmelserne i den foreslåede lov.

Lovforslagets § 41, stk. 3, viderefører med redaktionelle ændringer udleveringslovens § 20, stk. 3.

Med lovforslagets § 42 videreføres den gældende bestemmelse i § 20, stk. 4, med redaktionelle ændringer.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets §§ 41 og 42 og bemærkningerne hertil.

3.6.14. Udlevering til lande, som har tiltrådt 3. tillægsprotokol til 1957-konventionen

3.6.14.1. Gældende ret

Den tredje tillægsprotokol til 1957-konventionen indeholder en særskilt regulering af muligheden for udlevering efter en forenklet procedure.

Den tredje tillægsprotokol til 1957-konventionen er endnu ikke ratificeret af Danmark, og tillægsprotokollen har heller ikke virkning for Grønland.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.1. for en nærmere beskrivelse af 3. tillægsprotokol.

3.6.14.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 44, der vedrører udlevering til lande, som har tiltrådt 3. tillægsprotokol til 1957-konventionen, er en videreførelse af den tidligere danske udleveringslovs § 21 c (der ikke har en grønlandsk pendant). Det fremgik af bestemmelsen, at ved udlevering til lande, som har tiltrådt den tredje tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering, gjaldt reglerne i tillægsprotokollen, medmindre andre regler om udlevering mellem Danmark og det pågældende land var mere vidtgående end reglerne i tillægsprotokollen.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 43 indsættes en bestemmelse, der indeholder regler om udlevering til lande, som har tiltrådt den tredje tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering.

Det foreslås således, at ved udlevering til lande, som har tiltrådt den tredje tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering, gælder reglerne i tillægsprotokollen, medmindre andre regler om udlevering mellem Grønland og det pågældende land tillader udlevering i videre omfang end reglerne i tillægsprotokollen.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at reglerne i den tredje tillægsprotokol vil gælde ved siden af reglerne i lovforslagets kapitel 2, 5, 6 og 8 ved udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union, som har tiltrådt tillægsprotokollen.

Herudover vil reglerne i den tredje tillægsprotokol – ligesom reglerne i udleveringskonventionen – finde direkte anvendelse i forhold til anmodninger fra Grønland til andre stater, som har ratificeret tillægsprotokollen om udlevering efter tillægsprotokollens forenklede procedure.

Den foreslåede bestemmelse vil desuden indebære, at reglerne i den tredje tillægsprotokol alene vil finde anvendelse i det omfang, andre regler om udlevering mellem Grønland og det pågældende land ikke er mere vidtgående.

Tillægsprotokollens bestemmelser vil denne måde få samme gyldighed som den egentlige lovtekst.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 43 og bemærkningerne hertil.

3.7. Udlevering til Grønland

3.7.1. Gældende ret

Spørgsmålet om anmodning om udlevering af en person til Grønland er ikke særskilt reguleret i grønlandsk ret.

Udleveringsloven og den nordiske udleveringslov regulerer således ikke spørgsmålet om, under hvilke betingelser en person kan udleveres til Grønland med henblik på retsforfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning. Endvidere er procedurerne for udlevering til Grønland, herunder formkravene til anmodningen om udlevering, ikke reguleret i udleveringsloven.

Betingelserne og procedurerne for udlevering til Grønland vil således afhænge af det internationale retsgrundlag, som regulerer udleveringsspørgsmål mellem Danmark og det pågældende land, samt gennemførelseslovgivningen i det land, hvorfra udlevering søges.

3.7.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs kapitel 7, der vedrører behandlingen af sager om udlevering til Danmark, stammer fra den nye hovedlov og er baseret på betingelserne og procedurerne for udlevering i den nordiske udleveringskonvention samt artikel 2 og 8, stk. 1, i rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Justitsministeriet finder på denne baggrund, at der bør indsættes et nyt kapitel i udleveringsloven vedrørende udlevering til Grønland, som

fastsætter betingelserne for anmodning om udlevering til Grønland, herunder reglerne for behandling af disse sager.

3.7.3. Udfærdigelse af udleveringsanmodninger til retsforfølgning

3.7.3.1. Gældende ret

Det kan i forbindelse med efterforskning eller behandling af en grønlandsk kriminalsag vise sig, at en mistænkt, sigtet eller tiltalt befinder sig i udlandet og ikke ønsker at komme frivilligt til Grønland. Der kan derfor være behov for at efterlyse den pågældende internationalt med henblik på at få den pågældende frihedsberøvet og udleveret til Grønland.

Med henblik på at få en retlig afgørelse, der begrundet en frihedsberøvelse af den pågældende i udlandet, kan anklagemyndigheden anmode retten om, at afsige en beslutning om, at betingelserne for tilbageholdelse er opfyldt.

Anmodningen om tilbageholdelse behandles efter retsplejelovens almindelige regler i et retsmøde, hvor sigtede ikke er til stede, jf. retsplejelovens § 362, særligt stk. 2 og 3 modsætningsvis. Det følger således af retsplejelovens § 362, stk. 2, at en sigtet, der er til stede i Grønland, som udgangspunkt skal afhøres i retten om sigtelsen og have lejlighed til at udtale sig, inden beslutningen træffes. Modsætningsvis behandles sagen uden sigtedes tilstedeværelse, når sigtede ikke er til stede i Grønland. Det bemærkes, at sigtede skal fremstilles i retten inden 24 timer efter, at sigtede er indbragt til Grønland, jf. retsplejelovens § 362, stk. 3.

Før retten træffer beslutning om tilbageholdelse, skal sigtedes forsvarer have lejlighed til at udtale sig, jf. retsplejelovens § 362, stk. 1. Har sigtede ikke selv valgt en forsvarer, eller er den valgte forsvarer ikke til stede i retsmødet, skal der beskikkes en forsvarer for sigtede, jf. retsplejelovens kapitel 32.

Afgørelsen om tilbageholdelse træffes efter retsplejelovens almindelige regler. For at retten kan tilbageholde sigtede, skal betingelserne i retsplejelovens § 359 således være opfyldt. Der fastsættes ingen frist

for tilbageholdelsen, jf. retsplejelovens § 364, stk. 1, 1. pkt., men sigtede skal som nævnt fremstilles i retten inden 24 timer efter, at sigtede er indbragt til Grønland.

3.7.3.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 45, der vedrører udstedelse af en europæisk arrestordre til strafforfølgning, stammer fra den nye hovedlov. Bestemmelsen fastsætter proceduren for udstedelse af en europæisk arrestordre i sager om udlevering til strafforfølgning i Danmark.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 44 indsættes en bestemmelse, hvor det fastslås, at ønskes en person efterlyst internationalt med henblik på frihedsberøvelse og udlevering til retsforfølgning i Grønland, anmoder anklagemyndigheden retten om, at sigtede tilbageholdes, jf. retsplejelovens kapitel 35. Anklagemyndigheden vil herefter på baggrund af fængslingsbeslutningen udfærdige en udleveringsanmodning..

Retten vil skulle påse, at betingelserne for tilbageholdelse er opfyldt, og som efterfølgende vil danne grundlag for anklagemyndighedens udfærdigelse af udleveringsanmodningen.

En udleveringsanmodning vil kunne udfærdiges for forhold, der kan medføre foranstaltning med fængselsanbringelse eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af mindst 1 års varighed. Dette svarer til kravet for udstedelse af en europæisk arrestordre, jf. artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Udleveringsanmodningen skal endvidere indeholde oplysninger om den eftersøgte identitet og nationalitet, angivelse af, om der foreligger en udleveringsanmodning eller en anden eksigibel afgørelse, der har retskraft, lovovertrædelsens karakter og retlige beskrivelse, en beskrivelse af, under hvilke omstændigheder lovovertrædelsen er begået,

herunder tidspunkt, sted og omfang af den eftersørgtes deltagelse heri, den strafferamme el.lign., der er fastsat for den pågældende lovovertrædelse, og evt. andre følger af lovovertrædelsen. Dette svarer til de oplysninger, der fremgår af en europæisk arrestordre, jf. artikel 8, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Det bemærkes i relation hertil, at kriminalloven hverken indeholder strafferammer eller forældelsesregler, der er knyttet op på strafferammer.

Retten vil derfor på baggrund af anklagemyndighedens anmodning om tilbageholdelse skulle tage stilling til, om den pågældende lovovertrædelse er omfattet af en bestemmelse i f.eks. kriminalloven, hvor der efter praksis kan idømmes foranstaltning med fængselsanbringelse i mindst 1 år.

Det vil i den forbindelse kunne indgå i vurderingen, om der er eksempler på domspraksis, hvor en gerningsperson er blevet idømt en foranstaltning med fængselsanbringelse eller en frihedsberøvende foranstaltning af mindst 1 års varighed for en lovovertrædelse af lignende beskaffenhed.

Der vil ikke skulle foretages en konkret vurdering af, hvilken foranstaltning den pågældende ville kunne idømmes i Grønland for den konkrete forbrydelse, men alene en vurdering af, om der forefindes grønlandsk retspraksis vedrørende den pågældende bestemmelse, hvorefter der er idømt en foranstaltning i Grønland, der opfylder tidskravet i bestemmelsen.

Det bemærkes, at bestemmelsen vil gælde, uanset hvor sigtede formodes at befinde sig. Anklagemyndigheden vil således skulle anmode retten om tilbageholdelse med henblik på udfærdigelse af udleveringsanmodning – og retten skal i givet fald imødekomme anmodningen, når betingelserne er opfyldt – uanset om sigtede formodes at befinde sig i en medlemsstat i EU eller i en stat uden for EU.

Der henvises i øvrigt til § 44 og bemærkningerne hertil.

3.7.4. Udfærdigelse af udleveringsanmodning til fuldbyrdelse af foranstaltning

3.7.4.1. Gældende ret

Rigsadvokaten kan udfærdige en udleveringsanmodning uden særskilt tilbageholdelsesbeslutning, hvis der er tale om en endelig, eksigibel dom.

Dette kræver, at pågældende enten var til stede ved dommens afsigelse eller efterfølgende har fået dommen forkyndt, samt at den pågældende unddrager sig retsforfølgning i sagen, enten ved at flygte fra tilbageholdelse eller udståelsen.

Er den pågældende udeblevet fra indkaldelse til udståelse, skal der foreligge dokumentation for, at pågældende er blevet behørigt indkaldt.

3.7.4.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 46, der vedrører udstedelse af europæisk arrestordre til straffuldbyrdelse, stammer fra den nye hovedlov. Bestemmelsen fastsætter proceduren for udstedelse af en europæisk arrestordre i sager om udlevering til straffuldbyrdelse i Danmark.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Der foreslås på den baggrund, at der indsættes en bestemmelse i lovforslagets § 45, hvorefter anklagemyndigheden ved Grønlands Politikan efterlyse en person internationalt med henblik på udlevering til fuldbyrdelse af foranstaltning om anbringelse i fængsel i Grønland. Dette sker ved, at anklagemyndigheden udfærdiger en udleveringsanmodning på baggrund af en endelig og eksigibel dom.

Den frihedsberøvelse, som den pågældende risikerer i udlandet, vil ske på baggrund af en dom, som den pågældende unddrager sig fuldbyrdelsen af. Den tid, den pågældende måtte være frihedsberøvet i udlan-

det, vil endvidere blive fratrasket i den foranstaltning, som den pågældende er blevet idømt, når denne i givet fald efter udlevering til Grønland skal udstås.

En udleveringsanmodning vil kunne udfærdiges for domme med fængselsanbringelse af en varighed på mindst 4 måneder. Dette svarer til kravet i artikel 2 i rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre.

Det bemærkes i relation hertil, at kriminalloven hverken indeholder strafferammer eller forældelsesregler, der er knyttet op på strafferammer.

Bestemmelsen vil gælde, uanset hvor domfældte formodes at befinde sig. Anklagemyndigheden vil således skulle udfærdige en udleveringsanmodning uanset om domfældte formodes at befinde sig i en medlemsstat i EU eller i en stat uden for EU.

Der henvises i øvrigt til § 45 og bemærkningerne hertil.

3.7.5. Anmodningens øjemed

3.7.5.1. Gældende ret

Der findes ikke en fast praksis for behandling af sager om udlevering til Grønland.

Det må dog antages, at Rigsadvokaten, hvis der er behov for at få efterlyst en gerningsmand, og sagens konkrete omstændigheder tilsiger, at man ikke kan vente på at få en beslutning om tilbageholdelse *in absentia* med henblik på udfærdigelse af en udleveringsanmodning, vil kunne godkende, at pågældende efterlyses internationalt. Det må antages at gælde, hvis en domfældt er undvejet fra tilbageholdelse eller udståelse.

Rigsadvokaten vil i en sådan situation – på baggrund af Grønlands Politis oplysninger om sagen og den pågældende – vurdere, om betingelserne for tilbageholdelse *in absentia* må antages at være opfyldt, og om den pågældende må formodes at være flygtet fra Grønland. Tilsvarende må antages at gælde med hensyn til vurderingen af, om en domfældt, der er undvejet, må antages at være flygtet fra Grønland.

Hvis Rigsadvokaten godkender, at efterlysningen kan foretages straks og uden tilbageholdelsesbeslutning, vil Rigspolitiet blive anmodet om at oprette efterlysningen i Schengen-informationssystemet.

3.7.5.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 48, der vedrører forspildelse af anmodningens øjemed (*perriculum in mora*), stammer fra den nye hovedlov. Bestemmelsen fastslår, at Rigsadvokaten kan træffe beslutning om, at den pågældende efterlyses internationalt, hvis anmodningens øjemed ville forspildes, dersom retskendelse skulle afventes.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 46 indsættes en bestemmelse, som fastslår, at såfremt øjemedet for anmodningen om tilbageholdelse, jf. § 44, ville forspildes, dersom rettens beslutning skulle afventes, kan rigsadvokaten træffe beslutning om, at den pågældende efterlyses internationalt. I så fald skal anmodning efter lovforslagets § 44 snarest muligt og senest inden 48 timer fra efterlysningens iværksættelse indbringes for retten.

Det vil være undtagelsesvist, at denne procedure anvendes, f.eks. i forbindelse med en igangværende børnebortførelse eller en gerningsmand på flugt fra en alvorlig forbrydelse.

Anklagemyndigheden vil snarest muligt skulle anmode retten om en tilbageholdelsesbeslutning *in absentia* med henblik på udfærdigelse af en udleveringsanmodning, jf. lovforslagets § 44. Anmodningen vil senest skulle indgives til retten inden 48 timer fra efterlysningens iværksættelse. Såfremt retten ikke imødekommer anmodningen om tilbageholdelse med henblik på udfærdigelse af en udleveringsanmodning, vil efterlysningen straks skulle tilbagekaldes.

Selve efterlysningen vil blive iværksat ved at foretage en indberetning i Schengen-informationssystemet. Betydningen af en indberetning i

Schengen-informationssystemet er, at den pågældende person vil blive anholdt. For at få den pågældende udleveret, vil der stadig skulle sendes en udleveringsanmodning til den medlemsstat, der har anholdt den pågældende.

Der henvises i øvrigt til § 46 og bemærkningerne hertil.

3.7.6. Udfærdigelse af nordiske arrestordrer og udleveringsanmodninger

3.7.6.1. Gældende ret

Den nordiske udleveringslov indeholder ikke regler om udfærdigelse af nordiske arrestordrer og udleveringsanmodninger.

3.7.6.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 50, der vedrører udfærdigelse af nordiske arrestordrer og udleveringsanmodninger, stammer fra den nye hovedlov. Bestemmelsen fastsætter regler for udfærdigelse og udstedelse af nordiske arrestordrer og udleveringsanmodninger.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 47 indsættes en bestemmelse, der fastsætter reglerne for udfærdigelse og udstedelse af nordiske arrestordrer og udleveringsanmodninger.

For at have en ens praksis for udstedelse af arrestordrer og udleveringsanmodninger foreslås det, at anklagemyndigheden ved Grønlands Politi i alle sager, hvor en person ønskes efterlyst internationalt, vil skulle udfærdige en udleveringsanmodning, såfremt betingelserne for udfærdigelse foreligger. Hvis der måtte være behov for at få udfærdiget en anmodning til en stat uden for Norden, vil anklagemyndigheden skulle udfærdige denne, hvorefter den fremsendes til den pågældende stat af den centrale myndighed (Rigsadvokaten).

Hvis der er behov for udstedelse af en nordisk arrestordre, f.eks. hvor betingelserne for at udfærdige en udleveringsanmodning ikke er opfyldt, vil den nordiske arrestordre blive udstedt af anklagemyndigheden. Der vil skulle foreligge en beslutning om tilbageholdelse in absentia eller en endelig, eksigibel dom, før en nordisk arrestordre kan udstedes. Der vil ikke være behov for at udstede en nordisk arrestordre til Finland og Sverige, hvis der er udfærdiget en udleveringsanmodning.

Der henvises i øvrigt til § 47 og bemærkningerne hertil.

3.7.7. Tilbagekaldelse af udleveringsanmodning

3.7.7.1. Gældende ret

Der findes ikke en fast praksis for behandling af sager om udlevering til Grønland.

Det må dog antages, at Rigsadvokaten – på samme måde som i Danmark – vil kunne tilbagekalde en udleveringsanmodning.

3.7.7.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 49, der vedrører tilbagekaldelse af arrestordre, stammer fra den nye hovedlov. Bestemmelsen har til formål at sikre, at en udstedt arrestordre hurtigt og formløst kan tilbagekaldes, hvis grundlaget for dens udstedelse ikke længere er til stede.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Der foreslås på den baggrund at indsætte en bestemmelse i udleveringslovens § 48, hvorefter en udleveringsanmodning kan tilbagekaldes af anklagemyndigheden ved Grønlands Politi.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, en udleveringsanmodning kan tilbagekaldes af anklagemyndigheden ved Grønlands Politi.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at en udleveringsanmodning hurtigt og formløst kan tilbagekaldes, hvis grundlaget for den ikke længere er til stede, f.eks. hvis sagens person frivilligt vender tilbage, eller det viser sig, at den pågældende er i Grønland og ikke er udrejst.

Der henvises i øvrigt til § 48 og bemærkningerne hertil.

3.7.8. Anmodning om samtykke til yderligere retsforfølgning

3.7.8.1. Gældende ret

Udleveringsloven og den nordiske udleveringslov giver ikke adgang til at retsforfølge en person for andre lovovertrædelser, der er begået inden udleveringen, end den lovovertrædelse, som den pågældende er udleveret for.

3.7.8.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 51, der vedrører anmodning om samtykke til yderligere strafforfølgning, er baseret på artikel 27, stk. 3 og 4, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre. Det følger af artikel 27, stk. 3, litra g, jf. artikel 2, at en person, der er overgivet, ikke kan strafforfølges, idømmes straf eller på anden måde tilbageholdes inden for overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet, medmindre den anmodede judicielle myndighed, der har overgivet den pågældende, giver sit samtykke i henhold til bestemmelsens stk. 4. Det følger i forlængelse heraf af artikel 27, stk. 4, at anmodningen om samtykke skal indgives til den anmodede judicielle myndighed med de i artikel 8, stk. 1, omhandlede oplysninger (lovovertrædelsens karakter og retlige beskrivelse m.v.) og ledsaget af en oversættelse til det eller de officielle sprog i den anmodede medlemsstat.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der indsættes en bestemmelse som lovforslagets § 49, stk. 1, der fastslår, at en anmodning om samtykke fra det udleverende land til, at Grønland kan retsforfølge en person, der er blevet udleveret til Grønland, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, vil skulle udstedes af rigsadvokaten, jf. dog stk. 2 og 3.

Det foreslås endvidere med bestemmelsens stk. 2, at en sådan anmodning til et andet nordisk land dog vil skulle udstedes af anklagemyndigheden ved Grønlands Politi.

Det foreslås endelig med bestemmelsens stk. 3, at en anmodning som nævnt i stk. 1 til stater uden for Norden og Den Europæiske Union vil skulle udstedes af rigsadvokaten.

Der henvises i øvrigt til § 49 og bemærkningerne hertil.

3.7.9. Midlertidig udlevering til Grønland

3.7.9.1. Gældende ret

Udleveringsloven og den nordiske udleveringslov indeholder ikke en udtrykkelig regel om tilbageførelse af lovovertrædere, som er midlertidigt udleveret til Grønland med henblik på retsforfølgning i Grønland.

3.7.9.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 52, der vedrører midlertidig udlevering, er baseret på artikel 20, stk. 1, i den nordiske udleveringskonvention, artikel 18 og 24 i rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre samt artikel 19, stk. 2, i 1957-konventionen. Bestemmelserne vedrører betingelserne for midlertidig udlevering med henblik på strafforfølgning, herunder kravet om efterfølgende tilbageførelse.

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 50 indsættes en bestemmelse, der gør det muligt at tilbageføre – og i den forbindelse tilbageholde – personer, der er midlertidigt udleveret til Grønland med henblik på retsforfølgning.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Grønland – i overensstemmelse med sine folkeretlige forpligtelser – får mulighed for at tilbageføre lovovertrædere, som er midlertidigt udleveret med henblik på retsforfølgning her i landet.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere indebære, at personer, der er midlertidigt udleveret til Grønland til retsforfølgning, kan tilbageholdes under opholdet i Grønland, selv om betingelserne for tilbageholdelse ikke er opfyldte.

Den foreslåede bestemmelse vil desuden indebære, at hvis der i forbindelse med en midlertidig udlevering af en person til Grønland med henblik på retsforfølgning er indgået en aftale med den anmodede stat om, at den pågældende under opholdet i Grønland ikke behøver at være frihedsberøvet, men at det i stedet f.eks. er tilstrækkeligt, at der sker inddragelse af den pågældendes pas el. lign., vil anvendelse af det aftalte mindre indgribende middel være tilstrækkeligt, medmindre der eventuelt er grundlag for, at den pågældende tilbageholdes efter reglerne i retsplejelovens kapitel 35.

Der henvises i øvrigt til § 50 og bemærkningerne hertil.

3.8. Efterlyste personer og transit

3.8.1. Efterlyste personer

3.8.1.1. Gældende ret

Efter udleveringslovens § 19, stk. 1, kan der efter omstændighederne foretages foreløbig anholdelse, varetægtsfængsling, legemsindgreb, ransagning og beslaglæggelse, såfremt den berørte person er efterlyst af myndighederne i en fremmed stat som sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, der må antages at kunne begrunde udlevering efter udleveringsloven.

De nævnte foranstaltninger skal imidlertid som udgangspunkt ophæves, såfremt anmodning om udlevering ikke er modtaget senest 30 dage efter anholdelsen, jf. udleveringslovens § 19, stk. 2.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at den angår et spørgsmål af forholdsvis stor praktisk betydning, idet en formel udleveringsanmodning som oftest først fremkommer efter, at den, som søges udleveret, er fængslet her i landet på grundlag af en efterlysning fra vedkommende fremmede politimyndighed. Fængsling i sådanne tilfælde var hidtil sket med hjemmel i en analogi af retsplejelovens fængslingsregler, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2553.

Det bemærkes, at bestemmelsen har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.8.1.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 53, der vedrører foreløbig anholdelse, tilbageholdelse m.v. samt fotografering og optagelse af fingeraftryk af efterlyste personer, viderefører med redaktionelle ændringer den tidligere bestemmelse i den danske udleveringslovs § 19 (svarende til den grønlandske udleveringslovs § 19).

Det foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 51 indsættes en bestemmelse, der med redaktionelle ændringer viderefører den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 19 med den ændring, at der endvidere henvises til, at lovforslagets § 33 finder tilsvarende anvendelse, hvorefter politiet har ret til at fotografere og optage fingeraftryk

af samtlige personer med henblik på senere identifikation, uden at retsplejelovens mistanke- og kriminalitetskrav er opfyldt.

Bestemmelsen skal ses i lyset af, at en formel udleveringsanmodning ofte først fremkommer efter, at den, som søges udleveret, fængsles her i landet på grund af en efterlysning fra vedkommende fremmede politimyndighed.

Der henvises i øvrigt til § 51 og bemærkningerne hertil.

3.8.2. Transit

3.8.2.1. Gældende ret

Efter udleveringslovens § 21, stk. 1, kan justitsministeren tillade, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden, føres gennem riget (transit).

En sådan tilladelse kan dog kun gives, jf. udleveringslovens § 21, stk. 1, hvis bestemmelserne i lovens § 2 (udlevering af danske statsborgere til strafforfølgning) eller §§ 4-6 (militær lovovertrædelse, politisk lovovertrædelse, forbud mod udlevering ved risiko for forfølgelse eller fare for tortur m.v.) ikke ville være til hinder for, at der skete udlevering her fra landet for den pågældende handling.

Sker udleveringen til Finland, Island, Norge eller Sverige, kan tilladelse dog meddeles, såfremt bestemmelserne i den nordiske udleveringslovs § 2 (udlevering af danske statsborgere til strafforfølgning) eller § 4 (militær lovovertrædelse) i loven om udlevering til disse lande ikke ville være til hinder for udlevering af den pågældende her fra landet, jf. udleveringslovens § 21, stk. 2.

Det bemærkes, at bestemmelsen har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

3.8.2.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at imødekomme Naalakkersuisuts ønske om en ny udleveringslov, så der indføres en ordning svarende til den danske.

Den danske udleveringslovs § 54, der vedrører transit, viderefører i det væsentligste den gældende bestemmelse i den tidligere danske udleveringslovs § 21 (svarende til den grønlandske udleveringslovs § 21).

Der foreslås en tilsvarende ordning i Grønland.

Det foreslås på den baggrund, at der i lovforslagets § 52 indsættes en bestemmelse, der i det væsentlige viderefører den gældende bestemmelse i udleveringslovs § 21.

Det foreslås dog i stk. 1, at rigsadvokaten – og ikke justitsministeren – kan tillade, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden fremmed stat, føres gennem riget, såfremt bestemmelserne i §§ 6, 18, 19, 24 eller 25 ikke ville være til hinder for, at der skete udlevering her fra landet for den pågældende handling.

Det bemærkes således, at kompetencen til at træffe beslutninger efter den foreslåede § 52, stk. 1, overdrages fra justitsministeren til rigsadvokaten.

I de øvrige dele af den foreslåede § 52 foretages der alene redaktionelle ændringer som konsekvens af den foreslåede nye systematik i udleveringsloven. Bestemmelserne, der henvises til, viderefører i det væsentligste de tilsvarende bestemmelser i den gældende udleveringslov.

Der henvises i øvrigt til § 52 og bemærkningerne hertil.

3.9. Andre ændringer

Forslagets § 57 indeholder enkelte forslag til ændringer i lov nr. 117 af 11. februar 2020 om udlevering til og fra Danmark (udleveringsloven), som ændret ved lov nr. 1356 af 29. november 2023 om ændring af udleveringsloven.

3.9.1. Gældende ret

Overførsel inden for rigsfællesskabet af personer, som er sigtede eller tiltalte i en straffesag/kriminalsag, anses efter gældende retspraksis ikke som udlevering i udleveringslovens forstand.

I straffesager/kriminalsager, hvor der er spørgsmål om en overførsel mellem de nordatlantiske og danske politikredse af sigtede eller tiltalte personer, vil der i stedet kunne opstå en række såkaldte interprovinsielle spørgsmål, herunder bl.a. om indbyrdes jurisdiktion, kompetence og lovvalg.

De særlige forhold, der gør sig gældende, herunder bl.a. de geografiske afstande og den omstændighed, at Danmark, Grønland og Færøerne har hver sin retsplejelov og straffelov/kriminallov, der ikke fuldt ud kriminaliserer forhold på samme måde, kan i praksis indebære, at en person, der søges overført, i nogle tilfælde vil skulle varetægtsfængsles/tilbageholdes med henblik på at gennemføre overførslen.

Disse spørgsmål vil i de konkrete sager søges løst i et samarbejde mellem de relevante politikredse.

3.9.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet ønsker at præcisere, at overførsler af personer, som er sigtet eller tiltalte i straffesag/kriminalsag, inden for rigsfællesskabet, ikke anses som udlevering i hverken den grønlandske eller den danske udleveringslovs forstand.

Det foreslås, at der i den danske udleveringslovs § 1, indsættes et nyt stk. 3, der fastsætter, at udleveringsloven ikke finder anvendelse på overførsler mellem Danmark, Grønland og Færøerne.

Justitsministeriet ønsker også at præcisere formuleringerne i begge udleveringsloves § 3 og § 4, således at der herefter ikke er tvivl om, at den nuværende formulering »her i landet«, omfatter hele rigsfællesskabet, idet de øvrige rigsdeler med de foreslåede ændringer nævnes i bestemmelserne.

Det bemærkes, at den færøske udleveringslov er overtaget af Færøernes landsstyre. Tilsvarende præciseringer af den færøske udleveringslov vil derfor skulle udarbejdes af landsstyret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger for så vidt angår den grønlandske udleveringslov.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Der vurderes ikke at være økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for det offentlige.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljø- og klimamæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den ... til den ... (... dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

...

11. Sammenfattende skema		
	Positive konsekvenser/min-dreudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen

Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Sager om udlevering af personer fra Grønland til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse i et tredjeland behandles efter reglerne i lov nr. 249 af 9. juni 1967 om udlevering af lovovertrædere, som ændret ved anordning nr. 668 af 8. juni 2016.

Loven har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

Udleveringsloven indeholder regler om betingelserne for udlevering (kapitel 2), behandling af sager om udlevering (kapitel 3) samt bestemmelser om bl.a. foreløbig anholdelse, fængsling, videreudlevering, placering af beslutningskompetence, klageadgang transit m.v. (kapitel 4).

Udleveringsloven indeholder derimod ingen regler vedrørende betingelserne for anmodning om udlevering til Grønland eller regler for behandlingen af disse sager. Reglerne herfor skal derfor findes i de internationale retsakter, der er relevante for anmodningen.

Det foreslåede *stk. 1* fastslår, at personer, der er sigtet, tiltalt eller dømt for en kriminel handling i Grønland eller i udlandet, kan udleveres til eller fra Grønland efter denne lov.

Med *stk. 1* udvides lovens anvendelsesområde således i forhold til den gældende ordning til også at omfatte anmodninger om udlevering til Grønland.

Det bemærkes i øvrigt, at forslaget har sammenhæng med det foreslåede kapitel 7 vedrørende anmodning om udlevering til Grønland.

Det følger af den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 1, *stk. 2*, at loven ikke omfatter udlevering fra Danmark til Finland, Island, Norge og Sverige.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovens kapitel 4 vedrørende udlevering mellem Grønland og en EU-medlemsstat ikke omfatter udlevering mellem Grønland, Finland og Sverige.

Med forslaget videreføres den gældende retstilstand, hvor adgangen til udlevering til de nordiske lande på visse områder er mere vidtgående end adgangen til udlevering til lande uden for Norden.

Det foreslås i *stk. 3*, at loven ikke finder anvendelse på overførsler mellem Grønland, Færøerne og Danmark.

Med forslaget videreføres den gældende retstilstand, hvor overførsler inden for rigsfællesskabet af personer, som er sigtede eller tiltalte i en

straffesag/kriminal sag, ikke anses som udlevering i udleveringslovens forstand.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Udleveringsloven indeholder ingen udtrykkelig regel om, at udlevering ikke kan finde sted, hvis den pågældende på gerningstidspunktet var under den kriminelle lavalder, jf. kriminallovens § 16.

Den foreslåede § 2 fastsætter, at udlevering ikke kan finde sted, hvis den pågældende på gerningstidspunktet var under den kriminelle lavalder, jf. kriminallovens § 16.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at det vil gælde som en generel betingelse for udlevering fra Grønland til andre lande, at den pågældende på gerningstidspunktet ikke var under den kriminelle lavalder, jf. kriminallovens § 16.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Efter udleveringslovens § 8, 1. pkt., kan udlevering ikke ske, når den, der søges udleveret, her i landet er dømt eller frifundet for den pågældende strafbare handling. Det følger endvidere af § 8, 2. pkt., at såfremt tiltale mod ham er frafaldet, da kan udlevering kun finde sted, hvis retsplejelovens regler for omgørelse af bestemmelsen om tiltalefrafald er opfyldt.

Bestemmelsen er udtryk for den væsentlige retssikkerhedsgaranti, at man ikke skal kunne dømmes for det samme forhold to gange (princippet om »ne bis in idem«).

Den foreslåede § 3, stk. 1, fastsætter, at udlevering ikke kan finde sted, når den, der begæres udleveret, i Grønland, på Færøerne, i Danmark,

i et nordisk land eller i en medlemsstat i Den Europæiske Union, er dømt eller frifundet for den samme strafbare handling.

Forslaget er en udvidelse i forhold til udleveringslovens § 8, 1. pkt., der alene omfatter personer, der er dømt eller frifundet for den pågældende handling »her i landet«. Samtidig præciserer bestemmelsen, at udlevering ikke kan finde sted, når den, der begæres udleveret, er dømt eller frifundet for den samme strafbare handling på Færøerne og i Danmark.

Det vil dermed fremover ikke længere være muligt at udlevere en eftersøgt person, hvis den pågældende er dømt på Færøerne, i Danmark, i et nordisk land, eller en medlemsstat i Den Europæiske Union for den samme kriminelle handling.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at tilsvarende gælder, hvis den, der begæres udleveret, i Grønland, på Færøerne eller i Danmark er benådet for handlingen.

Forslaget præciserer, at der ikke kan ske udlevering for en kriminel handling, hvis den, der begæres udleveret, er benådet for handlingen i Grønland, på Færøerne eller i Danmark. Udlevering kan dermed ikke finde sted, når den, der begæres udleveret, i Grønland, på Færøerne eller i Danmark er benådet for handlingen.

For så vidt angår kompetencen til at meddele benådning bemærkes det, at det følger af grundlovens § 24, 1. pkt., at kongen kan benåde for straf. Benådning sker ved kongelig resolution efter indstilling fra justitsministeren, medmindre der er tale om at eftergive dom til anbringelse i fængsel på indtil 40 dage eller om at imødekomme en ansøgning om, at en uforskyldt tilbageholdelse, i stedet for at udløse erstatning, bringes til afkortning i en ikke fuldbyrdet frihedsberøvende foranstaltning. I disse tilfælde er Danmarks Fængsler ved en række kongelige resolutioner generelt blevet bemyndiget til at træffe afgørelse om benådning. Afslag på benådning gives uden forelæggelse for regenten.

Det samme gør sig gældende på Færøerne og i Danmark.

Det foreslåede *stk. 3* fastsætter, at udlevering endvidere kan afslås, hvis den, der begæres udleveret, er dømt eller frifundet for handlingen i et land uden for Norden og Den Europæiske Union.

Udlevering vil dermed kunne afslås, når den, der begæres udleveret, er dømt eller frifundet for handlingen i et land uden for Norden og Den Europæiske Union (dvs. ethvert land uden for Norden og Den Europæiske Union).

I disse tilfælde vil det bero på en konkret vurdering, om der skal ske udlevering eller ej. Der vil f.eks. kunne ske udlevering, hvis den pågældende tidligere er frifundet for den pågældende handling i en stat uden for Norden og Den Europæiske Union, men grundlaget for dommen er åbenbart mangelfuldt.

Det foreslåede *stk. 4* fastsætter, at afslag på udlevering efter *stk. 1* og *3* er betinget af, at dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet.

De relevante myndigheder vil ikke af egen drift skulle iværksætte en nærmere undersøgelse af, om der er afsagt dom for forholdet i udlandet. De ovennævnte afslagsgrunde vil således kun blive relevante, hvis de relevante myndigheder er i besiddelse af oplysninger om en eventuel dom afsagt i udlandet.

Er det oplyst, at den, som en udleveringsanmodning vedrører, muligvis allerede er dømt eller frifundet for det samme forhold i udlandet, vil dette skulle undersøges nærmere. Viser oplysningerne sig herefter at være utilstrækkelige, og kan de nødvendige oplysninger ikke tilvejebringes, vil udleveringsanmodningen normalt skulle imødekommes, hvis lovens betingelser i øvrigt er opfyldt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Efter udleveringslovens § 8, 1. pkt., kan udlevering ikke ske, når den, der søges udleveret, her i landet er dømt eller frifundet for den pågæl-

dende strafbare handling. Det følger endvidere af § 8, 2. pkt., at såfremt tiltale mod ham er frafaldet, da kan udlevering kun finde sted, hvis retsplejelovens regler for omgørelse af bestemmelsen om tiltalefrafald er opfyldt.

Bestemmelsen er udtryk for den væsentlige retssikkerhedsgaranti, at man ikke skal kunne dømmes for det samme forhold to gange (princippet om »ne bis in idem«).

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter, at er tiltale mod den pågældende frafaldet i Grønland, på Færøerne eller i Danmark kan udlevering kun finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt. Udlevering kan endvidere afslås, hvis påtale er opgivet og betingelserne for at omgøre beslutningen om påtaleopgivelse ikke er opfyldt.

Bestemmelsen viderefører udleveringslovens § 8, 2. pkt., med den ændring, at udlevering, hvis tiltale mod den pågældende er frafaldet, fremover kun kan finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt.

Samtidig præciserer bestemmelsen, at udlevering i tilfælde, hvor tiltale mod den pågældende er frafaldet på Færøerne eller i Danmark, kun kan finde sted, hvis betingelserne for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt i henhold til henholdsvis den færøske eller danske retsplejelov.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at udlevering til retsforfølgning kan afslås, hvis der i Grønland, på Færøerne eller i Danmark er indledt retsforfølgning mod den pågældende for den handling, for hvilken der begæres udlevering, og retsforfølgning på grund af handlingens karakter, den pågældendes tilknytning til Grønland og omstændighederne i øvrigt findes at skulle gennemføres i Grønland, på Færøerne eller i Danmark.

Denne bestemmelse udvider adgangen til efter den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 8 at afslå udlevering, hvis der er indledt retsforfølgning mod den pågældende for den handling, for hvilken der begæres udlevering, og retsforfølgning på grund af handlingens ka-

rakter, den pågældendes tilknytning til Grønland og omstændighederne i øvrigt findes at skulle gennemføres i Grønland, på Færøerne eller i Danmark.

Udlevering til retsforfølgning vil dermed kunne afslås, hvis der her i landet, på Færøerne eller i Danmark er indledt retsforfølgning mod den pågældende for den handling, for hvilken der begæres udlevering, og retsforfølgning på grund af handlingens karakter, den pågældendes tilknytning til Grønland og omstændighederne i øvrigt findes at skulle gennemføres i Grønland, på Færøerne eller i Danmark.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

De almindelige betingelser for, hvornår en kriminel handling er omfattet af grønlandsk jurisdiktion, fremgår af kriminallovens §§ 4-8.

Efter kriminallovens § 4, stk. 1, er handlinger omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlingerne er begået i Grønland, i grønlandsk luftrum, på grønlandsk søterritorium eller på grønlandsk fartøj. Efter kriminallovens § 4, stk. 2, er handlinger bl.a. endvidere omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlingerne foretages uden for de i § 4, stk. 1, nævnte områder, af en person der er bosat i Grønland, hvis forholdet også er strafbart efter den dér gældende lovgivning. Efter kriminallovens § 4, stk. 3, er handlinger bl.a. endvidere omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlingerne har virkning i Grønland, eller når handlingerne er omfattet af mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning.

Den foreslåede § 5 fastsætter, at udlevering ikke kan finde sted, hvis den pågældende handling helt eller delvis er foretaget i Grønland, og handlingen ikke er kriminaliseret efter grønlandsk ret.

Der er tale om en fakultativ afslagsgrund. Bestemmelsen vil således gøre det muligt at afslå udlevering, hvis den pågældende handling helt eller delvist er begået i Grønland, og handlingen ikke er kriminaliseret efter grønlandsk ret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Udleveringslovens § 6 fastsætter et generelt forbud mod udlevering, hvis der er fare for forfølgelse på grund af den pågældendes afstamning eller politiske opfattelse m.v.

Ved anordning nr. 814 af 18. september 2001 om ikrafttræden for Grønland af lov om Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, blev Grønland forpligtet til at beskytte borgernes grundlæggende menneskerettigheder. Det medfører bl.a., at grønlandsk lovgivning skal leve op til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, *stk. 1*, viderefører med redaktionelle ændringer udleveringslovens § 6. Med lovforslaget vil bestemmelsen blive placeret i kapitel 2 om almindelige betingelser for udlevering og vil således gælde i alle udleveringssager.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, *stk. 2*, præciserer i overensstemmelse med gældende ret, at udlevering ikke må finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udlevering vil blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen svarer til artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Justitsministeriet foreslår endvidere, at der tilføjes en bestemmelse i lovforslagets § 6, *stk. 3*, om, at udlevering endvidere ikke kan finde sted, hvis det i øvrigt ville stride mod Grønlands internationale forpligtelser.

Bestemmelsen omfatter bl.a. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 om ret til retfærdig rettergang, men den er formuleret, så den omfatter Grønlands samlede internationale forpligtelser.

Der er med lovforslaget ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand på dette punkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 7

Efter udleveringslovens § 2 kan danske statsborgere ikke udleveres til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse.

Det bemærkes, at den ovennævnte bestemmelse har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret.

Derimod følger det af den nordiske udleveringslovs § 2, at en dansk statsborger kan udleveres til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse i et andet nordisk land, hvis den pågældende i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i det land, hvortil udlevering ønskes, eller hvis handlingen eller en tilsvarende handling efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år.

Det bemærkes, at den ovennævnte bestemmelse har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. den nordiske udleveringslovs § 19, stk. 2. Det betyder bl.a., at henvisningerne i den nordiske udleveringslov til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af den nordiske udleveringslovs betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter, at ved udlevering af en person, der er dansk statsborger eller har fast bopæl i Grønland, til retsforfølgning i udlandet kan der stilles vilkår om, at den pågældende overføres til Grønland med henblik på fuldbyrkelse af en eventuel fængselsstraf svarende til en dom til anbringelse i fængsel efter grønlandsk ret eller anden frihedsberøvende foranstaltning.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at udlevering af en person, der er dansk statsborger eller har fast bopæl her i landet, til straffuldbyrkelse kan afslås, hvis foranstaltningen i stedet fuldbyrdes i Grønland.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 18 og § 21.

De foreslåede bestemmelser vil indebære, at det bliver muligt i vidt omfang at udlevere en dansk statsborger, eller en person med både dansk og udenlandsk statsborgerskab, til retsforfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning til en stat uden for Norden, hvis den pågældende er sigtet, tiltalt eller dømt for at have begået en alvorlig forbrydelse, eller hvis den pågældende har en mere begrænset tilknytning til Grønland.

Spørgsmålet om, hvorvidt udlevering af danske statsborgere m.v. vil kunne afslås eller betinges af tilbageførelse, vil bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde. Der kan tænkes tilfælde, hvor en person har begået en meget alvorlig lovovertrædelse i en anden stat, og hensynet til denne stat derfor tilsiger, at den pågældende bør retsforfølges og fuldbyrde en eventuel frihedsberøvende foranstaltning i denne stat.

Der vil ved denne vurdering bl.a. kunne lægges vægt på grovheden af den begåede kriminalitet og den pågældendes tilknytning til den stat, hvor lovovertrædelsen er begået. Der vil således f.eks. normalt ikke være grundlag for at betinge udlevering af en dansk statsborger m.v. til retsforfølgning af tilbageførelse af den pågældende med henblik på afsoning af en eventuel idømt dom til anbringelse i fængsel, hvis den pågældende er dømt for meget alvorlige lovovertrædelser, herunder terrorhandlinger. Et andet eksempel vil kunne være, at den pågældende har en nær tilknytning til den stat, hvor lovovertrædelsen er begået.

Tilsvarende vil gøre sig gældende i forhold til vurderingen af, om der skal meddeles afslag på udlevering, med henblik på at den frihedsberøvende foranstaltning i stedet fuldbyrdes her i landet.

Det bemærkes i øvrigt, at ved afgørelsen af, om en fængselsstraf svarer til en dom til anbringelse i fængsel efter grønlandsk ret eller anden frihedsberøvende foranstaltning som nævnt i stk. 1 og 2 kan eller må antages at ville kunne fuldbyrdes i Grønland og ved den efterfølgende gennemførelse af fuldbyrdelsen, finder lov om samarbejde

med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. med senere ændringer anvendelse for så vidt angår sager om udlevering til et nordisk land.

Lov nr. 522 af 23. december 1970 om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme, som sat i kraft for Grønland ved anordning nr. 391 af 5. september 1980, finder anvendelse for så vidt angår sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.

Det bemærkes, at der for Grønlands vedkommende på nuværende tidspunkt ikke findes regler i lov eller anordning for så vidt angår tilbageførsel i forbindelse med udlevering af en person fra Grønland til en stat uden for Norden og Den Europæiske Union. Det er Justitsministeriets vurdering, at indtil et egentligt retsgrundlag er vedtaget for Grønland på området, vil sager om udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union kunne behandles efter principperne i lov om international fuldbyrdelse af straf, jf. lovbekendtgørelse nr. 740 af 18. juli 2005, som ændret ved § 2 i lov nr. 428 af 1. maj 2013 og § 3 i lov nr. 377 af 27. april 2016. Det bemærkes endvidere, at Justitsministeriet vil sætte lov om international fuldbyrdelse i kraft for Grønland ved anordning snarest.

Det vil være Styrelsen for Danmarks Fængsler, eller den, der bemyndiges dertil, som behandler sager om fuldbyrdelse af domme, der er afsagt i de nordiske lande, jf. cirkulære nr. 220 af 16. december 1963 om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v., mens Rigsadvokaten fremover vil skulle behandle sager om fuldbyrdelse af domme afsagt uden for Norden.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8

Udleveringsloven indeholder ikke en bestemmelse om udsættelse af udlevering med henblik på gennemførelse af retsforfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning i Grønland. Loven indeholder heller ikke en bestemmelse om midlertidig udlevering i disse tilfælde.

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter, at en person, der udstår en fængselsdom i Grønland, hvis betingelserne for udlevering i øvrigt er opfyldt, midlertidigt kan udleveres fra Grønland med henblik på retsforfølgning i det anmodende land på vilkår af, 1) at pågældende tilbageføres til Grønland, når retsforfølgningen er afsluttet, og 2) at pågældende er frihedsberøvet under udleveringen.

Bestemmelsen tænkes anvendt i videst muligt omfang, men der vil dog kunne forekomme situationer, hvor udleveringen i stedet vil skulle udsættes indtil pågældende er løsladt. Det kan f.eks. være i de tilfælde, hvor den pågældende er dømt for alvorlig personfarlig kriminalitet eller lignende, og der vurderes at være særlig risiko for, at den pågældende i forbindelse med den midlertidige udlevering vil undvige. Der vil i givet fald skulle foretages en konkret afvejning af hensynet til retshåndhævelsen over for risikoen for undvigelse.

Hvis retsgrundlaget for at overføre den pågældende til fortsat fuldbyrdelse af foranstaltning af den grønlandske dom i et andet land er til stede, vil udleveringen skulle udsættes, jf. lovforslagets § 39, stk. 2, indtil der er truffet afgørelse herom. Dette er med henblik på at undgå, at en udvisningsdømt, der opfylder betingelserne for at blive overført til fortsat fuldbyrdelse af foranstaltning i udlandet, bliver tilbageført til Grønland efter en midlertidig udlevering.

Hvis det anmodende land samtidig er det land, personen vil skulle overføres til, vil udleveringen dog kunne gennemføres i overensstemmelse med bestemmelserne herom, uden at der er truffet afgørelse om overførsel forinden. I disse tilfælde vil overførselssagen kunne behandles, mens den pågældende er midlertidigt udleveret.

Det bemærkes, at det følger af § 13 i cirkulære om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v., at politiet afgør, om der skal fremsættes anmodning om fuldbyrdelse i Finland, Island, Norge eller Sverige af en her i landet idømt frihedsstraf, medmindre fuldbyrdelse er påbegyndt, idet eventuel anmodning i disse tilfælde fremsættes af Styrelsen for Danmarks Fængsler eller den, der bemyndiges dertil.

Hvis den eftersøgte på tidspunktet for de grønlandske myndigheders modtagelse af udleveringsanmodningen, herunder den nordiske og den europæisk arrestordre, udstår en fængselsdom, der forventes at medføre, at pågældende ikke vil blive løsladt, inden der træffes afgørelse om udlevering, retter anklagemyndigheden henvendelse til det anmodende land. Det anmodende land orienteres om, at den pågældende afsoner en fængselsdom, og anmodes om at oplyse, om man er interesseret i en evt. midlertidig udlevering. Det anmodende land oplyses samtidig om betingelserne for en midlertidig udlevering.

Afgørelse om midlertidig udlevering forudsættes i videst muligt omfang at blive truffet samtidig med afgørelsen om udlevering. Selve den midlertidige udlevering kan dog kun gennemføres, hvis det anmodende land skriftligt har accepteret betingelserne for den midlertidige udlevering.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at hvis den pågældende er dømt til udvisning af Grønland og vil kunne opfylde betingelserne for at blive løsladt under den midlertidige udlevering, betinges vilkåret om tilbageførsel, jf. *stk. 1, nr. 1*, af, at der ikke i Grønland forinden er truffet beslutning om løsladelse. Endvidere fastsættes vilkår om, at det anmodende land om nødvendigt medvirker til at forkynde et indrejseforbud for den pågældende.

Da den midlertidige udlevering ikke kan sidestilles med udrejse eller udsendelse, jf. § 32, *stk. 1*, i anordning nr. 150 af 23. februar 2001 om ikrafttræden for Grønland af udlændingeloven med senere ændringer, forudsættes det at forkyndelse af et indrejseforbud iværksættes, mens den pågældende er midlertidig udleveret, på samme tidspunkt som hvis pågældende var forblevet i Grønland.

Det foreslåede *stk. 3* fastsætter, at frihedsberøvelsen i det anmodende land fratrækkes i den frihedsberøvende foranstaltning, som den pågældende er blevet idømt i Grønland.

Den frihedsberøvende foranstaltning anses derfor at blive fortsat fuldbyrdet under udleveringen.

Det anmodende land skal orienteres om, at frihedsberøvelsen under den midlertidige udlevering fratrækkes i den grønlandske dom med henblik på, at det pågældende land kan afgøre, om frihedsberøvelsen også skal fratrækkes i den eventuelle foranstaltning, den pågældende der måtte blive idømt.

Det foreslåede *stk. 4* fastsætter, at en person, der skal retsforfølges i Grønland, hvis betingelserne for udlevering i øvrigt er opfyldt, undtagelsesvis kan midlertidigt udleveres fra Grønland med henblik på retsforfølgning i det anmodende land.

Hvis den, der begæres udleveret, har verserende kriminalsager i Grønland, vil pågældende som udgangspunkt ikke blive udleveret før retsforfølgningen er afsluttet. Der kan dog tænkes situationer, hvor en midlertidig udlevering ikke vil gribe afgørende ind i retsforfølgningen i Grønland. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis retsforfølgningen må forventes at blive forsinket på grund af omstændigheder, der ikke kan tilskrives myndighederne. Hvis retsforfølgningen afventer udlevering af en person, der vurderes væsentlig for retsforfølgningen, eksempelvis en medtiltalt, eller hvis et vidne er for syg til at møde i retten i længere tid, kan det overvejes om en midlertidig udlevering af den pågældende kan lade sig gøre.

Der kan aftales konkrete vilkår om den midlertidige udlevering med det anmodende land. Hvis den, der begæres udleveret, er tilbageholdt i Grønland på grund af en verserende kriminalsag, vil der skulle fastsættes vilkår om, at den pågældende tilbageføres til Grønland, når retsforfølgningen er afsluttet, og at pågældende er frihedsberøvet under udleveringen.

Hvis den pågældende derimod ikke er tilbageholdt forud for udleveringen, eller hvis tilbageholdelsen alene vedrører udleveringssagen, vil der kunne fastsættes vilkår om, at den pågældende sikres mulighed for at kunne returnere til Grønland, når retsforfølgningen er afsluttet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 9

Udlevering til de nordiske lande er i dag reguleret i den nordiske udleveringslov (lov nr. 27 af 3. februar 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige).

Efter den nordiske udleveringslovs § 1 kan den, der i Finland, Island, Norge eller Sverige er sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, og som opholder sig i Grønland, udleveres fra Grønland til de øvrige nordiske lande.

Den nordiske udleveringslov bygger på en »kan-ordning«. Grønland er således i intet tilfælde forpligtet til at imødekomme en begæring om udlevering, der modtages fra et af de andre nordiske lande, men det er en forudsætning for den fællesnordiske lovgivning, at sådanne begæringer, når lovens betingelser er opfyldt, imødekommes, medmindre særlige omstændigheder i det enkelte tilfælde taler imod det.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 3.3.1.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter således, at udlevering til retsforfølgning i Finland, Island, Norge eller Sverige for en lovovertrædelse, der efter lovgivningen i det land, der har anmodet om udlevering, kan straffes med fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning, kan ske på grundlag af en nordisk arrestordre.

Der vil dermed ikke være krav om, at lovovertrædelsen tillige skal være kriminaliseret i Grønland, ligesom der ikke vil være krav til, hvor lang en fængselsstraf svarende til en dom til anbringelse i fængsel efter grønlandsk ret, der vil kunne idømmes.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at udlevering til straffuldbyrdelse i Finland, Island, Norge eller Sverige kan ske på grundlag af en nordisk arrestordre, hvis den pågældende ved dommen er idømt fængsel eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

Der vil dermed ikke være krav om, at lovovertrædelsen tillige skal være kriminaliseret i Grønland, ligesom der ikke vil være krav til, hvor lang en fængselsstraf svarende til en dom til anbringelse i fængsel efter grønlandsk ret, den pågældende er blevet idømt.

Endelig følger det af det foreslåede *stk. 3*, at udlevering til retsforfølgning eller straffuldbyrkelse for flere kriminelle forhold kan finde sted, selv om betingelserne i *stk. 1* og *2* kun er opfyldt med hensyn til et af forholdene.

Der vil dermed kunne udleveres til retsforfølgning eller fuldbyrkelse af foranstaltning for kriminelle forhold, der i det anmodende land alene vil kunne medføre en bøde, hvis der i øvrigt er bare et forhold, der kan idømmes en fængselsstraf svarende til en dom til anbringelse i fængsel efter grønlandsk ret eller anden frihedsberøvende foranstaltning.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 10

Den nordiske udleveringslovs § 6 angiver visse obligatoriske vilkår, som skal fastsættes i forbindelse med udlevering. Bestemmelsen omhandler den såkaldte specialitetsregel (dvs. forbuddet mod strafforfølgelse, domfældelse og tilbageholdelse for andre lovovertrædelser end hvad den pågældende er udleveret for).

Efter bestemmelsen i nr. 1 må den udleverede ikke drages til ansvar for nogen strafbar handling begået før udleveringen, som den pågældende her i landet er dømt eller frifundet for. Efter bestemmelsen i nr. 2 må den udleverede ikke uden justitsministerens tilladelse udleveres videre til tredjeland for nogen strafbar handling begået før udleveringen.

Det følger af den nordiske udleveringslovs § 6, *stk. 2*, at der til udleveringen i øvrigt kan knyttes sådanne vilkår, som skønnes hensigtsmæssige.

De nærmere betingelser for, at justitsministeren kan meddele tilladelse til at fravige reglerne i § 6, fremgår af den nordiske udleveringslovs § 17, hvorefter justitsministeren kun kan give tilladelse, såfremt udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted til vedkommende land, jf. den nordiske udleveringslovs § 17, *stk. 2*. Den ud-

leverede kan forlange rettens prøvelse af tilladelsen, jf. den nordiske udleveringslovs § 10. En anmodning om tilladelse efter den nordiske udleveringslovs § 6 skal indeholde oplysning om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser, samt oplysning om hvorvidt den pågældende forlanger lovligheden af en eventuel tilladelse prøvet ved domstolene, jf. den nordiske udleveringslovs § 17, stk. 3.

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter, at udlevering sker på vilkår af, at den udleverede ikke må drages til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end de, der er sket udlevering for, hvis 1) udlevering ikke kunne have fundet sted for den pågældende lovovertrædelse i henhold til lovforslagets § 2, § 3, stk. 1, jf. stk. 4, eller lovforslagets § 3, stk. 2, eller 2) udlevering for den pågældende lovovertrædelse kunne have været afslået efter lovforslagets § 4, stk. 1, eller § 5, og retten ikke meddeler tilladelse til, at den pågældende kan drages til ansvar for lovovertrædelsen, jf. lovforslagets § 41, stk. 3.

Det anmodende land vil dermed ikke kunne drage den pågældende til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end de, der er sket udlevering for, hvis udlevering ikke kunne have fundet sted for den pågældende lovovertrædelse, fordi den pågældende på gerningstidspunktet var under den kriminelle lavalder, jf. kriminallovens § 16.

Tilsvarende vil gælde hvis den pågældende i Grønland, på Færøerne, i Danmark, i et nordisk land eller i en medlemsstat i Den Europæiske Union, er dømt eller frifundet for den samme handling, og dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet.

Det anmodende land vil heller ikke kunne drage den pågældende til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end de, der er sket udlevering for, hvis udlevering ikke kunne have fundet sted for den pågældende lovovertrædelse, fordi den pågældende i Grønland, på Færøerne eller i Danmark er benådet for handlingen.

Ligeledes vil det anmodende land ikke uden rettens tilladelse kunne drage den pågældende til ansvar for andre kriminelle handlinger be-

gået før udleveringen end de, der er sket udlevering for, hvis udlevering for den pågældende lovovertrædelse kunne have været afslået, fordi tiltale mod den pågældende er frafaldet eller påtale er opgivet i Grønland, på Færøerne eller i Danmark, og retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen ikke er opfyldt.

Hvis den pågældende handling helt eller delvis er foretaget i Grønland, og handlingen ikke er kriminaliseret efter grønlandsk ret, vil det anmodende land heller ikke kunne drage den pågældende til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end de, der er sket udlevering for, hvis udlevering for den pågældende lovovertrædelse kunne have været afslået, og retten ikke meddeler tilladelse til, at den pågældende kan drages til ansvar for lovovertrædelsen.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at den udleverede dog uanset *stk. 1* kan drages til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, hvis 1) den pågældende i forbindelse med samtykke til udlevering til det nordiske land, hvortil udlevering er sket, har meddelt samtykke til at blive draget til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, jf. lovforslagets § 36, eller den pågældende har meddelt samtykke hertil i et retsmøde i det nordiske land, hvortil udlevering er sket, eller 2) den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade det land, hvortil vedkommende er udleveret, har undladt dette i 30 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til dette land efter at have forladt det.

Den pågældende vil dermed kunne drages til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for uanset den pågældendes alder på gerningstidspunktet og risikoen for dobbelt retsforfølgning, så længe pågældende har meddelt samtykke i et retsmøde i det anmodende land.

Tilsvarende vil gælde, hvis pågældende undlader at forlade det anmodende land i de første 30 dage efter sin endelige løsladelse, eller hvis vedkommende efter at have forladt det anmodende land vender tilbage.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 11

Den nordiske udleveringslov indeholder ikke en særregel om videreudlevering til Island.

Den foreslåede § 11 fastsætter, at udlevering sker på vilkår af, at den udleverede ikke må videreudleveres til Island for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen, end den, der er sket udlevering for, hvis udlevering hertil ville være blevet afslået efter reglerne i det nordiske land, hvortil udlevering er sket.

Det anmodende land vil dermed ikke kunne videreudlevere eftersøgte til Island, hvis pågældende er statsborger i Finland, Norge eller Sverige og hjemlandets nationale lovgivning udelukker udlevering af egne statsborgere til Island, medmindre den eftersøgte i de sidste 2 år forud for den kriminelle handling har haft bopæl i Island, eller hvis handlingen eller en tilsvarende handling efter det anmodende lands lovgivning kan medføre en fængselsstraf svarende til en dom til anbringelse i fængsel efter grønlandsk ret på 4 år.

Det anmodende land vil heller ikke kunne videreudlevere eftersøgte til Island, hvis pågældende er statsborger i Finland, Norge eller Sverige, og hjemlandets nationale lovgivning udelukker udlevering af egne statsborgere til Island for en handling, der udgør en politisk lovovertrædelse.

Tilsvarende vil det anmodende land være afskåret fra at videreudlevere en udlænding til Island, hvis det anmodende lands nationale lovgivning udelukker udlevering for en handling, der udgør en politisk lovovertrædelse, medmindre en tilsvarende handling er kriminaliseret i det anmodende land.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 12

Den nordiske udleveringslovs § 6 angiver visse obligatoriske vilkår, som skal fastsættes i forbindelse med udlevering. Bestemmelsen omhandler den såkaldte specialitetsregel (dvs. forbuddet mod strafforfølgelse, domfældelse og tilbageholdelse for andre lovovertrædelser end hvad den pågældende er udleveret for).

Efter bestemmelsen i nr. 1 må den udleverede ikke drages til ansvar for nogen strafbar handling begået før udleveringen, som den pågældende her i landet er dømt eller frifundet for. Efter bestemmelsen i nr. 2 må den udleverede ikke uden justitsministerens tilladelse udleveres videre for nogen strafbar handling begået før udleveringen.

Det følger af den nordiske udleveringslovs § 6, stk. 2, at der til udleveringen i øvrigt kan knyttes sådanne vilkår, som skønnes hensigtsmæssige.

De nærmere betingelser for, at justitsministeren kan meddele tilladelse til at fravige reglerne i § 6 fremgår af den nordiske udleveringslovs § 17, hvorefter justitsministeren kun kan give tilladelse, såfremt udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted til vedkommende land, jf. den nordiske udleveringslovs § 17, stk. 2. Den udleverede kan forlange rettens prøvelse af tilladelsen, jf. den nordiske udleveringslovs § 10. En anmodning om tilladelse efter den nordiske udleveringslovs § 6 skal indeholde oplysning om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser, samt oplysning om hvorvidt den pågældende forlanger lovligheden af en eventuel tilladelse prøvet ved domstolene, jf. den nordiske udleveringslovs § 17, stk. 3.

Den foreslåede § 12 fastsætter, at udlevering sker på vilkår af, at den udleverede ikke videreudleveres til en medlemsstat i Den Europæiske Union eller en stat uden for Norden og Den Europæiske Union for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen, end den, der er sket udlevering for, medmindre

1) den pågældende i forbindelse med samtykke til udlevering til det nordiske land, hvortil udlevering er sket, har meddelt samtykke til at blive videreudleveret til en medlemsstat i Den Europæiske Union eller en stat uden for Norden og Den Europæiske Union for sådanne hand-

linger, jf. § 36, eller den pågældende har meddelt samtykke hertil i et retsmøde i det nordiske land, hvortil udlevering er sket,

2) den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade det land, hvortil vedkommende er udleveret, har undladt dette i 30 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til dette land efter at have forladt det, eller

3) retten tillader det efter § 41.

Det anmodende nordiske land vil dermed kunne videreudlevere den pågældende til en stat uden for Norden, hvis den pågældende har meddelt samtykke hertil, enten i Grønland i forbindelse med udleverings-sagen eller i det anmodende land, efter den pågældende er blevet udleveret.

Det anmodende nordiske land vil derudover kunne videreudlevere den pågældende til en stat uden for Norden, hvis den pågældende efter udleveringen til det anmodende land, har undladt at forlade landet i 30 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til dette land efter at have forladt det.

Endelig vil det anmodende nordiske land kunne videreudlevere den pågældende til en stat uden for Norden, hvis retten giver tilladelse hertil, jf. lovforslagets § 41.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 13

Den grønlandske udleveringslov indeholder ingen regler om forenklet behandling af sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.

Betingelserne for udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union beror i stedet på de almindelige bestemmelser i udleveringsloven.

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter, at udlevering til retsforfølgning eller straffuldbyrdelse i en medlemsstat i Den Europæiske Union for en lovovertrædelse, der efter lovgivningen i den medlemsstat, der har anmodet om udlevering, kan straffes med fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning i mindst 3 år, kan ske på grundlag af en udleveringsanmodning, selv om en tilsvarende handling ikke er kriminaliseret efter grønlandsk ret, for følgende handlinger:

- 1) Deltagelse i en kriminel organisation.
- 2) Terrorisme.
- 3) Menneskehandel.
- 4) Seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.
- 5) Ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer.
- 6) Ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer.
- 7) Bestikkelse.
- 8) Svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.
- 9) Hvidvaskning af udbyttet fra kriminelt forhold.
- 10) Falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen.
- 11) Internetkriminalitet.
- 12) Miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter.
- 13) Menneskesmugling.
- 14) Forsætligt manddrab og grov legemsbeskadigelse.
- 15) Ulovlig handel med menneskevæv og -organer.
- 16) Bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning.
- 17) Racisme og fremmedhad.

- 18) Organiseret eller væbnet tyveri.
- 19) Ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande.
- 20) Bedrageri.
- 21) Afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning.
- 22) Efterligninger og fremstillinger af piratudgaver af produkter.
- 23) Forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter.
- 24) Forfalskning af betalingsmidler.
- 25) Ulovlig handel med hormonpræparater og andre væksthæmmende stoffer.
- 26) Ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer.
- 27) Handel med stjalne motorkøretøjer.
- 28) Voldtægt.
- 29) Forsætlig brandstiftelse.
- 30) Kriminelle handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed.
- 31) Skibs- eller flykapring.
- 32) Sabotage.

Der er tale om en positivliste, hvor betingelserne for udlevering vil være opfyldt, når det af udleveringsanmodningen fremgår, at det anmodende land ønsker udlevering for en eller flere lovovertrædelser, der er omfattet af listen, hvis den nævnte lovovertrædelse samtidig kan straffes med fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning i mindst 3 år i det anmodende land.

At lovovertrædelsen ikke er kriminaliseret i grønlandsk ret er uden betydning.

Bestemmelsen vil finde anvendelse både i tilfælde, hvor det anmodende land ønsker udlevering til strafforfølgning, og hvor det anmodende land ønsker udlevering til straffuldbyardelse.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at udlevering til retsforfølgning i en medlemsstat i Den Europæiske Union for handlinger, der ikke er omfattet af *stk. 1*, kan ske på grundlag af en udleveringsanmodning, hvis den strafbare handling i den pågældende medlemsstat kan medføre fængsel i mindst 1 år, og en tilsvarende handling er kriminaliseret efter grønlandsk ret.

Er der tale om lovovertrædelser, som ikke er omfattet af positivlisten i *stk. 1*, vil betingelserne for udlevering være opfyldt, når det af udleveringsanmodningen fremgår, at det anmodende land ønsker udlevering for en eller flere lovovertrædelser, der i det anmodende land giver mulighed for fængsel i mindst 1 år, hvis den eller de handlinger, lovovertrædelserne vedrører, også er kriminaliseret efter grønlandsk ret.

Det bemærkes i relation hertil, at kriminalloven hverken indeholder strafferammer eller forældelsesregler, der er knyttet op på strafferammer.

Om en lovovertrædelse giver mulighed for idømmelse af en frihedsberøvende foranstaltning efter grønlandsk ret på mindst 1 år, vil således bero på en konkret vurdering af lovovertrædelsens grovhed, herunder samfundets interesse i at modvirke handlinger af den pågældende art.

Det vil i den forbindelse kunne indgå i vurderingen, om der er eksempler på domspraksis, hvor en gerningsperson er blevet idømt en foranstaltning på dom til anbringelse i fængsel af de ovenfor nævnte varigheder for en lovovertrædelse af lignende beskaffenhed. Det vil endvidere kunne indgå i vurderingen, om der er eksempler på domspraksis, hvor en gerningsperson er blevet idømt en sådan foranstaltning i forbindelse med en anden lovovertrædelse af lignende grovhed.

Der vil ikke skulle foretages en konkret vurdering af, hvilken foranstaltning der kan forventes idømt for den konkrete forbrydelse, men alene en generel vurdering af de relevante bestemmelsers grovhed.

Det foreslåede *stk. 3* fastsætter, at udlevering til straffuldbyrdelse i en medlemsstat i Den Europæiske Union for handlinger, der ikke er omfattet af *stk. 1*, kan ske på grundlag af en udleveringsanmodning, hvis den pågældende ved dommen er idømt fængselsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af mindst 4 måneders varighed, og en tilsvarende handling er kriminaliseret efter grønlandsk ret.

Det vil således alene være den faktisk idømte fængselsstraf, der er afgørende for, om anmodningen om udlevering kan imødekommes.

Det foreslåede *stk. 4* fastsætter, at udlevering til retsforfølgning eller straffuldbyrdelse for flere kriminelle forhold kan finde sted, selv om betingelserne i *stk. 1-3* kun er opfyldt med hensyn til et af forholdene.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 14

Den grønlandske udleveringslov indeholder ingen regler om behandling af sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.

Betingelserne for udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union beror i stedet på de almindelige bestemmelser i udleveringsloven, herunder udleveringslovens § 9, hvorefter udlevering ikke kan ske, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter dansk ret.

Den foreslåede § 14 fastsætter, at udlevering for en kriminel handling, der er omfattet af grønlandsk jurisdiktion, kan afslås, hvis påtale ikke kan findes sted efter grønlandsk ret.

Bestemmelsen vil forpligte de grønlandske myndigheder til – i forbindelse med en beslutning om udlevering – at sikre, at påtale kan finde sted efter kriminallovens § 21.

Om påtale kan finde sted efter kriminallovens § 21 vil først og fremmest afhænge af, om handlingen er omfattet af grønlandsk jurisdiktion efter kriminallovens §§ 4-8.

Der vil dernæst skulle foretages en konkret vurdering af, om der er forløbet så lang tid, at det ikke længere skønnes at være forudsætninger for at iværksætte foranstaltninger. Der vil i den forbindelse skulle lægges vægt på, om gerningsmandens kriminalitetsfrie vandel indicerer, at der ikke længere er behov for at underkaste ham lovens foranstaltninger, jf. Folketingstidende 1953-54, tillæg A, sp. 390.

Derudover vil der – på samme måde som i Danmark – skulle lægges vægt på eventuelle forhold, der er blevet foretaget i udlandet med henblik på at forfølge forholdet, jf. principperne i kriminallovens § 21, stk. 5, 1. pkt., og stk. 6, 3. pkt. Det vil indebære, at det tidsrum, hvor den eftersøgte person har unddraget sig retsforfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning i den medlemsstat i Den Europæiske Union, der har anmodet om udlevering, ikke vil indgå i vurderingen efter kriminallovens § 21. Det betyder, at hvis en eftersøgt person eksempelvis har unddraget sig retsforfølgning i den anmodende stat i 5 år og i den mellemliggende periode ikke har begået yderligere kriminalitet, vil forholdet fortsat kunne påtales efter kriminallovens § 21.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 15

Udleveringsloven indeholder ikke en bestemmelse om eksterritorial jurisdiktion.

De almindelige betingelser for, hvornår en handling er omfattet af grønlandsk jurisdiktion, fremgår af kriminallovens §§ 4-8.

Efter kriminallovens § 4, stk. 1, er handlinger omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlingerne er begået i Grønland, i grønlandsk luftrum, på grønlandsk søterritorium eller på grønlandsk fartøj. Efter kriminallovens § 4, stk. 2, er handlinger bl.a. endvidere omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlingerne foretages uden for de i § 4, stk. 1, nævnte områder, af en person der er bosat i Grønland, hvis forholdet også er strafbart efter den dér gældende lovgivning. Efter kriminallovens § 4, stk. 3, er handlinger bl.a. endvidere omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlingerne har virkning i Grønland, eller når

handlingerne er omfattet af mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning.

Den foreslåede § 15 fastsætter, at udlevering kan afslås, hvis den pågældende handling er foretaget uden for territoriet for den medlemsstat, der har anmodet om udlevering, og en tilsvarende handling foretaget uden for grønlandsk territorium ikke ville være omfattet af grønlandsk jurisdiktion.

Hvis Grønland efter reglerne i kriminallovens §§ 4-8 ikke selv ville kunne retsforfølge i en tilsvarende situation, vil udlevering kunne afslås efter den foreslåede bestemmelse. Udlevering vil således f.eks. kunne afslås, hvis en medlemsstat A anmoder Grønland om udlevering af en person, der opholder sig i Grønland, for at retsforfølge den pågældende for en seksualforbrydelse begået i staten B, selv om den pågældende ikke er statsborger eller har bopæl i medlemsstaten A (udøvelse af såkaldt universel jurisdiktion). Udlevering vil ligeledes kunne afslås, hvis medlemsstaten A beder om udlevering af en egen statsborger med henblik på at strafforfølge den pågældende for en handling begået i staten B, og handlingen ikke er kriminaliseret i staten B. Dette skyldes, at det efter kriminallovens § 4 er en betingelse for, at Grønland har jurisdiktion for handlinger begået af en dansk statsborger i udlandet, at handlingen også er strafbar efter lovgivningen i det land, hvor handlingen er begået (krav om dobbelt strafbarhed). Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 16

Udleveringsloven indeholder ikke en regel vedrørende udlevering for afgørelser afsagt *in absentia* (udeblivelsesdomme).

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter, at udlevering med henblik på fuldbyrdelse af en dom afsagt, uden at den pågældende har været til stede under retssagen, hvorved den pågældende er idømt fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, ikke kan finde sted, medmindre det fremgår af udleveringsanmodningen, at den pågældende i overensstemmelse med reglerne i udstedelsesstaten og i rette tid

1) er blevet indkaldt personligt og dermed er blevet underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, som førte til afgørelsen, eller på anden vis er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, på en sådan måde, at det klart fremgår, at personen var bekendt med den berammede retssag og er blevet underrettet om, at der kunne træffes en afgørelse, selv om vedkommende ikke var til stede under retssagen,

2) var bekendt med den berammede retssag og havde givet en juridisk rådgiver, der var udpeget enten af den pågældende selv eller af udstedelsesstaten, fuldmagt til at forsvare sig under retssagen og faktisk var repræsenteret af denne rådgiver under retssagen,

3) har fået afgørelsen forkyndt og er blevet udtrykkeligt underrettet om retten til en fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter, herunder nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og den pågældende efterfølgende udtrykkeligt har erklæret, at vedkommende ikke anfægter afgørelsen, eller den pågældende ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende tidsfrist, eller

4) vil få afgørelsen forkyndt personligt straks efter overgivelsen til udstedelsesstaten og udtrykkeligt vil blive underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke som nævnt i nr. 3 og vil blive underrettet om tidsfristen for anmodning om fornyet prøvelse eller anke.

Betingelserne i nr. 1-4 i den foreslåede bestemmelse er ikke kumulative. Det er således tilstrækkeligt, at én af betingelserne er opfyldt.

Det vil således som udgangspunkt være tilstrækkeligt for udlevering i den nævnte situation, at den relevante myndighed i den pågældende EU-medlemsstat giver oplysning om, at indkaldelsen til domsforhandlingen har været forkyndt for den pågældende personlig eller på anden måde har fået underretning om tid og sted for domsforhandlingen. På tilsvarende vis vil det være tilstrækkeligt for udlevering, hvis den relevante myndighed i den pågældende EU-medlemsstat giver oplysning om, at den domfældte har mulighed for genoptagelse af sagen

samt lejlighed til at være til stede under den fornyede domsforhandling af sagen.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at den, der begæres udleveret med henblik på fuldbyrdelse af en dom som nævnt i *stk. 1*, kan, når den pågældende underrettes om indholdet af udleveringsanmodningen, anmode om at få udleveret en kopi af dommen, inden udleveringen gennemføres.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at en person, der begæres udleveret efter det foreslåede *stk. 1*, kan bede om at modtage en genpart af den udeblivelsesdom, som ligger til grund for udleveringen, inden udleveringen finder sted. Straks efter at den udstedende myndighed har fået underretning om anmodningen skal dommen fremsendes til de grønlandske myndigheder, som skal sørge for, at dommen modtages af den pågældende person.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 17

Udleveringslovens § 10 angiver visse obligatoriske vilkår, som skal fastsættes i forbindelse med udlevering.

Efter udleveringslovens § 10, nr. 1, må udlevering kun ske på vilkår af, at den udleverede ikke drages til ansvar for andre handlinger end den, der har begrundet udleveringen (den såkaldte specialitetsregel) eller udleveres videre til tredjeland for en anden lovovertrædelse begået før udleveringen end den, for hvilken den pågældende er udleveret. Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, at den udleverede efter den gældende ordning ikke selv kan give afkald på anvendelse af specialitetsreglen ved udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2550.

Efter udleveringslovens § 10, nr. 1, litra a-c, gælder specialitetsreglen dog ikke, hvis justitsministeren meddeler tilladelse hertil efter lovens § 20 (litra a), hvis den pågældende, uanset at han i 45 dage uhindret

har kunnet forlade det land, hvortil han er udleveret, har undladt dette (litra b), eller hvis den pågældende efter at have forladt det pågældende land frivilligt er vendt tilbage (litra c).

De nærmere betingelser for, at justitsministeren kan meddele tilladelse til at fravige specialitetsreglen, jf. udleveringslovens § 10, nr. 1, litra a, fremgår af lovens § 20. Efter denne bestemmelse kan justitsministeren efter anmodning tillade, at en person, der er udleveret, underkastes strafforfølgning eller straffuldbyrdelse eller udleveres videre til tredjeland for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, som den pågældende er udleveret for, jf. udleveringslovens § 20, stk. 1. Der henvises i den forbindelse til pkt. 3.6.1. Den foreslåede bestemmelse indeholder reglerne om, hvornår en person, der udleveres til en EU-medlemsstat på grundlag af en udleveringsanmodning, kan drages til ansvar (den såkaldte specialitetsregel) eller udleveres videre til et tredjeland for nogen anden kriminel handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for.

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter, at udlevering sker på følgende vilkår:

1) Den udleverede må ikke drages til ansvar eller videreudleveres til et tredje land for nogen anden kriminel handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for, medmindre

a) retten tillader det efter § 41,

b) den udleverede, uanset at den pågældende i 30 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil udleveringen er sket, har undladt dette, eller

c) den pågældende efter at have forladt landet frivilligt er vendt tilbage.

2) Den udleverede må ikke uden rettens tilladelse underkastes retsforfølgning ved en særdomstol.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at den udleverede uden rettens tilladelse dog kan drages til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, hvis retsforfølgningen eller fuldbyrdelsen af foranstaltningen ikke indebærer, at den

udleverede skal frihedsberøves. Den udleverede kan endvidere drages til ansvar uden rettens tilladelse, hvis den pågældende har meddelt samtykke hertil i et retsmøde i den medlemsstat, hvortil udlevering er sket.

Det foreslåede *stk. 3* fastsætter, at den udleverede uden rettens tilladelse kan videreudleveres til en tredje medlemsstat, hvis den pågældende i forbindelse med samtykke til udlevering til den medlemsstat, hvortil udlevering er sket, har meddelt samtykke til at blive draget til ansvar og blive videreudleveret til en tredje medlemsstat for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, jf. § 36, 2. pkt. Videreudlevering kan også ske uden rettens tilladelse, hvis den udleverede har meddelt samtykke til videreudlevering i et retsmøde i den medlemsstat, hvortil udlevering er sket.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 18

Efter udleveringslovens § 2 kan danske statsborgere ikke udleveres til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den nordiske udleveringslovs § 2, hvorefter udlevering af en dansk statsborger til Finland, Island, Norge og Sverige kun kan ske, såfremt den pågældende i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i det land, hvortil udlevering ønskes, eller hvis handlingen eller en tilsvarende handling efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år.

Det bemærkes, at de ovennævnte bestemmelser har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23 og den nordiske udleveringslovs § 19, stk. 2. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter, at der på grundlag af en overenskomst med en stat uden for Norden og Den Europæiske Union kan ske udlevering af danske statsborgere til retsforfølgning i den pågældende stat,

1) hvis den pågældende i de sidste 2 år forud for den kriminelle handling har haft bopæl i den stat, hvortil udlevering ønskes, og en handling, der svarer til den lovovertrædelse, for hvilken der begæres udlevering, efter grønlandsk ret kan medføre idømmelse af foranstaltning med fængselsanbringelse i mindst 1 år, eller

2) handlingen efter grønlandsk ret kan medføre højere foranstaltning end fængselsanbringelse i 4 år.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i lyset af lovforslagets § 7, der i visse situationer gør det muligt at udlevere en dansk statsborger eller en person med både dansk og udenlandsk statsborgerskab, til retsforfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning til en stat uden for Norden, hvis den pågældende er sigtet, tiltalt eller dømt for at have begået en alvorlig forbrydelse, eller hvis den pågældende har en mere begrænset tilknytning til Grønland.

Med den foreslåede bestemmelse i § 18 får domstolene kompetence til at træffe afgørelse om udlevering af danske statsborgere til stater uden for Norden og Den Europæiske Union.

Det vil efter den foreslåede bestemmelse være muligt at udlevere danske statsborgere til retsforfølgning i stater uden for Norden og Den Europæiske Union. Udlevering til fuldbyrdelse af foranstaltning vil ikke kunne ske efter den foreslåede bestemmelse. Der henvises i stedet til lovforslagets § 21.

Det bemærkes i relation hertil, at kriminalloven hverken indeholder strafferammer eller forældelsesregler, der er knyttet op på strafferammer.

Om en lovovertrædelse giver mulighed for idømmelse af fængsel efter grønlandsk ret i mindst 1 år (stk. 1, nr. 1) eller højere end 4 år (stk. 1, nr. 2), vil således bero på en konkret vurdering af lovovertrædelsens

grovhed, herunder samfundets interesse i at modvirke handlinger af den pågældende art.

Det vil i den forbindelse kunne indgå i vurderingen, om der er eksempler på domspraksis, hvor en gerningsperson er blevet idømt fængsel efter grønlandsk ret af de ovenfor nævnte varigheder for en lovovertrædelse af lignende beskaffenhed.

Der vil ikke skulle foretages en konkret vurdering af, hvilken foranstaltning den pågældende ville kunne idømmes i Grønland for den konkrete forbrydelse, , men alene en vurdering af om der forefindes grønlandsk retspraksis vedrørende den pågældende bestemmelse, hvorefter der er idømt en foranstaltning i Grønland, der opfylder tidskravet i bestemmelsen.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at gælder der i forhold til en stat uden for Norden og Den Europæiske Union ikke en af de i *stk. 1* nævnte overenskomster, kan der ske udlevering af en dansk statsborger til retsforfølgning, hvis betingelserne i *stk. 1* i øvrigt er opfyldt, og særlige hensyn til retshåndhævelsen taler derfor.

I modsætning til, hvad der gælder for udlevering til andre lande, med hvilke der er indgået en gensidig udleveringsoverenskomst, skal der foretages en konkret vurdering af mulighederne for og det hensigtsmæssige i at gennemføre en kriminalsag mod den pågældende i Grønland frem for at udlevere den pågældende til retsforfølgning i udlandet.

Under hensyn til, at der vil kunne forekomme sager herunder om terrorvirksomhed eller anden grov kriminalitet, hvor det kan være forbundet med store og eventuelt uoverstigelige vanskeligheder under en kriminalsag i Grønland at føre bevis for lovovertrædelser begået i udlandet, når vidnerne eller beviserne ikke befinder sig i Grønland, taler dette for, at kriminalsagen som udgangspunkt gennemføres i det land, hvor lovovertrædelsen er begået, eller hvor det i øvrigt af hensyn til bevisførelsen er mest hensigtsmæssigt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 19

Det fremgår af udleveringslovens § 3, stk. 1, at udlevering kun kan ske, såfremt en handling, der svarer til den lovovertrædelse, for hvilken der søges udlevering, efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 1 år. Kan handlingen efter dansk ret medføre kortere frihedsstraf, kan udlevering dog ske, hvis der i overenskomst herom med den pågældende stat.

Det fremgår endvidere af udleveringslovens § 3, stk. 2, at udlevering til strafforfølgning kun kan ske, hvis der i den fremmede stat er truffet beslutning om, at den, som søges udleveret, skal anholdes eller fængsles for den pågældende handling.

Det fremgår af udleveringslovens § 23, at loven har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

Den foreslåede § 19 fastsætter, at udlevering af udlændinge til retsforfølgning i en stat uden for Norden og Den Europæiske Union kan ske, hvis handlingen efter grønlandsk ret kan idømmes foranstaltning med fængselsanbringelse i mindst 1 år. Kan handlingen efter grønlandsk ret medføre kortere foranstaltning med fængselsanbringelse, kan udlevering dog ske, hvis der er overenskomst herom med den pågældende stat.

Med udtrykket »udlænding« forstår personer, der (udelukkende) har et andet statsborgerskab end dansk, eller som er statsløse. Personer, som både har dansk og udenlandsk statsborgerskab (dobbelts statsborgerskab), omfattes af den foreslåede § 18 om udlevering af danske statsborgere.

Om udlevering til fuldbyrdelse af foranstaltning henvises til lovforslagets § 21.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 20

Det fremgår af udleveringslovens § 3, stk. 2, at udlevering til strafforfølgning kun kan ske, hvis der i den fremmede stat er truffet beslutning om, at den, som søges udleveret, skal anholdes eller fængsles for den pågældende handling.

Den foreslåede § 20 fastsætter, at udlevering til retsforfølgning kun kan ske, hvis der i den fremmede stat er truffet beslutning om, at den, som begæres udleveret, skal anholdes eller fængsles for den pågældende handling.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse i § 20 viderefører udleveringslovens § 3, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 21

Det fremgår af udleveringslovens § 3, stk. 3, at udlevering til fuldbyrdelse af en dom, medmindre andet er fastsat ved overenskomst med den pågældende stat, kun kan ske, hvis dommen lyder på frihedsstraf i mindst 4 måneder, eller hvis den dømte i henhold til dommen eller en beslutning, der er truffet med hjemmel i dommen, skal anbringes i fængsel og opholdet her kan blive af 4 måneders varighed.

Bestemmelsen finder dog ikke anvendelse på udlevering af danske statsborgere, jf. udleveringslovens § 2. Der er derfor i dag ikke mulighed for at udlevere en dansk statsborger fra Grønland til fuldbyrdelse af en frihedsstraf i et tredjeland.

Er der derimod tale om udlevering af en dansk statsborger til fuldbyrdelse af en frihedsstraf til et andet nordisk land, kan udleveringen dog ske, såfremt den pågældende i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i det land, hvortil udlevering ønskes, eller hvis

handlingen eller en tilsvarende handling efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år, jf. den nordiske udleveringslovs § 2.

Det bemærkes, at de ovennævnte bestemmelser har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23 og den nordiske udleveringslovs § 19, stk. 2. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

Den foreslåede § 21 fastsætter, at udlevering til straffuldbyrdelse, medmindre andet er fastsat ved overenskomst med den pågældende stat, kun kan ske, hvis den pågældende er idømt en fængselsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af mindst 4 måneders varighed, og en tilsvarende handling er kriminaliseret efter grønlandsk ret.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 7, der i visse situationer gør det muligt at udlevere en dansk statsborger til retsfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning til en stat uden for Norden, hvis den pågældende er sigtet, tiltalt eller dømt for at have begået en alvorlig forbrydelse, eller hvis den pågældende har en mere begrænset tilknytning til Grønland

Det følger af lovforslagets § 7, stk. 2, at udlevering til fuldbyrdelse af foranstaltning af en person, der er dansk statsborger eller har fast bopæl i Grønland, kan afslås, hvis foranstaltningen i stedet fuldbyrdes i Grønland.

Det bemærkes i relation hertil, at kriminalloven hverken indeholder strafferammer eller forældelsesregler, der er knyttet op på strafferammer.

Om en lovovertrædelse giver mulighed for idømmelse af en frihedsberøvende foranstaltning efter grønlandsk ret på mindst 4 måneders varighed, vil således bero på en konkret vurdering af lovovertrædelsens grovhed, herunder samfundets interesse i at modvirke handlinger af den pågældende art.

Det vil i den forbindelse kunne indgå i vurderingen, om der er eksempler på domspraksis, hvor en gerningsperson er blevet idømt fængsel af de ovenfor nævnte varigheder for en lovovertrædelse af lignende beskaffenhed.

Der vil ikke skulle foretages en konkret vurdering af, hvilken foranstaltning der kan forventes idømt for den konkrete forbrydelse, men alene en generel vurdering af de relevante bestemmelsers grovhed. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 22

Efter udleveringslovens § 3, stk. 4, kan udlevering til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse for flere strafbare forhold finde sted, selv om betingelserne i stk. 1-3 vedrørende lovovertrædelsens almindelige beskaffenhed, beslutning om anholdelse eller fængsling og retsfølgens beskaffenhed kun er opfyldt med hensyn til et af forholdene.

Det bemærkes, at den ovennævnte bestemmelse har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

Det foreslås i § 22, at udlevering til retsforfølgning eller straffuldbyrkelse for flere kriminelle forhold kan finde sted, selv om betingelserne i §§ 18-21 kun er opfyldt med hensyn til ét af forholdene.

Kravet til den frihedsberøvende foranstaltnings længde, der stilles i lovforslagets § 18, stk. 1, nr. 2, § 19 og § 21, samt betingelsen i lovforslagets § 20 om, at der er truffet beslutning om, at den, som begæres udleveret, skal anholdes eller fængsles for den pågældende handling, vil dermed kun skulle være opfyldt med hensyn til ét af de forhold, der begæres udlevering for.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse viderefører udleveringslovens § 3, stk. 4. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 23

Udleveringslovens § 3, stk. 5, stiller krav til det bevismæssige grundlag, der danner baggrund for udleveringsanmodningen.

Den foreslåede § 23 fastsætter, at må det på grund af særlige omstændigheder antages, at sigtelsen eller dommen vedrørende en handling, for hvilken der begæres udlevering, savner tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag, må udlevering for handlingen ikke finde sted.

Den omstændighed, at den, som begæres udleveret, over for de relevante myndigheder nægter sig skyldig, vil isoleret betragtet ikke berettige de relevante myndigheder til at stille krav om tilvejebringelse af (yderligere) bevismateriale. Hvis den pågældende derimod til støtte for sin påstand kan henvise til særlige omstændigheder, hvorefter der foreligger rimelig tvivl om den pågældendes skyld, vil der kunne fremsættes begæring om tilvejebringelse af bevismateriale til sandsynliggørelse af skylden, og hvis dette materiale ikke tilvejebringes, eller hvis det findes utilstrækkeligt, vil begæringen om udlevering kunne afslås.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse i § 23 viderefører udleveringslovens § 3, stk. 5.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 24

Udleveringslovens § 4 omhandler spørgsmålet om udlevering for en militær lovovertrædelse.

Den foreslåede § 24 fastsætter, at udlevering for en militær lovovertrædelse ikke kan finde sted.

Der kan således ikke ske udlevering for handlinger, der er kriminelle efter den militære lovgivning. Der henvises til lovbekendtgørelse nr. 642 af 30. september 1987 om militær straffelov.

Udlevering for en militær forbrydelse, der tillige indeholder et efter den borgerlige lovgivning kriminaliseret forhold, vil således kun kunne finde sted på vilkår, at den pågældende ikke dømmes efter den militære straffelovgivning.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse viderefører udleveringslovens § 4.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 25

Udleveringslovens § 5 indeholder et forbud mod udlevering for politiske lovovertrædelser.

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter, at udlevering for en politisk lovovertrædelse ikke kan finde sted.

Om en lovovertrædelse er politisk, vil bero på en konkret helhedsvurdering, hvorved der navnlig lægges vægt på arten af den eller de interesser, der er krænket ved overtrædelser, samt på gerningsmandens motiv.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at omfatter handlingen herudover en lovovertrædelse, som ikke er af politisk karakter, kan udlevering ske for denne lovovertrædelse, hvis handlingen overvejende er af ikke-politisk karakter.

Det foreslåede *stk. 3* fastsætter, at *stk. 1* og *2* ikke finder anvendelse, når handlingen er omfattet af

1) artikel 1 eller 2 i den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme som ændret ved ændringsprotokol af 15. maj 2003 til den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme,

2) artikel 6 og 7 og artikel 9, jf. artikel 6 og 7, i Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme,

3) artikel 2, jf. artikel 1, i FN-konventionen til bekæmpelse af terrorbombninger,

4) artikel 2, jf. artikel 1, i FN-konventionen til bekæmpelse af finansiering af terrorisme,

5) artikel 2, jf. artikel 1, i FN-konventionen til bekæmpelse af nuklear terrorisme,

6) artikel 7 i Det Internationale Atomenergiagenturs konvention om fysisk beskyttelse af nukleare materialer som ændret ved ændringskonvention af 8. juli 2005 til Det Internationale Atomenergiagenturs konvention om fysisk beskyttelse af nukleare materialer,

7) artikel 3 eller artikel 3 b, 3 c eller 3 d i konventionen af 10. marts 1988 til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod søfartssikkerheden som henholdsvis ændret og indsat ved protokollen af 1. november 2005 til konventionen af 10. marts 1988 til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod søfartssikkerheden eller artikel 2 eller artikel 2 b eller 2 c i protokollen af 10. marts 1988 til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod sikkerheden for fastgjorte platforme, der befinder sig på kontinentalsokkelen, som henholdsvis ændret og indsat ved protokollen af 1. november 2005 til protokollen af 10. marts 1988 til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod sikkerheden for fastgjorte platforme, der befinder sig på kontinentalsokkelen,

8) artikel 4, jf. artikel 2, i FN-konventionen om beskyttelse af alle personer mod tvangsforsvinding eller

9) artikel 15, stk. 1, litra a-c, i 2. protokol af 26. marts 1999 til UNESCO-konventionen af 14. maj 1954 om beskyttelse af kulturværdier i tilfælde af væbnet konflikt.

Med det foreslåede *stk. 3, nr. 1*, udvides den gældende undtagelsesbestemmelse i udleveringslovens § 5, stk. 3, til at omfatte handlinger omfattet af artikel 1 eller 2 i den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme som ændret ved ændringsprotokol af 15. maj 2003

til den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme. Konventionen har på nuværende tidspunkt ikke virkning for Grønland, og justitsministeren fastsætter derfor tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden, jf. lovforslagets § 53, stk. 2, 1. pkt.

Med det foreslåede *stk. 3, nr. 2*, udvides den gældende undtagelsesbestemmelse i udleveringslovens § 5, stk. 3, til at omfatte handlinger omfattet af artikel 6 og 7 og artikel 9, jf. artikel 6 og 7, i Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme. Konventionen har på nuværende tidspunkt ikke virkning for Grønland, og justitsministeren fastsætter derfor tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden, jf. lovforslagets § 53, stk. 2, 1. pkt.

Med det foreslåede *stk. 3, nr. 3*, udvides den gældende undtagelsesbestemmelse i udleveringslovens § 5, stk. 3, til at omfatte handlinger omfattet af artikel 2, jf. artikel 1, i FN-konventionen til bekæmpelse af terrorbombninger. Konventionen har på nuværende tidspunkt ikke virkning for Grønland, og justitsministeren fastsætter derfor tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden, jf. lovforslagets § 53, stk. 2, 1. pkt.

Med det foreslåede *stk. 3, nr. 4*, udvides den gældende undtagelsesbestemmelse i udleveringslovens § 5, stk. 3, til at omfatte handlinger omfattet af artikel 2, jf. artikel 1, i FN-konventionen til bekæmpelse af finansiering af terrorisme. Konventionen har på nuværende tidspunkt ikke virkning for Grønland, og justitsministeren fastsætter derfor tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden, jf. lovforslagets § 53, stk. 2, 1. pkt.

Med det foreslåede *stk. 3, nr. 8*, udvides den gældende undtagelsesbestemmelse i udleveringslovens § 5, stk. 3, til at omfatte handlinger omfattet af artikel 4 i tvangsforsvindingskonventionen, som omhandler tvangsforsvindingsforbrydelser. Konventionen har på nuværende tidspunkt ikke virkning for Grønland, og justitsministeren fastsætter derfor tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden, jf. lovforslagets § 53, stk. 2, 1. pkt.

Med det foreslåede *stk. 3, nr. 9*, udvides den gældende undtagelsesbestemmelse i udleveringslovens § 5, stk. 3, til at omfatte handlinger omfattet af artikel 15, stk. 1, litra a-c, i UNESCO-konventionens 2.

protokol. Konventionen har på nuværende tidspunkt ikke virkning for Grønland, og justitsministeren fastsætter derfor tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden, jf. lovforslagets § 53, stk. 2, 1. pkt.

Forslagene vil indebære, at udlevering baseret på en overtrædelse af artikel 1 eller 2 i den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme, artikel 6, 7 og 9 i Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme, artikel 2, jf. artikel 1 i FN-konventionen til bekæmpelse af terrorbombninger, artikel 2, jf. artikel 1 i FN-konventionen til bekæmpelse af finansiering af terrorisme, artikel 4 i tvangsforsvindingskonventionen eller artikel 15, stk. 1, litra a-c, i UNESCO-konventionens 2. protokol ikke vil kunne afslås med den begrundelse, at overtrædelserne vedrører en politisk lovovertrædelse, en lovovertrædelse relateret til en politisk lovovertrædelse eller en lovovertrædelse inspireret af politiske motiver.

Det foreslåede *stk. 4* fastsætter, at i særlige tilfælde kan udlevering for en handling omfattet af artikel 5 eller artikel 9, jf. artikel 5, i Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme afslås, hvis det vurderes, at der er tale om en politisk lovovertrædelse.

Udlevering vil således kunne afslås for offentlig opfordring til at begå en terrorhandling eller medvirken hertil, hvis det vurderes, at der er tale om en politisk lovovertrædelse.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse med redaktionelle ændringer og seks tilføjelser viderefører udleveringslovens § 5.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 26

Udleveringslovens § 9 omhandler forældelse af strafansvaret.

Det bemærkes, at bestemmelsen har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med

fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

Den foreslåede § 26 fastsætter, at udlevering for en kriminel handling, der er omfattet af grønlandsk jurisdiktion, ikke kan ske, hvis påtale ikke kan finde sted efter grønlandsk ret.

Bestemmelsen vil indebære, at de relevante myndigheder til først at foretage en vurdering af, hvorvidt der er grønlandsk jurisdiktion for handlingen efter kriminallovens §§ 4-8, og derefter foretage en vurdering af, om påtale efter kriminallovens § 21 ikke finder sted.

Såfremt der er grønlandsk jurisdiktion, vil der således skulle foretages en konkret vurdering af, om der er forløbet så lang tid, at det ikke længere skønnes at være forudsætninger for at iværksætte foranstaltninger. Der vil i den forbindelse skulle lægges vægt på, om gerningsmandens kriminalitetsfrieandel indicerer, at der ikke længere er behov for at underkaste ham lovens foranstaltninger, jf. Folketingstidende 1953-54, tillæg A, sp. 390.

Derudover vil der – på samme måde som i Danmark – skulle lægges vægt på eventuelle forhold, der er foretaget i udlandet med henblik på at forfølge forholdet, jf. principperne i kriminallovens § 21, stk. 5, 1. pkt., og stk. 6, 3. pkt. Det vil indebære, at det tidsrum, hvor den eftersøgte har unddraget sig retsforfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning i den stat uden for Norden og Den Europæiske Union, der har anmodet om udlevering, ikke vil indgå i vurderingen efter kriminallovens § 21. Det betyder, at hvis en eftersøgt person eksempelvis har unddraget sig retsforfølgning i den anmodende stat i 5 år og i den mellemliggende periode ikke har begået yderligere kriminalitet, vil der fortsat være mulighed for at påtale forholdet efter kriminallovens § 21.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 27

Udleveringsloven indeholder ikke en bestemmelse om eksterritorial jurisdiktion.

De almindelige betingelser for, hvornår en handling er omfattet af grønlandsk jurisdiktion, fremgår i stedet af kriminallovens §§ 4-8.

Efter kriminallovens § 4, stk. 1, er en handling omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlingen er begået i Grønland, i grønlandsk luftrum, på grønlandsk søterritorium eller på grønlandsk fartøj. Efter kriminallovens § 4, stk. 2, er handlingen bl.a. endvidere omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlinger foretages uden for de i § 4, stk. 1, nævnte områder, af en person der er bosat i Grønland, hvis forholdet også er strafbart efter den dér gældende lovgivning. Efter kriminallovens § 4, stk. 3, er en handling bl.a. endvidere omfattet af grønlandsk jurisdiktion, når handlingen har virkning i Grønland, eller når handlingen er omfattet af mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning.

Den foreslåede § 27 fastsætter, at udlevering kan afslås, hvis den pågældende handling er foretaget uden for territoriet for den stat, der har anmodet om udlevering, og en tilsvarende handling foretaget uden for grønlandsk territorium ikke ville være omfattet af grønlandsk jurisdiktion.

Hvis Grønland efter reglerne i kriminallovens §§ 4-8 ikke selv ville kunne retsforfølge i en tilsvarende situation, vil udlevering kunne afslås efter den foreslåede bestemmelse. Udlevering vil således f.eks. kunne afslås, hvis en medlemsstat A anmoder Grønland om udlevering af en person, der opholder sig i Grønland, for at retsforfølge den pågældende for en seksualforbrydelse begået i staten B, selv om den pågældende ikke er statsborger eller har bopæl i medlemsstaten A (udøvelse af såkaldt universel jurisdiktion). Udlevering vil ligeledes kunne afslås, hvis medlemsstaten A beder om udlevering af en egen statsborger med henblik på at retsforfølge den pågældende for en handling begået i staten B, og handlingen ikke er kriminaliseret i staten B. Dette skyldes, at det efter kriminallovens § 4 er en betingelse for, at Grønland har jurisdiktion for handlinger begået af en dansk statsborger i udlandet, at handlingen også er strafbar efter lovgivningen i det land, hvor handlingen er begået (krav om dobbelt strafbarhed).

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 28

Udleveringsloven indeholder ikke en regel om udlevering for afgørelser afsagt *in absentia* (udeblivelsesdomme).

Den foreslåede § 28 fastsætter, at udlevering med henblik på fuldbyrdelse af en dom afsagt, uden at den pågældende har været til stede under retssagen, hvorved den pågældende er idømt fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, ikke kan finde sted, medmindre det fremgår af udleveringsanmodningen, at den pågældende i overensstemmelse med reglerne i udstedelsesstaten og i rette tid

1) er blevet indkaldt personligt og dermed er blevet underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, som førte til afgørelsen, eller på anden vis er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, på en sådan måde, at det klart fremgår, at personen var bekendt med den berammede retssag og er blevet underrettet om, at der kunne træffes en afgørelse, selv om vedkommende ikke var til stede under retssagen,

2) var bekendt med den berammede retssag og havde givet en juridisk rådgiver, der var udpeget enten af den pågældende selv eller af udstedelsesstaten, fuldmagt til at forsvare sig under retssagen og faktisk var repræsenteret af denne rådgiver under retssagen,

3) har fået afgørelsen forkyndt og er blevet udtrykkeligt underrettet om retten til en fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter, herunder nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og den pågældende efterfølgende udtrykkeligt har erklæret, at vedkommende ikke anfægter afgørelsen, eller den pågældende ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende tidsfrist, eller

4) vil få afgørelsen forkyndt personligt straks efter overgivelsen til udstedelsesstaten og udtrykkeligt vil blive underrettet om retten til for-

nyet prøvelse eller anke som nævnt i nr. 3 og vil blive underrettet om tidsfristen for anmodning om fornyet prøvelse eller anke.

Betingelserne i nr. 1-4 i den foreslåede bestemmelse er ikke kumulative. Det vil således være tilstrækkeligt, at én af betingelserne er opfyldt.

Denne afslagsgrund vil således fremover også gælde i sager om udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 29

Udleveringslovens § 10 angiver visse obligatoriske vilkår, der skal fastsættes i forbindelse med udlevering til tredjelande.

Efter udleveringslovens § 10, nr. 1, må udlevering kun ske på vilkår af, at den udleverede ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for en anden lovovertrædelse begået før udleveringen end den, for hvilken den pågældende er udleveret (specialitetsreglen). Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, at den udleverede efter den gældende ordning ikke selv kan give afkald på anvendelse af specialitetsreglen ved udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union, jf. Folketingstidende 1966-67, 2. samling, tillæg A, spalte 2550.

Efter udleveringslovens § 10, nr. 1, litra a-c, gælder forbuddet mod strafforfølgning, straffuldbyrkelse eller videreudlevering for andre lovovertrædelser begået før udleveringen dog ikke, hvis justitsministeren meddeler tilladelse hertil efter lovens § 20 (litra a), hvis den pågældende, uanset at han i 45 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil han er udleveret, har undladt dette (litra b), eller hvis den pågældende efter at have forladt det pågældende land frivilligt er vendt tilbage (litra c).

De nærmere betingelser for, at justitsministeren kan meddele tilladelse til at fravige specialitetsreglen, jf. udleveringslovens § 10, nr. 1, litra a, fremgår af lovens § 20. Efter denne bestemmelse kan justitsministe-

ren efter anmodning tillade, at en person, der er udleveret, underkastes strafforfølgning eller straffuldbyrdelse eller udleveres videre til tredjeland for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, som den pågældende er udleveret for, jf. udleveringslovens § 20, stk. 1.

Den foreslåede § 29 fastsætter, at udlevering sker på følgende vilkår:

1) Den udleverede må ikke drages til ansvar eller videreudleveres til et tredje land for nogen anden kriminel handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for, medmindre

a) retten tillader det efter § 41,

b) den pågældende, uanset at den pågældende i 30 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil den pågældende er udleveret, har undladt dette, eller

c) den pågældende efter at have forladt landet frivilligt er vendt tilbage.

2) Den udleverede må ikke uden rettens tilladelse underkastes retsforfølgning ved en særdomstol.

3) Dødsstraf må ikke fuldbyrdes for den pågældende handling.

Efter den foreslåede ordning vil det således alene være domstolene, der kan meddele tilladelse til at fravige udleveringslovens regler om specialitet og om særdomstole.

Det bemærkes, at den foreslåede § 29 viderefører udleveringslovens § 10 med den undtagelse, at kompetencen til at træffe afgørelse om udlevering foreslås overført fra justitsministeren til domstolene.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 30

Efter udleveringslovens § 11, kan udlevering til tredjeland kun ske efter en anmodning, der indeholder oplysninger om tid og sted for den

strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser. Der skal samtidig med anmodningen fremsendes en udskrift af den beslutning om anholdelse eller fængsling eller af den dom, der danner grundlag for anmodningen, jf. stk. 2.

Der gælder tilsvarende krav til indholdet af udleveringsbegæring efter den nordiske udleveringslovs § 8.

Udleveringsloven indeholder derimod ikke særskilte krav til indholdet af en nordisk eller europæisk arrestordre.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 3.6.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter, at en udleveringsanmodning, herunder en nordisk og en europæisk arrestordre, for at kunne danne grundlag for anholdelse og udlevering, skal indeholde oplysning om den eftersøgte identitet og nationalitet, tid og sted for den kriminelle handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige strafferetlige bestemmelser samt oplysning om, hvorvidt der er truffet beslutning om anholdelse eller fængsling, eller om der er afsagt dom.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at en udleveringsanmodning, herunder en nordisk og en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på udlevering til retsforfølgning, endvidere skal indeholde oplysning om, hvilken straf den pågældende handling efter lovgivningen i den stat, hvortil udlevering ønskes, kan medføre.

Det foreslåede *stk. 3* fastsætter, at en udleveringsanmodning, herunder en nordisk og en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på udlevering til straffuldbyrkelse, endvidere skal indeholde oplysning om den idømte straf eller anden retsfølge.

Der er som bilag til rammeafgåelsen om den europæiske arrestordre optaget en formular, som benævnes »europæisk arrestordre«. Hvis formularen er udfyldt korrekt, vil arrestordren opfylde betingelserne i stk. 1-3.

Der er tilsvarende som bilag til den nordiske udleveringskonvention optaget en formular, som benævnes »nordisk arrestordre«. Hvis for-

mularen er udfyldt korrekt, vil arrestordren opfylde betingelserne i stk. 1-3.

For så vidt angår udleveringsanmodninger fra stater uden for Norden og Den Europæiske Union skal oplysningerne fremgå af det skriftlige materiale, den anmodende stat fremsender. Det følger af artikel 12 i 1957-konventionen om udlevering, at der med anmodningen skal følge udskrift af den beslutning om anholdelse eller fængsling eller af den dom, der danner grundlag for anmodningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 31

Udleveringsloven og den nordiske udleveringslov indeholder ikke en bestemmelse om udpegning af en central myndighed, der modtager europæiske arrestordre og udleveringsanmodninger.

I dag fremsendes udleveringsanmodninger fra tredjelande til Justitsministeriet, enten direkte fra det anmodende lands myndigheder eller via Rigspolitiet og Grønlands Politi.

Justitsministeriet foretager herefter en indledende vurdering af sagen og overvejer, om udlevering allerede på det foreliggende grundlag bør afslås.

Hvis udlevering ikke afslås på det foreliggende grundlag, fremsender Justitsministeriet en høring til Grønlands Politi bilagt arrestordren eller udleveringsanmodningen.

Den foreslåede § 31 fastsætter, at justitsministeren udpeger en central myndighed, som modtager udleveringsanmodninger fra henholdsvis medlemsstater af den Europæiske Union og stater uden for Norden og Den Europæiske Union. Den centrale myndighed indhenter om fornødent supplerende oplysninger hos den udstedende myndighed i det anmodende land.

Det er hensigten, at justitsministeren – på samme måde som i Danmark – udpeger Rigsadvokaten som central myndighed i behandlingen

af sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union og til stater uden for Norden og den Europæiske Union.

Hvis det efterfølgende måtte vise sig hensigtsmæssigt, at en anden myndighed bliver udpeget som central myndighed i stedet for Rigsadvokaten, vil justitsministeren kunne foretage udpegelsen uden en lovændring.

For så vidt angår de nordiske lande foreslås det, at den nordiske arrestordre efter anholdelse i Grønland bliver sendt direkte fra anklagemyndigheden i det pågældende nordiske land til Grønlands Politi. Det vil også gælde i sager om udlevering til Finland og Sverige, der også er EU-medlemsstater.

Under hensyn til, at den centrale myndighed kan bistå de kompetente judicielle myndigheder, samt at europæiske arrestordrer skal behandles og fuldbyrdes som hastesager, foreslås det i 2. pkt., at den centrale myndighed kan indhente supplerende oplysninger hos den udstedende myndighed i det anmodende land.

Domstolene vil tillige få adgang til at anmode om supplerende oplysninger, jf. lovforslagets § 35, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 32

En anmodning om udlevering sendes efter udleveringslovens § 12 til politiet på det sted, hvor den, som søges udleveret, har ophold, medmindre justitsministeren allerede på grundlag af anmodningen og de oplysninger, der følger med denne, finder at burde afslå udlevering. Politiet iværksætter derefter uden ophold den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt. For denne undersøgelse gælder bestemmelserne i retsplejelovens 4. bog med de fornødne lempelser.

Den foreslåede *stk. 1* fastsætter, at en udleveringsanmodning, herunder en nordisk og en europæisk arrestordre, sendes til Grønlands Politi. Politiet iværksætter derefter uden ophold den undersøgelse, der er

nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt, jf. dog stk. 4. For denne undersøgelse finder retsplejelovens kapitel 32 om sigtede og dennes forsvar, kapitel 34 om almindelige bestemmelser om efterforskning og afhøringer tilsvarende anvendelse, jf. dog lovforslagets § 34.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en udleveringsanmodning, herunder en nordisk og en europæisk arrestordre, vil skulle sendes til Grønlands Politi. Som nævnt i lovforslaget § 31 er det Rigsadvokaten, der forudsættes fra udlandet at modtage udleveringsanmodninger fra henholdsvis medlemsstater af Den Europæiske Union og stater uden for Norden og Den Europæiske Union og derefter sende sagen til Grønlands Politi (medmindre fremsendelse til politiet undlades i medfør af det foreslåede stk. 4, jf. herom nedenfor).

Endvidere foreslås det for så vidt angår politiets undersøgelse, at retsplejelovens kapitel 32 om sigtede og dennes forsvar, kapitel 34 om almindelige bestemmelser om efterforskning og afhøringer finder tilsvarende anvendelse, jf. dog lovforslagets § 34 om forsvarerbeskikkelse.

Den foreslåede *stk. 2* fastsætter, at til fremme af undersøgelsen og for at sikre udleveringen kan de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 35 om anholdelse og tilbageholdelse, kapitel 36 om legemsindgreb og ransagning, samt kapitel 37 om andre tvangsindgreb under efterforskningen, anvendes i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet, jf. dog stk. 3 og lovforslagets § 33.

Lovforslagets § 33 omhandler, at politiet vil få mulighed for at fotografere og optage fingeraftryk af samtlige personer, der begæres udleveret, med henblik på senere identifikation, uden at retsplejelovens mistanke- og strafferammekrav er opfyldt. Bestemmelsen finder anvendelse i alle sager om udlevering fra Grønland til udlandet.

Den foreslåede *stk. 3* fastsætter, at ved udlevering til de nordiske lande eller medlemsstater i Den Europæiske Union kan de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 35 om anholdelse og tilbageholdelse, dog anvendes, i det omfang udleveringsanmodningen er udstedt for en

lovovertrædelse, der efter reglerne i kapitel 3 eller 4 kan medføre udlevering.

Den foreslåede bestemmelse vil således medføre en lempelig adgang til anholdelse og tilbageholdelse i sager vedrørende udleveringsanmodninger fra Norden eller Den Europæiske Union.

Såfremt udleveringsanmodningen vedrører en handling, som kan medføre udlevering i medfør af lovforslagets § 13 om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union, vil tilbageholdelse ikke kunne nægtes under henvisning til, at der i medfør af kriminalitetskravet i retsplejelovens § 359 ikke ville kunne ske tilbageholdelse i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet. Tilsvarende vil der kunne ske tilbageholdelse i sager, der vedrører en handling, der ikke er kriminaliseret her i landet, hvis der er tale om en handling, der i medfør af lovforslagets § 13, stk. 1, vil kunne medføre udlevering, og de øvrige betingelser i retsplejelovens § 359 er opfyldt.

Tilsvarende vil politiet kunne anholde en person, der begæres udleveret, såfremt anholdelse må anses for påkrævet for at sikre pågældendes foreløbige tilstedeværelse, uanset den pågældende ikke med rimelig grund mistænkes for et kriminelt forhold, der er undergivet offentlig påtale.

Det foreslåede *stk. 4* fastsætter, at sagen indbringes for retten uden politiets nærmere undersøgelse, jf. § 35, hvis anklagemyndigheden allerede på grundlag af oplysningerne i udleveringsanmodningen, herunder den nordiske eller den europæiske arrestordre, finder, at udlevering bør afslås.

Det foreslåede *stk. 4* er en ændring i forhold til udleveringslovens § 12, 1. pkt., 1., som omhandler justitsministerens adgang til at afslå udlevering allerede på grundlag af oplysningerne i anmodningen.

Under hensyn til, at kompetencen til at træffe afgørelse om udlevering, herunder at udlevering skal afslås, fremover overføres til domstolene, vil justitsministeren ikke fremover kunne træffe afgørelse om, at udlevering afslås.

Hvis anklagemyndigheden allerede på grundlag af oplysningerne i udleveringsanmodningen, herunder den nordiske eller den europæiske arrestordre, finder, at udlevering bør afslås, vil spørgsmålet om udlevering skulle indbringes for retten på det foreliggende grundlag, og således uden at politiet anmodes om at iværksætte nærmere undersøgelse. Hvis retten er uenig i anklagemyndighedens vurdering, vil den kunne beslutte, at politiet skal iværksætte en nærmere undersøgelse forud for, at retten træffer afgørelse om udlevering.

I sager vedrørende udleveringsanmodninger fra henholdsvis medlemsstater af den Den Europæiske Union og stater uden for Norden og Den Europæiske Union vil det fremover være Rigsadvokaten, der skal udarbejde en indstilling om afslag på udlevering og derefter anmode anklagemyndigheden ved Grønlands Politi om at indbringe sagen for retten til afgørelse.

I sager vedrørende udleveringsanmodninger fra Norden vil anklagemyndigheden ved Grønlands Politi fremover skulle udarbejde en indstilling om afslag på udlevering og indbringe sagen for retten.

Der vil ikke skulle beskikkes en forsvarer for den, der begæres udleveret, når sagen indbringes for retten med indstilling om, at udlevering afslås uden politiets nærmere undersøgelse.

Behandlingen af sager, hvor anklagemyndigheden indstiller, at udlevering afslås, kan behandles uden afholdelse af retsmøde, jf. lovforslagets § 35, stk. 3.

Hvis forudsætningerne for at behandle udleveringssagen bortfalder, eksempelvis hvis den, der begæres udleveret, forlader Danmark, vil sagen skulle slutes af anklagemyndigheden. Retten og forsvareren orienteres herom om nødvendigt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 33

Det fremgår af udleveringslovens § 12, 2. pkt., at politiet uden ophold skal iværksætte den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt.

Det fremgår endvidere af udleveringslovens § 13, at de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 68 (beslaglæggelse), 69 (ransagning), 71 (anholdelse) og 72 (fængsling), kan anvendes til fremme af undersøgelsen og for at sikre udleveringen i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet.

Bestemmelserne har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

Personfotografering og optagelse af fingeraftryk er reguleret i retsplejelovens kapitel 36 om indgreb i meddelelseshemmeligheden, observation, legemsindgreb og ransagning, som giver politiet mulighed for at foretage legemsindgreb mod sigtede og andre som led i efterforskningen.

Det fremgår af retsplejelovens § 402, stk. 2, at optagelse af fingeraftryk og personfotografi med henblik på senere identifikation endvidere kan foretages, hvis den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en grov lovovertrædelse. Hvorvidt der er tale om en »grov lovovertrædelse« (kriminalitetskravet) afhænger af, om der i den konkrete sag må forventes en foranstaltning, der efter sanktionsstigemodellen er strengere end bøde, jf. Folketingstidende 2007-08 (2. samling), s. 1219.

Det følger derudover af § 2 i bekendtgørelse nr. 1160 af 7. december 2009 om fotografering og optagelse af fingeraftryk af indsatte i kriminalforsorgens institutioner (foto- og fingeraftryksbekendtgørelsen), at institutionen skal sikre, at der findes et vellignende foto af indsatte, der udestår dom til anbringelse i anstalt (fængsel).

Der vil således kunne opstå situationer, hvor Grønland er forpligtet til at udlevere en person, men hvor betingelserne for at fotografere og optage fingeraftryk af den pågældende med henblik på at sikre sig identifikationsmidler, hvis den pågældende måtte undvige, ikke er opfyldt.

Det skyldes, at der vil kunne forekomme tilfælde, hvor den person, der begæres udleveret, ikke bliver tilbageholdt, f.eks. fordi mindre indgribende forholdsregler end tilbageholdelse i det konkrete tilfælde vurderes at være tilstrækkelige, jf. retsplejelovens § 361, samt situationer hvor den pågældende undviger forud for indsættelsen i fængsel, f.eks. i forbindelse med transport til eller fra retten.

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter, at politiet kan fotografere og optage fingeraftryk af personer, der begæres udleveret, med henblik på senere identifikation.

Politiet vil dermed få mulighed for at fotografere og optage fingeraftryk af alle personer, der begæres udleveret med henblik på senere identifikation, uden at retsplejelovens mistanke- og kriminalitetskrav er opfyldt.

Et foto, der er optaget efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1, vil kun kunne offentliggøres efter retsplejelovens § 434, hvis kriminalitetskravet i § 434, stk. 2, er opfyldt.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at justitsministeren kan fastsætte regler om gennemførelsen af fotografering og optagelse af fingeraftryk efter stk. 1. Der kan endvidere fastsættes regler om opbevaring og destruktion.

Det er hensigten, at fotos og fingeraftryk, der optages på grundlag af § 33, stk. 1, så vidt muligt skal opbevares i politiets registre, hvor fotos og fingeraftryk, der er optaget på grundlag af de gældende regler i retsplejeloven, opbevares på nuværende tidspunkt.

Behandling, herunder opbevaring, videregivelse, sletning m.v., af fotos og fingeraftryk, der er optaget i henhold til lovforslagets § 33, stk. 1, vil som udgangspunkt kunne ske i henhold til de regler og den ad-

ministrative praksis m.v., der fastsættes for tilsvarende materiale, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser om fotos og fingeraftryk.

Ved fastsættelsen af nærmere regler for opbevaring, videregivelse, sletning m.v. af fotos og fingeraftryk, der er optaget i henhold til lovforslagets § 33, stk. 1, vil der derfor blive taget udgangspunkt i de regler, der i øvrigt fastsættes for tilsvarende materiale, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 34

Det fremgår af udleveringslovens § 14, stk. 1, at når der iværksættes undersøgelser efter lovens § 12, skal der beskikkes en forsvarer for den, som søges udleveret, medmindre den pågældende selv vælger en forsvarer. I øvrigt finder reglerne i retsplejelovens kapitel 66 om beskikkelse og valg af forsvarer tilsvarende anvendelse.

Det følger endvidere af udleveringslovens § 14, stk. 2, at udgifter til beskikket forsvarer og andre sagsomkostninger afholdes af det offentlige, medmindre retten under særlige omstændigheder bestemmer, at de skal betales af den, som søges udleveret.

Bestemmelsen har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af den udleveringslovs betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter, at når der iværksættes undersøgelse efter § 32, stk. 1, skal der beskikkes en forsvarer for den, som begæres udleveret, medmindre den pågældende selv vælger en forsvarer.

Hvis den, der begæres udleveret er blevet anholdt og fremstillet i grundlovsforhør inden politiet har iværksat en undersøgelse i medfør af lovforslagets § 32, stk. 1, vil der skulle beskikkes en forsvarer for

den pågældende i forbindelse med grundlovsforhøret, jf. retsplejelovens § 321, stk. 1, nr. 1.

Det foreslåede stk. 1 viderefører udleveringslovens § 14, stk. 1, med den ændring, at henvisningen til retsplejelovens kapitel 32 er udeladt, idet kapitlet i forvejen er nævnt i lovforslagets § 32, stk. 1.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at udgifter til en beskikket forsvarer m.v. og andre sagsomkostninger afholdes af det offentlige. Foreligger der særlige omstændigheder, kan retten dog bestemme, at sagsomkostningerne helt eller delvis skal betales af den, som begæres udleveret.

Det foreslåede stk. 2 viderefører med redaktionelle ændringer udleveringslovens § 14, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 35

I dag er det justitsministeren, der træffer afgørelse i sager om udlevering. Den pågældende kan i alle tilfælde forlange, at politiet indbringer spørgsmålet om beslutningens lovlighed for retten.

Som nævnt i bl.a. pkt. 3.6.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger foreslås kompetencen til at træffe afgørelse om udlevering fremover overført til domstolene. Det vil indebære, at det alene er domstolene, der kan træffe afgørelse om, hvorvidt udlevering på grundlag af en udleveringsanmodning kan ske. Denne bestemmelse gælder både i de tilfælde, hvor den pågældende modsætter sig udlevering, og i de tilfælde, hvor den pågældende har meddelt samtykke til udleveringen.

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter, at afgørelse om udlevering og om eventuelle vilkår herfor træffes af retten efter anklagemyndighedens anmodning.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 vil medføre, at det fremover vil være domstolene, der skal træffe afgørelse og ikke justitsministeren i spørgsmål om udlevering.

Med udtrykket »efter anklagemyndighedens anmodning« fastslås det, at det er anklagemyndigheden, som skal indbringe spørgsmålet om udlevering for retten.

På baggrund af politiets undersøgelse vil anklagemyndigheden ved Grønlands Politi skulle fremsende en indstilling om udleverings-spørgsmålet til Rigsadvokaten i sager om udlevering til stater uden for Norden.

Rigsadvokaten vil herefter skulle udarbejde en indstilling til afgørelse, hvorefter sagen sendes retur til Grønlands Politi, som indbringer sagen for retten med anmodning om berømmelse af retsmøde.

I sager vedrørende udleveringsanmodninger fra Norden vil anklage-myndigheden ved Grønlands Politi skulle udarbejde en indstilling om afgørelse og indbringe sagen for retten med anmodning om berammelse af retsmøde.

Retten vil også skulle træffe afgørelse om eventuelle vilkår for udleveringen, og indstillingen vil også, når det er relevant, skulle indeholde en indstilling herom. Det vil dreje sig om de obligatoriske vilkår i lovforslagets §§ 8, 10-12, 17 og 29 samt det fakultative vilkår i lovforslagets § 7, stk. 1.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at sagen behandles ved den kredsret, hvor den pågældende bor eller opholder sig. Kan intet af disse værneting anvendes, kan sagen behandles, hvor den pågældende er pågrebet. Retsplejelovens § 56 om henvisning af sager til Retten i Grønland finder tilsvarende anvendelse.

Det foreslåede *stk. 3* fastsætter, at sagen behandles i pågældendes fravær, hvis retten ikke finder tiltaltes tilstedeværelse nødvendig, når pågældende har været lovligt indkaldt, og det af indkaldelsen fremgår, at udeblivelse uden oplyst lovligt forfald kan medføre, at retten træffer afgørelse.

Pågældendes tilstedeværelse vil ikke være nødvendig, hvis pågældende har samtykket i, at sagen behandles uden dennes tilstedeværelse.

Pågældendes tilstedeværelse vil eksempelvis heller ikke som udgangspunkt være nødvendig, hvis pågældende er blevet afhørt af politiet om udleveringen eller har nægtet at udtale sig herom til politiet, og afhøringsrapporten indgår i rettens behandling af sagen.

Den pågældende vil under retsmødet skulle være repræsenteret af en forsvarer, og der vil være kæreadgang for så vidt angår rettens afgørelse, jf. bestemmelsens stk. 6.

Det foreslåede *stk. 4, 1. pkt.*, fastsætter, at retten uden afholdelse af retsmøde kan behandle sager, hvor anklagemyndigheden indstiller, at udlevering afslås, eller hvor den, der begæres udleveret, har meddelt samtykke til udlevering, jf. lovforslagets § 36.

Hvis sagen indbringes for retten med indstilling om afslag på udlevering uden politiets nærmere undersøgelse, jf. lovforslagets § 32, stk. 4, vil der ikke skulle beskikkes en forsvarer for den pågældende. Såfremt der allerede er beskikket en forsvarer for den pågældende i forbindelse med politiets nærmere undersøgelse, jf. lovforslagets § 34, vil forsvareren skulle orienteres ved kopi af indstillingen om, at sagen er indbragt for retten.

Der vil ikke være grundlag for at afholde et retsmøde om sagen, hvis anklagemyndigheden indstiller, at udlevering afslås, medmindre retten undtagelsesvis beslutter, at et retsmøde er nødvendigt for sagens behandling. Det vil være nødvendigt at afholde et retsmøde, hvis retten i stedet for at følge anklagemyndighedens indstilling om at afslå udlevering træffer afgørelse om, at den pågældende skal udleveres. Det forudsættes, at retten forinden der træffes afgørelse, anmoder politiet om at iværksætte en nærmere undersøgelse.

Et evt. samtykke fra den pågældende til at blive udleveret, til trods for anklagemyndighedens indstilling om at udlevering afslås, vil ikke i sig selv begrunde afholdelse af et retsmøde, idet betingelserne for udlevering skal være opfyldt. Der vil derfor ikke kunne ske udlevering, hvis der består en obligatorisk afslagsgrund jf. lovforslagets §§ 2, 3, 5, 6 og 23-26, selvom den pågældende samtykker til udlevering.

Det følger af lovforslagets § 36, at den, der begæres udleveret, i et retsmøde kan meddele samtykke til udlevering. I det tilfælde, at en person er blevet fremstillet for retten med anmodning om tilbageholdelse på baggrund af en arrestordre eller udleveringsanmodning og under retsmødet meddeler samtykke til udlevering, vil der som udgangspunkt stadig skulle afsættes tid til at indhente nærmere oplysninger, inden der kan træffes afgørelse om udlevering, hvorfor retten sjældent vil kunne træffe beslutning vedrørende udlevering under grundlovsforhøret.

Tilsvarende vil der ikke være behov for at afholde et retsmøde med henblik på sagens behandling, hvis den, der begæres udleveret har meddelt samtykke til udlevering, jf. § 36.

Det foreslåede *stk. 4, 2. pkt.*, fastsætter, at tilsvarende gælder behandling af anmodninger om tilladelse til yderligere retsforfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning, jf. § 41.

Den beskikkede forsvarer, jf. lovforslagets § 41, stk. 1, 3. pkt., jf. § 34, forudsættes at få tilsendt en kopi af anmodningen og vil have mulighed for at fremsætte sine bemærkninger skriftligt over for retten.

Det foreslåede *stk. 5* fastsætter, at hvis retten finder, at de foreliggende oplysninger ikke er tilstrækkelige til at kunne træffe afgørelse om udlevering, kan retten anmode om at modtage de nødvendige supplerende oplysninger inden for en frist, der fastsættes af retten.

Det forudsættes, at retten vil anmode anklagemyndigheden om at fremskaffe de supplerende oplysninger. I sager om udlevering til lande uden for Norden vil det være den centrale myndighed (Rigsadvokaten), som forestår korrespondancen med den anmodende stat, mens det for så vidt angår de nordiske lande vil være anklagemyndigheden ved Grønlands Politi.

Det foreslåede *stk. 6* fastsætter, at rettens afgørelse, jf. stk. 1 træffes ved beslutning. Kære til Grønlands Landsret kan ske inden for en frist på 3 dage. Retsplejelovens § 542 finder tilsvarende anvendelse, dog således, at fristen i stk. 2, 2. pkt., er 3 dage.

Dette vil både gælde for kære fra den, der skal udvises, og kære fra anklagemyndigheden.

Henvisningen til retsplejelovens § 542 vil indebære, at Grønlands Landsret kan tillade en kære, der er iværksat efter fristens udløb, hvis den part, der kærer, sandsynliggør, at den pågældende først efter udløb af fristen er blevet bekendt med den omstændighed, som kæren støttes på, eller at overskridelse af fristen i øvrigt skyldes grunde, som ikke kan tilregnes den pågældende. Kæren vil skulle iværksættes inden 3 dage efter, at den, der kærer, er blevet bekendt med kæregrunden, eller efter, at de omstændigheder, som har medført overskridelsen af fristen, ikke længere er til stede.

Udlevering vil ikke kunne ske, før rettens beslutning herom er endelig, jf. lovforslagets § 38, stk. 1. Bestemmelserne i retsplejelovens § 574 vil finde anvendelse for kæren. Mundtlig forhandling vil således kun undtagelsesvis kunne finde sted.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 36

Udleveringsloven indeholder ikke en regel om samtykke til udlevering til tredjelande.

Efter den nordiske udleveringslov § 13, stk. 1, kan udleveringen dog i almindelighed iværksættes af politiet, hvis den, der begæres udleveret, i et retsmøde meddeler samtykke til udleveringen, og det findes utvivlsomt, at betingelserne for udlevering er opfyldt. I øvrigt forelægges spørgsmålet om, hvorvidt udlevering skal finde sted, for justitsministeren, jf. den nordiske udleveringslovs § 13, stk. 2.

Den foreslåede § 36 fastsætter, at den, der begæres udleveret, i et retsmøde kan meddele samtykke til udlevering. Den pågældende kan endvidere i et retsmøde meddele samtykke til at blive draget til ansvar og videreudleveret til et tredje nordisk land, en medlemsstat i Den Europæiske Union eller en stat uden for Norden og Den Europæiske Union for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der

sker udlevering for. Retten vejleder den pågældende om følgerne af samtykke efter denne bestemmelse.

Betingelserne for udlevering vil tillige skulle være opfyldt. Der vil derfor ikke kunne ske udlevering, hvis der består en obligatorisk afslagsgrund, jf. lovforslagets §§ 2, 3, 5, 6 og 23-26, selvom den pågældende samtykker til udlevering.

Den pågældendes eventuelle efterfølgende tilbagekaldelse af et samtykke til udlevering vil ikke medføre, at sagen skal genoptages. Hvis den pågældende derimod tilbagekalder et samtykke til retsfølgning og videreudlevering for andre lovovertrædelser begået før den lovovertrædelse, for hvilken den pågældende skal udleveres inden udleveringen fra Grønland, vil den anmodende stat skulle orienteres herom.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 37

Udleveringsloven og den nordiske udleveringslov indeholder ikke en frist for Justitsministeriets afgørelse.

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter, at rettens afgørelse efter lovforslagets § 35 skal afsiges snarest muligt og så vidt muligt inden 3 dage efter, at den, der begæres udleveret, har meddelt samtykke til udleveringen i sager om udlevering til et nordisk land, og inden 10 dage efter, at den, der begæres udleveret, har meddelt samtykke til udleveringen i sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at i andre tilfælde skal rettens afgørelse så vidt muligt afsiges inden følgende frister:

- 1) 30 dage efter anholdelsen af den pågældende i Grønland i sager om udlevering til et nordisk land.
- 2) 60 dage efter anholdelsen af den pågældende i Grønland i sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.

Lovforslagets § 37, stk. 1, 1. led, der foreskriver, at rettens afgørelse efter lovforslagets § 35 skal afsiges snarest muligt, vil også omfatte sager om udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union.

En hurtig sagsbehandling også i disse udleveringssager vil bl.a. medvirke til at sikre, at den, som ønskes udleveret, ikke sidder unødigt længe tilbageholdt, mens sagen behandles i Grønland.

Der er for disse stater ikke fastsat en tilsvarende præcis frist som for de nordiske lande og medlemsstater i Den Europæiske Union, idet der må forventes at kunne være behov for at indhente flere supplerende oplysninger til brug for sagens afgørelse end den forenklede procedure for udlevering til et andet nordisk land eller en medlemsstat i Den Europæiske Union, hvor alle oplysninger forudsættes at fremgå af selve arrestordren.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 38

Indbringes en beslutning om udlevering ikke for retten, skal udleveringen gennemføres snarest muligt, jf. udleveringslovens § 17, stk. 2. Medmindre den pågældende har givet afkald på domstolsprøvelse, kan der dog ikke ske udlevering før udløbet af den frist på 3 dage, der efter udleveringslovens § 16, stk. 2, gælder for at indbringe justitsministerens afgørelse om udlevering for retten, jf. udleveringslovens § 17, stk. 1, 1. pkt.

For at sikre, at en udlevering gennemføres, kan den pågældende i medfør af udleveringslovens § 17, stk. 3, anholdes og varetægtsfængsles efter reglerne i retsplejeloven. En varetægtsfængsling skal dog ophæves, hvis udlevering ikke har fundet sted inden 30 dage efter, at beslutningen om udlevering har kunnet gennemføres. Dette vil være tilfældet, hvis den pågældende har givet afkald på domstolsprøvelse, hvis fristen på 3 dage for anmodning om domstolsprøvelse er udløbet, eller der er afsagt endelig retskendelse om udlevering. I særlige tilfælde kan retten dog forlænge fristen for varetægtsfængsling.

Når der er truffet bestemmelse om udlevering, skal denne snarest muligt iværksættes, jf. den nordiske udleveringslovs § 14, 1. pkt.

Med henblik på at sikre udleveringens gennemførelse kan de i retsplejelovens kapitler 71 og 72 omhandlede retsmidler anvendes, såfremt handlinger svarende til den, for hvilken udlevering er begæret, efter dansk ret kunne medføre højere straf end bøde. Den pågældende kan dog altid undergives anholdelse i indtil 24 timer, jf. den nordiske udleveringslovs § 14, 2. og 3. pkt.

Det bemærkes, at bestemmelserne har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter, at udlevering ikke kan ske, før rettens beslutning herom er endelig.

Det foreslås således, at fristerne, inden for hvilke udlevering så vidt mulig skal gennemføres, i alle tilfælde regnes fra det tidspunkt, hvor rettens beslutning om udlevering er endelig. Dette vil være, når kærefristen er udløbet, eller, hvis kære sker, når kæresagen er afsluttet.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at udlevering skal gennemføres snarest muligt efter, at rettens beslutning herom er endelig, og så vidt muligt inden følgende frister:

- 1) 5 dage i sager om udlevering til et nordisk land.
- 2) 10 dage i sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union.
- 3) 30 dage i sager om udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union.

Som noget nyt foreslås det, at udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union så vidt muligt skal være gennemført inden 30 dage efter det nævnte tidspunkt.

Det er politikredsen, der vil skulle forestå gennemførelsen af udleveringen efter aftale med myndighederne i den anmodende stat. Politikredsen underretter de relevante myndigheder i den anmodende stat, hvis fristen ikke kan overholdes, samt aftaler en ny dato for udleveringen.

I sager om udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union vil udlevering skulle finde sted senest 10 dage efter den aftalte nye dato.

I sager om udlevering til et nordisk land vil udlevering skulle finde sted hurtigst muligt.

Det foreslåede *stk. 3* fastsætter, at for at sikre gennemførelsen af en udlevering kan de i retsplejelovens kapitel 35 om anholdelse og tilbageholdelse omtalte retsmidler anvendes. Tilbageholdelse, som er sket efter denne bestemmelse, skal ophæves, hvis udlevering ikke har fundet sted inden udløbet af fristen i *stk. 2*. I særlige tilfælde kan retten dog forlænge denne frist.

Fristen vil som udgangspunkt skulle forlænges, hvis det af grunde, som ikke kan tilskrives landene, viser sig umuligt at gennemføre udleveringen inden for fristen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 39

Det følger af den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 7, at udlevering ikke må finde sted, hvis det i særlige tilfælde, navnlig under hensyn til den pågældendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold, må antages, at udlevering ville være uforenelig med humanitære hensyn.

Den nordiske udleveringslov indeholder ikke en tilsvarende bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 1*, at udlevering undtagelsesvis kan udsættes midlertidigt af tungtvejende humanitære grunde, f.eks. hvis der er vægtige grunde til at antage, at den klart ville bringe den eftersøgte liv eller

helbred i fare. Udleveringen skal gennemføres, så snart disse grunde ikke længere foreligger.

Udsættelsen tænkes bl.a. anvendt i tilfælde, hvor den, der begæres udleveret, er syg, og en udlevering vil medføre fare for den pågældendes helbred.

Med lovforslaget vil bestemmelsen samtidig blive placeret i kapitel 6 om behandlingen af sager om udlevering fra Grønland og vil dermed også gælde for sager om udlevering til stater uden for Norden og Den Europæiske Union. Der vil som følge heraf fremover ikke være mulighed for at afslå udlevering til stater uden for Norden under henvisning til at udlevering ville være uforenelig med humanitære hensyn. I stedet vil udleveringen skulle udsættes.

Det bemærkes, at bestemmelsen alene finder anvendelse i de tilfælde, hvor udleveringen ikke vil stride mod Grønlands internationale forpligtelser, idet udlevering ikke kan finde sted under disse omstændigheder, jf. lovforslagets § 6.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 7, hvorefter der ved udlevering af en person, der er dansk statsborger eller har fast bopæl i Grønland, til retsforfølgning kan stilles vilkår om, at den pågældende overføres til Grønland med henblik på fuldbyrdelse af en eventuel dom til anbringelse i fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning, ligesom udlevering af en person, der er dansk statsborger eller har fast bopæl i Grønland, til fuldbyrdelse af foranstaltning kan afslås, hvis den frihedsberøvende foranstaltning i stedet fuldbyrdes i Grønland.

I disse tilfælde vil helbredsmæssige forhold kunne tale for, at den pågældende overføres til Grønland med henblik på fuldbyrdelse af en eventuel dom til anbringelse i fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning, eller at udlevering til fuldbyrdelse af foranstaltning afslås, hvis foranstaltningen i stedet fuldbyrdes i Grønland.

Det forudsættes, at anklagemyndigheden vil følge op på, om betingelserne for at udsætte udleveringen fortsat består. Hvis anklagemyndigheden efterfølgende vurderer, at betingelserne for udsættelse ikke læn-

gere er til stede, indbringes sagen for retten med henblik på, at udleveringen kan gennemføres.

Det foreslås endvidere i *stk. 2*, at retten kan beslutte, at udlevering udsættes midlertidigt, hvis den, der begæres udleveret, skal retsforfølges i Grønland, eller hvis pågældende skal udstå dom til anbringelse i fængsel i Grønland.

Hvis betingelserne for udlevering i øvrigt er opfyldt, men den person, der begæres udleveret, tillige skal retsforfølges i Grønland, vil udleveringen som udgangspunkt skulle udsættes, medmindre det findes hensigtsmæssigt at udlevere den pågældende midlertidigt.

Der henvises i øvrigt til § 8, *stk. 4*, og bemærkningerne hertil.

Hvis betingelserne for udlevering i øvrigt er opfyldt, men den person, der begæres udleveret, afsoner dom til anbringelse i fængsel i Grønland, vil udleveringen kunne udsættes, hvis det ikke findes hensigtsmæssigt at udlevere den pågældende midlertidigt.

Udgangspunktet i sager, hvor den pågældende afsoner dom til anbringelse i fængsel i Grønland, vil være, at vedkommende udleveres midlertidigt. I de tilfælde, hvor den pågældende er dømt for alvorlig personfarlig kriminalitet eller lignende, og der vurderes at være særlig risiko for, at den pågældende i forbindelse med den midlertidige udlevering vil undvige, vil det dog bero på en konkret vurdering, om en udlevering i stedet skal afvente, at den pågældende løslades.

Hvis retsgrundlaget for at overføre den pågældende til fortsat fuldbyrdelse af foranstaltning af den grønlandske dom i et andet land er til stede, vil udleveringen dog skulle udsættes, jf. lovforslagets § 39, *stk. 2*, indtil der er truffet afgørelse herom. Dette er med henblik på at undgå, at en udvisningsdømt, der opfylder betingelserne for at blive overført til fortsat fuldbyrdelse af foranstaltning i udlandet, bliver tilbageført til Grønland efter en midlertidig udlevering.

Hvis det anmodende land samtidig er det land, personen vil skulle overføres til, vil udleveringen dog kunne gennemføres i overensstemmelse med bestemmelserne herom, uden at der er truffet afgørelse om

overførsel forinden. I disse tilfælde vil overførselssagen kunne behandles, mens den pågældende er midlertidigt udleveret.

Der henvises til § 8, stk. 1 og 2, og bemærkningerne hertil.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 40

Det følger af udleveringslovens § 18, at justitsministeren i forbindelse med en beslutning om udlevering kan bestemme, at genstande, som er beslaglagt eller taget i bevaring under sagen, med forbehold af tredjemands eventuelle rettigheder skal overgives til den myndighed, som har anmodet om udleveringen.

Det fremgår tilsvarende af den nordiske udleveringslovs § 15, at det i forbindelse med en beslutning om udlevering kan bestemmes, at genstande, som er beslaglagt eller taget i bevaring under sagen, med forbehold af tredjemands eventuelle rettigheder skal overgives til den myndighed, som har begæret udlevering.

Det følger af den foreslåede § 40, at retten beslutter, at genstande, som er beslaglagt under sagen, med forbehold for tredjemands eventuelle rettigheder skal overgives til den myndighed, som har anmodet om udlevering, hvis denne myndighed anmoder herom, og genstanden skal tjene som bevis eller hidrører fra lovovertrædelsen.

Overgivelse af de pågældende genstande vil være obligatorisk, og overgivelsen bliver betinget af, at den anmodende stat har anmodet om overgivelse af de pågældende genstande, og at genstandene skal tjene som bevis eller hidrører fra lovovertrædelsen.

Overgivelse af genstande forudsætter, at der er truffet beslutning om udlevering af den pågældende person. Genstandene vil skulle udleveres uanset, at en udleveringsbeslutning ikke kan fuldbyrdes, fordi den pågældende efterfølgende er afgået ved døden eller er flygtet.

Det forudsættes, at spørgsmålet om overgivelse af genstande i videst muligt omfang vil skulle behandles sammen med spørgsmålet om udlevering af den pågældende person.

En genstand, som skal overgives til en anden stat i medfør af den foreslåede bestemmelse, vil midlertidigt kunne tilbageholdes eller overgives på betingelse af, at genstanden senere tilbageleveres. Tredjemands eventuelle rettighed over genstande, der skal overgives til en anden medlemsstat, vil blive bevaret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 41

Efter udleveringslovens § 20, stk. 1, kan justitsministeren efter anmodning tillade, at en person, der er udleveret, underkastes strafforfølgning eller straffuldbyrdelse eller udleveres videre til tredjeland for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, som den pågældende er udleveret for.

Det bemærkes, at ovennævnte bestemmelse har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslovens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

Det foreslås i *stk. 1*, at retten efter anmodning kan tillade, at en person, der er udleveret efter reglerne i denne lov, underkastes retsforfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning eller videreudleveres til et tredje land for en anden kriminel handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for. Anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet for den ret, som har truffet beslutning om udlevering i første instans. Lovforslagets § 34 finder tilsvarende anvendelse.

Retten kan behandle anmodningen uden afholdelse af retsmøde, jf. lovforslagets § 35, stk. 3. Forsvareren forudsættes at få tilsendt en kopi

af anmodningen og vil have mulighed for at komme med sine bemærkninger skriftligt over for retten.

Det bemærkes, at det foreslåede stk. 1 viderefører udleveringslovens § 20, stk. 1, med de ændringer, der følger af overførslen af kompetencen til at træffe afgørelse til domstolene.

Det foreslås endvidere i *stk. 2*, at tilladelsen kun kan meddeles, hvis udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted efter bestemmelserne i denne lov.

Det bemærkes, at det foreslåede stk. 2 med redaktionelle ændringer viderefører udleveringslovens § 20, stk. 2, idet angivelsen af, at udleveringslovens § 10 (lovforslagets § 29) finder tilsvarende anvendelse, er udeladt som overflødig.

Det foreslås endelig i *stk. 3*, at hvis den pågældende er udleveret til et nordisk land, kan tilladelse til, at vedkommende drages til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, jf. lovforslagets § 10, stk. 1, nr. 2, dog meddeles, selv om udlevering for den pågældende handling ikke kunne have fundet sted.

Retten vil dermed kunne tillade, at det anmodende land drager den pågældende til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end de, der er sket udlevering for, selvom udlevering for den pågældende lovovertrædelse kunne have været afslået, fordi tiltale mod den pågældende er frafaldet eller påtale er opgivet i Grønland, og retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen ikke er opfyldt.

Retten vil ligeledes kunne tillade, at det anmodende land drager den pågældende til ansvar for andre kriminelle handlinger begået før udleveringen end de, der er sket udlevering for, selvom udlevering for den pågældende lovovertrædelse kunne have været afslået, fordi den pågældende handling helt eller delvis er foretaget her i landet, og handlingen ikke er kriminaliseret efter grønlandsk ret.

Det foreslåede *stk. 3* viderefører med redaktionelle ændringer udleveringslovens § 20, stk. 3. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.13 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 42

Udleveringslovens § 20, stk. 4, fastsætter regler om, hvilke oplysninger en anmodning om fravigelse af specialitetsreglen, jf. § 20, stk. 1, skal indeholde.

Det følger af den foreslåede § 42, at anmodning om tilladelse efter lovforslagets § 41 skal indeholde de oplysninger, der er nævnt i lovforslagets § 30, stk. 1-3.

Anmodningen om tilladelse, vil således skulle indeholde oplysning om den eftersøgte identitet og nationalitet, tid og sted for den kriminelle handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser samt oplysning om, hvorvidt der er truffet beslutning om anholdelse eller tilbageholdelse, eller om der er afsagt dom.

Ligeledes vil en anmodning om tilladelse til yderligere retsforfølgning, endvidere skulle indeholde oplysning om, hvilken straf den pågældende handling efter lovgivningen i den stat, hvortil udlevering er sket, kan medføre.

Hvis der anmodes om tilladelse til yderligere fuldbyrdelse af foranstaltning, vil anmodningen skulle indeholde oplysning om den idømte foranstaltning eller anden retsfølge.

Det bemærkes, at den foreslåede § 42 med redaktionelle ændringer viderefører udleveringslovens § 20, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.13 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 43

Den tredje tillægsprotokol til 1957-konventionen indeholder en særskilt regulering af muligheden for udlevering efter en forenklet procedure.

Den tredje tillægsprotokol til 1957-konventionen er endnu ikke ratificeret af Danmark, og tillægsprotokollen har heller ikke virkning for Grønland.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.1. for en nærmere beskrivelse af 3. tillægsprotokol.

Det følger af den foreslåede § 43, at ved udlevering til lande, som har tiltrådt den tredje tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering, gælder reglerne i tillægsprotokollen, jf. bilag 1 til denne lov], medmindre andre regler om udlevering mellem Grønland og det pågældende land tillader udlevering i videre omfang end reglerne i tillægsprotokollen.

Reglerne i den tredje tillægsprotokol vil – ligesom reglerne i udleveringskonventionen – finde direkte anvendelse i forhold til anmodninger fra Grønland til andre stater, som har ratificeret tillægsprotokollen, om udlevering efter tillægsprotokollens forenklede procedure.

Reglerne i den tredje tillægsprotokol vil alene finde anvendelse i det omfang, andre regler om udlevering mellem Grønland og det pågældende land ikke tillader udlevering i videre omfang.

Den tredje tillægsprotokol foreslås samtidig medtaget som bilag 1 til udleveringsloven. Tillægsprotokollens bestemmelser vil på denne måde få samme gyldighed som den egentlige lovtekst.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.15 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 44

Det kan i forbindelse med efterforskning eller behandling af en grønlandsk kriminalsag vise sig, at en mistænkt, sigtet eller tiltalt befinder sig i udlandet og ikke ønsker at komme frivilligt til Grønland. Der kan derfor være behov for at efterlyse den pågældende internationalt med henblik på at få den pågældende tilbageholdt og udleveret til Grønland.

Med henblik på at få en retlig afgørelse, der begrundet en frihedsberøvelse af den pågældende i udlandet, kan anklagemyndigheden anmode retten om, at afsige en beslutning om, at betingelserne for tilbageholdelse er opfyldt.

Det følger af den foreslåede § 44, at ønskes en person efterlyst internationalt med henblik på frihedsberøvelse og udlevering til retsforfølgning i Grønland, anmoder anklagemyndigheden retten om, at sigtede tilbageholdes, jf. retsplejelovens kapitel 35, med henblik på at anklagemyndigheden efterfølgende udfærdiger en udleveringsanmodning.

Retten vil således skulle beskikke en forsvarer for sigtede, hvis sigtede ikke selv har antaget en mødeberettiget forsvarer, som giver møde i sagen, og der fremsættes anmodning om tilbageholdelse eller forholdsregler, der træder i stedet herfor, eller om opretholdelse af anholdelsen, jf. retsplejelovens § 321, stk. 1, nr. 1.

Tilbageholdelsesanmodningen vil skulle behandles efter retsplejelovens almindelige regler i et retsmøde, hvor sigtede ikke er til stede, jf. retsplejelovens § 362, særligt stk. 2 og 3 modsætningsvis.

Før retten træffer afgørelse om tilbageholdelse *in absentia* (dvs. uden at sigtede er til stede), skal sigtedes forsvarer have lejlighed til at udtale sig, jf. retsplejelovens § 362, stk. 1.

Afgørelsen om tilbageholdelse vil skulle træffes efter retsplejelovens almindelige regler. For at retten kan tilbageholde sigtede, skal betingelserne i retsplejelovens § 359 således være opfyldt. Der fastsættes ingen frist for tilbageholdelsen, jf. retsplejelovens § 365, stk. 1, 1. pkt.

Er beslutning truffet om tilbageholdelse eller forholdsregler, der træder i stedet herfor, uden at sigtede har haft lejlighed til at udtale sig i retten, vil sigtede skulle fremstilles i retten, inden 24 timer efter at sigtede er bragt her til landet eller hindringen for sigtedes fremstilling er ophørt, jf. § 362, stk. 3.

Spørgsmålet om anmodning om udlevering af en person til Grønland er ikke særskilt reguleret i grønlandsk ret.

Udleveringsloven og den nordiske udleveringslov regulerer således ikke spørgsmålet om, under hvilke betingelser en person kan udleveres til Grønland med henblik på retsforfølgning eller fuldbyrdelse af foranstaltning. Endvidere er procedurerne for udlevering til Grønland, herunder formkravene til anmodningen om udlevering, ikke reguleret i udleveringsloven.

Betingelserne og procedurerne for udlevering til Grønland vil således afhænge af det internationale retsgrundlag, som regulerer udleverings-spørgsmål mellem Grønland og det pågældende land, samt gennemførelseslovgivningen i det land, hvorfra udlevering søges.

Det foreslås på den baggrund, at det fremover vil være anklagemyndigheden, der anmoder retten om tilbageholdelse med henblik på udfærdigelse af en udleveringsanmodning, som indeholder de samme oplysninger som en europæisk arrestordre. Det vil således være anklagemyndigheden, der på baggrund af rettens beslutning om, at betingelserne for tilbageholdelse er opfyldt, der udfærdiger en udleveringsanmodning.

Retten vil skulle påse, at betingelserne for tilbageholdelse er opfyldt, og som efterfølgende vil danne grundlag for anklagemyndighedens udfærdigelse af udleveringsanmodningen.

En udleveringsanmodning vil kunne udfærdiges for forhold, hvor der efter grønlandsk ret kan idømmes foranstaltning med fængselsanbringelse eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af mindst 1 års varighed. Dette svarer til kravet til udstedelse af en europæiske arrestordre, jf. artikel 2 i rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre.

Det bemærkes i relation hertil, at kriminalloven hverken indeholder strafferammer eller forældelsesregler, der er knyttet op på strafferammer.

Retten vil derfor på baggrund af anklagemyndighedens anmodning om tilbageholdelse skulle tage stilling til, om den pågældende lovovertrædelse er omfattet af en bestemmelse i f.eks. kriminalloven, hvor der efter praksis idømmes foranstaltning med fængselsanbringelse i mindst 1 år. Det vil således i stedet bero på et konkret skøn over

lovovertrædelsens grovhed, herunder samfundets interesse i at modvirke handlinger af den pågældende art.

Det vil i den forbindelse kunne indgå i vurderingen, om der er eksempler på domspraksis, hvor en gerningsperson er blevet idømt en fængselsdom af de ovenfor nævnte varigheder for en lovovertrædelse af lignende beskaffenhed.

Der skal ikke foretages en konkret vurdering af, hvilken foranstaltning der kan forventes idømt for den konkrete forbrydelse, men alene en generel vurdering af de relevante bestemmelsers grovhed.

Udleveringsanmodningen skal endvidere indeholde oplysninger om den eftersøgte identitet og nationalitet, angivelse af, om der foreligger en udleveringsanmodning eller en anden eksigibel afgørelse, der har retskraft, lovovertrædelsens karakter og retlige beskrivelse, en beskrivelse af, under hvilke omstændigheder lovovertrædelsen er begået, herunder tidspunkt, sted og omfang af den eftersøgte deltagelse heri, den strafferamme el.lign., der er fastsat for den pågældende lovovertrædelse, og evt. andre følger af lovovertrædelsen. Dette svarer til de oplysninger, der fremgår af en europæisk arrestordre, jf. artikel 8, stk.1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Anklagemyndigheden tilføjer så mange af de tilgængelige oplysninger i udleveringsanmodningen som muligt forud for retsmødet, Udleveringsanmodningen underskrives herefter af politidirektøren ved Grønlands Politi.

Bestemmelsen vil gælde, uanset hvor sigtede formodes at befinde sig. Anklagemyndigheden skal således anmode om retten om tilbageholdelse med henblik på udfærdigelse af en udleveringsanmodning – og retten skal i givet fald imødekomme anmodningen, når betingelserne er opfyldt – uanset om sigtede formodes at befinde sig i en medlemsstat i EU eller i en stat uden for EU.

Hvis de grønlandske myndigheder bliver underrettet om, at en anden EU-medlemsstat behandler en sag om udlevering af en dansk statsborger til et tredjeland (en stat uden for Norden og Den Europæiske Union), og reglerne i kriminallovens §§ 4-8 giver mulighed for, at

Grønland kan retsforfølge personen for de handlinger, der danner baggrund for udleveringsanmodningen, vil anklagemyndigheden kunne anmode retten om tilbageholdelse med henblik på, at anklagemyndigheden kan udfærdige en udleveringsanmodning med henblik på udlevering af den pågældende til Grønland.

Lovforslagets § 44 vil dermed finde tilsvarende anvendelse i disse situationer. Anklagemyndigheden vil således også i denne situation skulle anmode retten om, at sigtede tilbageholdes med henblik på udfærdigelse af en udleveringsanmodning, jf. retsplejelovens kapitel 35.

Muligheden tænkes alene anvendt i de situationer, hvor en udlevering til det anmodende tredjeland må antages at være i strid med Grønlands internationale forpligtelser, jf. lovforslagets § 6.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.7.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 45

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse som lovforslagets § 45, hvor det fastsættes, at en person kan efterlyses internationalt med henblik på udlevering til fuldbyrdelse af foranstaltning om anbringelse i fængsel i Grønland på baggrund af en endelig og eksigibel dom.

Foreligger der en endelig, eksigibel dom, dvs. en dom, der kan fuldbyrdes, vil anklagemyndigheden ved Grønlands Politi kunne udfærdige en udleveringsanmodning, uden at det samtidig er en betingelse, at der er taget stilling til, at pågældende skal tilbageholdes.

Dette vil kræve, at pågældende enten var til stede ved dommens afsigelse eller efterfølgende har fået dommen forkyndt, samt at pågældende unddrager sig forfølgning i sagen, enten ved at flygte fra tilbageholdelse eller afsoning.

Er pågældende udeblevet fra indkaldelse til afsoning, vil der skulle foreligge dokumentation for behørig indkaldelse. Såfremt pågældende bor i udlandet, bør det undersøges, om den pågældende er registreret på den adresse, som indkaldelsen er fremsendt til.

En udleveringsanmodning vil kunne udfærdiges for domme med fængselsanbringelse i mindst 4 måneder. Dette svarer til det krav, der gælder for udstedelse af en europæiske arrestordre, jf. artikel 2 i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Det bemærkes i relation hertil, at kriminalloven hverken indeholder strafferammer eller forældelsesregler, der er knyttet op på strafferammer.

Bestemmelsen vil gælde, uanset hvor domfældte formodes at befinde sig. Anklagemyndigheden vil således skulle udfærdige en udleveringsanmodning uanset om domfældte formodes at befinde sig i en medlemsstat i EU eller i en stat uden for EU.

Den frihedsberøvelse, som den pågældende risikerer i udlandet, sker på baggrund af en dom, som den pågældende unddrager sig fuldbyrdelsen af. Det antal dage, den pågældende måtte være frihedsberøvet i udlandet, vil skulle afkortes i den idømte fængselsdom, når foranstaltningen i givet fald efter udlevering til Grønland skal udstås, jf. kriminallovens § 122, stk. 1

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.7.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 46

Der kan forekomme tilfælde, hvor der er behov for straks at udstede en international efterlysning, og hvor der er risiko for, at en mistænkt forsvinder, hvis den sædvanlige fremgangsmåde, jf. lovforslagets § 44 afventes.

Det følger af den foreslåede § 46, at ville såfremt øjemedet for anmodningen om tilbageholdelse, jf. § 44, ville forspildes, hvis rettens beslutning skulle afventes, kan rigsadvokaten træffe beslutning om, at den pågældende efterlyses internationalt. I så fald skal anmodning efter § 44 snarest muligt og senest inden 48 timer fra efterlysningens iværksættelse indgives til retten.

Det vil være undtagelsesvist, at denne procedure anvendes, f.eks. i forbindelse med en igangværende børnebortførelse eller en gerningsmand på flugt fra en alvorlig forbrydelse.

Rigsadvokaten vil på baggrund af politikredsens oplysninger om sagen og den pågældende skulle vurdere, om betingelserne for en beslutning om tilbageholdelse må antages at være opfyldt, og om den pågældende må formodes at være flygtet fra Grønland.

Hvis Rigsadvokaten godkender, at efterlysningen kan foretages straks og uden tilbageholdelsesbeslutning, vil Rigspolitiet blive anmodet om at oprette efterlysningen.

Anklagemyndigheden ved Grønlands Politi vil snarest muligt skulle anmode retten om en tilbageholdelsesbeslutning *in absentia* med henblik på udfærdigelse af en udleveringsanmodning, jf. lovforslagets § 44. Anmodningen vil senest skulle indgives til retten inden 48 timer fra efterlysningens iværksættelse. Såfremt retten ikke imødekommer anmodningen om tilbageholdelse med henblik på udfærdigelse af en udleveringsanmodning, skal efterlysningen straks tilbagekaldes.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.7.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 47

Den nordiske udleveringslov indeholder ikke regler om udfærdigelse af nordiske arrestordre og udleveringsanmodninger.

Det foreslås i *stk. 1*, at en nordisk arrestordre udstedes af anklagemyndigheden ved Grønlands Politi.

Hvis der er behov for udstedelse af en nordisk arrestordre, f.eks. hvor betingelserne for at udfærdige en udleveringsanmodning ikke er opfyldt, vil den nordiske arrestordre blive udstedt af anklagemyndigheden ved Grønlands Politi. Der vil skulle foreligge en beslutning om tilbageholdelse *in absentia* eller en endelig, eksigibel dom, dvs. en dom, der kan fuldbyrdes, før en nordisk arrestordre kan udstedes. Der vil ikke være behov for at udstede en nordisk arrestordre til Finland og Sverige, hvis der er udfærdiget en udleveringsanmodning.

Det foreslås endvidere i *stk. 2*, at udleveringsanmodninger til stater uden for Norden og Den Europæiske Union udfærdiges af anklagemyndigheden på baggrund af rettens beslutning om tilbageholdelse og fremsendes af den centrale myndighed.

I alle sager, hvor der er ønske om at få en person efterlyst internationalt, vil der blive udfærdiget en udleveringsanmodning af anklagemyndigheden ved Grønlands Politi, såfremt betingelserne for udfærdigelse foreligger. Såfremt der måtte være behov for at få udfærdiget en anmodning til en stat uden for Norden og Den Europæiske Union, udfærdiger anklagemyndigheden denne, hvorefter den fremsendes til den pågældende stat af den centrale myndighed (Rigsadvokaten).

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.7.7. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 48

Der findes ikke en fast praksis for behandling af sager om udlevering til Grønland.

Det foreslås i § 48, at en udleveringsanmodning kan tilbagekaldes af anklagemyndigheden ved Grønlands Politi.

Til § 49

Udleveringsloven og den nordiske udleveringslov giver ikke adgang til at retsforfølge en person for andre lovovertrædelser, der er begået inden udleveringen, end den lovovertrædelse, som den pågældende er udleveret for.

Det foreslås i *stk. 1*, at en anmodning om samtykke fra det udleverende land til, at Grønland kan retsforfølge en person, der er blevet udleveret til Grønland, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, udstedes af rigsadvokaten, jf. dog *stk. 2* og *stk. 3*.

Det gælder således de tilfælde, hvor den pågældende er blevet udleveret på baggrund af en udleveringsanmodning.

Udleveringsanmodninger til stater uden for Norden vil skulle fremsendes af den centrale myndighed (Rigsadvokaten), jf. lovforslagets § 50.

Det foreslås endvidere i *stk. 2*, at en anmodning som nævnt i *stk. 1* til et andet nordisk land udstedes af anklagemyndigheden ved Grønlands Politi.

Anmodninger til et andet nordisk land vil blive fremsendt af anklagemyndigheden ved Grønlands Politi.

Det foreslås endelig i *stk. 3*, at en anmodning som nævnt i *stk. 1* til stater uden for Norden og Den Europæiske Union udstedes af rigsadvokaten.

Det vil således være rigsadvokaten, der udsteder en anmodning om samtykke fra stater uden for Norden og Den Europæiske Union til, at Grønland kan retsforfølge en person, der er blevet udleveret til Grønland, for andre lovovertrædelser begået før udleveringen end dem, der er sket udlevering for.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.7.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 50

Udleveringsloven og den nordiske udleveringslov indeholder ikke en udtrykkelig regel om tilbageførelse af lovovertrædere, som er midlertidigt udleveret til Grønland med henblik på retsforfølgning i Grønland.

Det foreslås i *stk. 1*, at en person, der er frihedsberøvet i udlandet, og som midlertidigt er udleveret til Grønland med henblik på retsforfølgning i Grønland, skal tilbageføres til den fremmede stat, hvorfra den pågældende er udleveret, når strafforfølgningen er afsluttet. Den pågældende skal være frihedsberøvet under udleveringen, medmindre andet er aftalt med den stat, hvorfra udleveringen er sket.

Hvis der i forbindelse med en midlertidig udlevering af en person til Grønland med henblik på retsforfølgning er indgået aftale med den

anmodede stat om, at den pågældende under opholdet i Grønland ikke behøver at være frihedsberøvet, men at det i stedet f.eks. er tilstrækkeligt, at der sker inddragelse af den pågældendes pas el. lign., vil anvendelse af det aftalte mindre indgribende middel være tilstrækkeligt, medmindre der eventuelt er grundlag for, at den pågældende varetægtsfængsles efter reglerne i retsplejelovens kapitel 35.

Det forudsættes, at anklagemyndigheden i forbindelse med stillingtagen til spørgsmålet om, hvorvidt en person skal begæres midlertidigt udleveret med henblik på retsforfølgning i en grønlandsk kriminalsag, vil lade indgå, om det vil være i strid med Grønlands internationale forpligtelser at lade den pågældende tilbageføre til udlandet efter sagens afslutning. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den pågældende i den fremmede stat er idømt dødsstraf.

Efter den foreslåede bestemmelse vil det være uden betydning for tilbageførelsen til den fremmede stat, at den pågældende tilbagekalder et eventuelt samtykke til den midlertidige udlevering til Grønland.

Hvis frihedsberøvelsen i udlandet er ophævet, vil der ikke foreligge en forpligtelse til at tilbageføre den pågældende.

Det foreslås endvidere i *stk. 2*, at afgørelse om frihedsberøvelse træffes af retten på anmodning af anklagemyndigheden ved Grønlands Politi. For frihedsberøvelsen fastsættes en frist, der kan forlænges. Rettens afgørelse træffes ved beslutning.

Det forudsættes, at fristen vil skulle fastsættes i overensstemmelse med den aftale om tidspunktet for tilbageførelse, der er indgået med den fremmede stat.

Efter samme bestemmelse vil retten kunne forlænge fristen for frihedsberøvelse. Der sigtes hermed til tilfælde, hvor retsforfølgningen mod den pågældende endnu ikke er afsluttet, eller hvor den pågældende på grund af ekstraordinære omstændigheder, f.eks. behandlingskrævende sygdom, ikke kan tilbageføres inden udløbet af en eventuel aftalt frist for tilbageførelsen. Det vil i så fald påhvile anklagemyndigheden ved Grønlands Politi at indgå de nødvendige aftaler

med de udenlandske myndigheder om forlængelse af det aftalte tidsrum for udleveringen.

Det foreslås endelig i *stk. 3*, at under frihedsberøvelsen er den pågældende alene undergivet de indskrænkninger, som er nødvendige til sikring af frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet. Anbringelse kan ske i en detention eller i et fængsel, jf. retsplejelovens § 370.

Bestemmelsen afviger fra andre af retsplejelovens regler om behandlingen af tilbageholdte. Over for en person, der er frihedsberøvet i medfør af lovforslagets § 50, stk. 1, vil der således ikke kunne træffes afgørelse om isolation, jf. retsplejelovens § 373, indgreb i besøgsadgangen, jf. retsplejelovens § 379, eller indgreb i retten til brevveksling, jf. retsplejelovens § 380, medmindre de almindelige betingelser for iværksættelse af disse indgreb er opfyldt.

Anbringelse i detention eller fængsel, jf. retsplejelovens § 370, indebærer, at den overførte person ligesom tilbageholdte kan anbringes i detention eller fængsel, hvis opholdet ikke bliver ganske kortvarigt. Er opholdet derimod af ganske kort varighed, vil den pågældende kunne frihedsberøves ved politiet, f.eks. ved anbringelse på politistation.

Med henvisningen til § 370, vil der være mulighed for at anbringe den midlertidigt udleverede person f.eks. på et sygehus, hvis et sådant behov skulle opstå.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.7.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 51

Udleveringslovens § 19 omhandler, hvilke foranstaltninger der kan iværksættes i forhold til personer, der er efterlyst af myndighederne i fremmed stat som sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, der må antages at kunne begrunde udlevering efter udleveringsloven.

Det bemærkes, at bestemmelsen har gyldighed for Grønland med de afvigelser, der følger af retsplejelov for Grønland, jf. udleveringslo-

vens § 23. Det betyder bl.a., at lovens henvisninger til dansk ret skal forstås som henvisninger til grønlandsk ret, og at der i forbindelse med fortolkningen af udleveringslovens betingelser skal tages hensyn til grønlandsk ret frem for dansk ret.

Det foreslås i *stk. 1*, at er en person efterlyst af myndighederne i en stat uden for Norden og Den Europæiske Union som sigtet, tiltalt eller dømt for en kriminel handling, der må antages at kunne begrunde udlevering efter denne lov, finder lovforslagets § 32, stk. 2, og § 33 tilsvarende anvendelse.

Retsplejelovens kapitel 35 om anholdelse og tilbageholdelse, kapitel 36 om indgreb i meddelelseshemmeligheden, observation, legemsindgreb og ransagning, samt kapitel 37 om andre tvangsindgreb under efterforskning, vil således kunne anvendes i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet.

Derudover vil politiet kunne fotografere og optage fingeraftryk af den pågældende, uden at retsplejelovens mistanke- og kriminalitetskrav er opfyldt.

Det foreslås endvidere i *stk. 2*, at foranstaltninger, der er truffet efter stk. 1, skal ophæves, såfremt anmodning om udlevering ikke er modtaget senest 30 dage efter anholdelsen. I særlige tilfælde kan retten dog forlænge denne frist.

Forlængelse af fristen tænkes eksempelvis anvendt, hvis det land, der har efterlyst den pågældende, har oplyst, at en anmodning om udlevering kan forventes modtaget inden for få dage.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse i § 52 med redaktionelle ændringer viderefører den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 19, dog med den ændring, at der henvises til, at lovforslagets § 33, hvorefter politiet kan fotografere og optage fingeraftryk af personer, der begæres udleveret, med henblik på senere identifikation, finder tilsvarende anvendelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.8.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 52

Den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 21 indeholder regler vedrørende personer, der føres gennem riget, i forbindelse med udlevering fra en fremmed stat til en anden (såkaldt transit).

Det foreslås i *stk. 1*, at rigsadvokaten kan tillade, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden fremmed stat, føres gennem riget, såfremt bestemmelserne i lovforslagets §§ 6, 18, 19, 24 eller 25 ikke ville være til hinder for, at der skete udlevering her fra landet for den pågældende handling.

Det foreslås endvidere i *stk. 2*, at sker udleveringen til en medlemsstat i Den Europæiske Union eller et andet nordisk land, kan tilladelse dog meddeles, hvis der er modtaget oplysning om den eftersøgte's identitet og nationalitet, tid og sted for den kriminelle handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige kriminalretlige bestemmelser samt oplysning om, hvorvidt der er udstedt en europæisk arrestordre.

Det foreslås desuden i *stk. 3*, at hvis udleveringen til en medlemsstat i Den Europæiske Union eller et andet nordisk land sker fra en stat uden for Norden og Den Europæiske Union, skal der ud over de i *stk. 2* nævnte oplysninger endvidere gives oplysning om, hvorvidt der foreligger en anmodning om udlevering.

Det foreslås derudover i *stk. 4*, at sker udleveringen fra et nordisk land til et andet nordisk land, kan den pågældende føres gennem riget uden tilladelse.

Det foreslås endelig i *stk. 5*, at lovforslagets § 32, stk. 2-3, og § 33, finder tilsvarende anvendelse.

Retsplejelovens kapitel 35 om anholdelse og tilbageholdelse, kapitel 36 om indgreb i meddelelseshemmeligheden, observation, legemsindgreb og ransagning, samt kapitel 37 om andre tvangsindgreb under efterforskning, vil dermed kunne anvendes i samme omfang som i sa-

ger vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet.

Hvis arrestordren vedrører en handling, som kan medføre udlevering i medfør af den nordiske udleveringskonvention eller rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre, vil tilbageholdelse ikke kunne nægtes under henvisning til, at kriminalitetsrammekravet i retsplejeloens § 359 ikke er opfyldt, herunder fordi forholdet ikke er kriminaliseret i Grønland.

Derudover vil politiet kunne fotografere og optage fingeraftryk af den pågældende, uden at retsplejelovens mistanke- og kriminalitetskrav er opfyldt.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse i § 53 med redaktionelle ændringer viderefører den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 21, dog med den ændring, at det foreslås i stk. 1, at rigsadvokaten – og således ikke justitsministeren – kan give tilladelse til transit, ligesom der i stk. 5 endvidere henvises til lovforslagets § 33.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.8.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 53

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den, jf. dog *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 2*, at justitsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af lovens § 25, stk. 3, nr. 1-4, 8 og 9, § 43 og § 49, stk. 1. Ministeren kan fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Det foreslås i *stk. 3*, at loven ikke finder anvendelse på anmodninger om udlevering, der er modtaget før lovens ikrafttræden. For sådanne anmodninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Den foreslåede overgangsbestemmelse vil medføre, at de gældende betingelser for udlevering efter udleveringsloven og den nordiske udleveringslov vil gælde for anmodninger om udlevering, der er modtaget før den [DATO].

Til § 54

Det foreslås, at den gældende udleveringslov ophæves.

Det bemærkes, at udleveringsloven, jf. lov nr. 249 af 9. juni 1967, forbliver i kraft for Færøerne, selv om loven ophæves i Grønland i forbindelse med gennemførelsen af dette lovforslag, idet Færøerne pr. 1. marts 2010 har overtaget lovgivningskompetencen på det strafferetlige område.

Til § 55

Det foreslås, at den gældende nordiske udleveringslov ophæves.

Det bemærkes, at den nordiske udleveringslov, jf. lov nr. 27 af 3. februar 1960, forbliver i kraft for Færøerne, selv om loven ophæves i Grønland i forbindelse med gennemførelsen af dette lovforslag, idet Færøerne pr. 1. marts 2010 har overtaget lovgivningskompetencen på det strafferetlige område.

Til § 56

Til nr. 1

Det følger af § 1, stk. 1, i lov om udlevering til og fra Danmark, at den, der er sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling i Danmark eller i udlandet, kan udleveres til eller fra Danmark efter udleveringsloven. Stk. 2 fastslår, at udleveringslovens kapitel 4 ikke omfatter udlevering fra Danmark til Finland og Sverige.

Det foreslås, at der i § 1 i den danske udleveringslov indsættes et nyt *stk. 3*, hvorefter at loven ikke finder anvendelse på overførsler mellem Grønland, Færøerne og Danmark.

Med forslaget videreføres den gældende retstilstand, hvor overførsler inden for rigsfællesskabet af personer, som er sigtede eller tiltalte i en straffesag/kriminalsag, ikke anses som udlevering i udleveringslovens forstand.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det følger af § 3, stk. 1, i lov om udlevering til og fra Danmark, at udlevering ikke kan finde sted, når den, der begæres udleveret, her i landet, i et nordisk land eller i en medlemsstat i Den Europæiske Union er dømt eller frifundet for den samme strafbare handling.

Det følger videre af § 3, stk. 2, at tilsvarende gælder, hvis den, der begæres udleveret, her i landet er benådet for handlingen.

Det foreslås, at § 3, *stk. 1 og 2*, præciseres, således, at »her i landet« ændres til »her i landet, på Færøerne eller i Grønland«.

Med forslaget videreføres den gældende retstilstand, hvor udlevering ej heller kan finde sted, når den, der begæres udleveret, er dømt, frifundet eller benådet for den samme strafbare handling på Færøerne, i Grønland eller i Danmark.

Til nr. 3

Det følger af § 4, stk. 1, i lov om udlevering til og fra Danmark, at er tiltale mod den pågældende frafaldet her i landet, kan udlevering kun finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt. Udlevering kan endvidere afslås, hvis påtale er opgivet og betingelserne for at omgøre beslutningen om påtaleopgivelse ikke er opfyldt.

Det følger videre af § 3, stk. 2, at udlevering til strafforfølgning kan afslås, hvis der her i landet er indledt strafforfølgning mod den pågældende for den handling, for hvilken der begæres udlevering, og strafforfølgning på grund af handlingens karakter, den pågældendes tilknytning til Danmark og omstændighederne i øvrigt findes at skulle gennemføres her i landet.

Det foreslås, at § 4, *stk. 1 og 2*, præciseres, således, at »her i landet« ændres til »her i landet, på Færøerne eller i Grønland«.

Med forslaget videreføres den gældende retstilstand, hvor udlevering kun kan finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt, hvis tiltale mod den pågæl-

dende er frafaldet, ligesom udlevering kan afslås, hvis påtale er opgivet og betingelserne for at omgøre beslutningen om påtaleopgivelse ikke er opfyldt, eller hvis der her i landet er indledt strafforfølgning mod den pågældende for den handling, for hvilken der begæres udlevering, og strafforfølgning på grund af handlingens karakter, den pågældendes tilknytning til Danmark og omstændighederne i øvrigt findes at skulle gennemføres her i landet